anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

GREG EGAN

SURORI DE SÂNGE

519/520

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Socictatea cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU-director
NICOLAE NAUM
TURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 600

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 519-520/ianuarie-februarie 1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Paginile evidenţiate cu sigla **MTS** sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

La răsărit de SUE

(în loc de final)

de Alexandru Mironov

Viteza de mişcare a societăţii moderne este ameţitoare. De la ultimul meu editorial, Europa a apăsat pe accelerator şi S.U.E. (conceptul: Statele Unite ale Europei) s-a mai apropiat cu câţiva paşi de Homo Europaeus – de altfel, referendumurile organizate în Austria, Finlanda şi Suedia au şi subliniat atracţia impresionantă pe care o exercită Uniunea Europeană (SUE în nuce, de astăzi) pentru cetăţenii europei, deschizând apetitul general pentru unitate.

Desigur, nu numai Uniunea însăşi, ci şi ţările din Europa Centrală şi de Est trebuie să se pregătească pentru lărgire. Ceea ce înseamnă, în primul rând, că în cadrul Uniunii este nevoie de o mai mare flexibilitate în procedurile de luare a deciziei, în politicile comunitare şi că trebuie precizat şi aplicat principiul subsidiarităţii (legile, reglementările locale sunt mai eficiente decât cele generale) şi extinsă legitimitatea parlamentară a politicii Uniunii.

Pe de altă parte, esticii consideră că lărgirea Uniunii este inevitabilă, că vesticii n-au încotro şi trebuie să accepte "mariajul". (Cu o subliniere, aceea că *nimeni nu-i iubeşte pe săraci,* deci că, mă repet aici, organizarea zonală, dezvoltarea pieţelor regionale trebuie accelerate, sinergia combinării pieţelor naţionale putând fi determinantă pentru schimbarea orbitei pe care gravitează, în civilizaţia omului, ţările Europei Centrale şi de Est.)

Mişcarea paneuropeană a prins momentan, spuneam, poate şi pentru că, preluând la 1 ianuarie 1995 preşedinţia Consiliului Uniunii Europene, francezii, cu vocaţia lor cosmopolită, au apăsat pe acceleratorul maşinăriei europene, hotărînd atât continuitatea, cât şi înnoirea în unire.

Într-adevăr, se simte un suflu nou în instituţii. Parlamentul European are deja puteri sensibil mărite. Atât Comisia, cât şi Consiliul se transformă, obligate fiind de mărirea numărului de ţări membre ale U.E. (de la 12 la 15), prin intrarea în U.E.O. a Austriei, Finlandei şi Suediei. Întregul sistem comunitar se modifică, mai ales cel economic, poate şi ca urmare a intrării în vigoare a GATT-ului (Acordul General de Tarife şi Comerţ, cunoscut şi sub numele de "Runda Uruguay"), dar mai ales datorită faptului că economia planetei este, în momentul de faţă, angajată într-o reluare a ritmului de creştere.

Domnul Alain Juppé, ministrul de externe al Franţei, anunţă patru priorităţi pentru cele şase "luni franceze" ale Europei (fiecare ţară membră a U.E. are, prin rotaţie, preşedinţia Uniunii, pentru o perioadă de o jumătate de an): *creşterea economică şi şomajul, securitatea şi stabilitatea, identitatea culturală, reforma instituţională.*

Luate pe rând, primul punct înseamnă favorizarea investiţiilor pentru formarea profesională, crearea de locuri de muncă prioritar în întreprinderile mici şi mijlocii, cost mai mic al producţiei, o piaţă a muncii mai eficientă şi protecţie socială pentru grupurile afectate în mod deosebit de şomaj; pentru a doua prioritate: reguli contractuale între participanţi, bilateral şi regional, destinate a limpezi relaţiile generale, problemele minorităţilor şi a preveni confictele (urmând ca în primăvara lui 1996 acţiunea să se încheie cu o conferinţă continentală), prin care să se ajungă, eventual, şi la afirmarea Uniunii Occidentului ca instrument al unei politici de apărare comune, poate prin întărirea *Eurocorpului* (armata europeană!), poate prin constituirea altor unităţi militare de acelaşi fel – plus constituirea unei Agenţii Europene a Armamentelor şi a unei reţele de observaţii prin satelit proprie Uniunii Europei Occidentale ("braţul înarmat" al U.E.); al treilea – *dimensiunea culturală a construcţiei europene* – ţine cont de evoluţia tehnologiilor, postulând un sistem economic de susţinere a creativităţii, a răspândirii informaţiei ("televiziunea fără frontiere" trebuie europenizată, smulsă americanilor!, spun specialiştii francezi în cultură), de dezvoltare a plurilingvismului, deci a pluriculturalismului; în sfârşit, ultima mare temă franceză privind Europa este una practică, cea a *reformei instituţiilor,* cu definirea clară a rolurilor – pentru a se păstra întreaga capacitate de decizie a Consiliului Europei (cu aplicarea strictă a principiului subsidiarităţii), cu 45 reuniuni ministeriale (a miniştrilor Economiei şi Finanţelor; a miniştrilor Culturii, a celor ce

răspund de Afacerile Externe, a responsabililor cu pieţele interne, a miniştrilor Cercetării, Internelor şi Justiţiei) – de la care se aşteaptă o "limpezire" a coerenţei Uniunii Europene.

Şi noi?

Noi urmărim cu sufletul la gură noile manevre în terenul Europei. Stăm cuminţi la uşa U.E., câteva state, între care şi România, aşteptând ca uşa să se întredeschidă şi un domn cu stare, bine hrănit şi bine îmbrăcat, cu cont în bancă, neşomer, posesor de know-how şi democrat cât cuprinde să ni se adreseze, în numele celor 15: hai, voi de colo, un pas înainte!

După care vom fi declaraţi europeni get-beget şi râuri de lapte şi miere se vor coborî peste noi şi ne vor îneca în fericire...

Numai că aşa ceva se va întâmpla abia după ce vom demonstra că ştim să ieşim din sărăcie. Că putem transforma o guvernare într-un proces metabolic de tip societate comercială – cu input, output, feedback, evaluarea acţiunilor, ajustarea mecanismelor, prin răsplătirea sau înlocuirea "părţilor componente", după care ele funcţionează eficient sau nu. Că putem reuşi mersul spre democraţie în acelaşi timp cu stabilirea, apoi dezvoltarea economico-socială (căci este uşor de demonstrat că, pe măsură ce oamenii capătă bunăstare, ei îşi doresc tot mai mult democraţia, iar guvernele nu mai au cum să o interzică!). Vom fi demonstrat deja atunci că, flexibili, am acceptat că trebuie să învăţăm tot timpul, pregătind populaţia pentru meseriile şi profesiile viitorului – chiar şi pentru cele care încă nu au fost inventate. Că ne vom fi adaptat la ţintarul economic modern, acceptând că nu putem dezvolta şi perfecţiona, în acelaşi timp, decât unele domenii economice, pe altele, dimpotrivă, va trebui să le lichidăm, lăsându-le altora.

O spun încă o dată, esenţială este piaţa economică zonală, care construieşte şi socialul zonal. Zona Mării Negre poate fi extrem de profitabilă pentru noi, românii, dacă economicul şi politicul merg mână în mână, întreţesând proiecte profitabile pentru toată lumea (o excelentă iniţiativă recentă – înfiinţarea Băncii Pontului Euxin – este şi un paradox, pentru că banca şi-a găsit sediu în Grecia, la Salonic! – dar pe cine mai miră astăzi paradoxurile...). În subsidiar, Piaţa Balcanică are mari perspective – cu condiţia ca "fumurile" paneuropene să nu ni se urce prea tare la cap şi să ne trezim că vindem mai ieftin şi cumpărăm mai scump, de la distanţe mari, numai şi numai că uităm, de pildă, că:

— Rusia şi Ucraina ne sunt apropiate geografic, ţări cu peste 250 milioane locuitori împreună, care au mare nevoie de produsele industriei alimentare româneşti;

— Bulgaria, Ungaria şi Serbia ne pot fi parteneri pan-dunăreni în transportul mărfurilor pe fluviu, în activitatea turistică dunăreană, în punerea la punct a unei reţele de conducte de gaze care să folosească varianta strategică a gazului din Marea Nordului, adus lichefiat în butelii şi reconversat în gaz, la Olteniţa sau Giurgiu sau Călăraşi şi trimis, prin conducte, pe uscat;

— Grecia şi România pot face turism împreună, cu un "package" oferit turistului, care să însemne, de exemplu, o săptămână la Marea Egee, combinată cu o săptămână răcoroasă în Bucovina; aceeaşi combinaţie putându-se face şi cu un alt gigant al turismului mondial, Israelul; după cum România – Bulgaria – Serbia – Bosnia – Herţegovina îşi pot organiza un sistem combinat de turism de iarnă, pentru că multă lume cu bani a prins gustul skiului, bobului, săniuţei – şi nu toate ţările pot "exporta" vacanţe cu zăpadă (oare de ce nu s-a gândit nimeni că putem "exporta" sărbătoarea de Crăciun, unor nefericiţi – milioane! – care n-au văzut niciodată zăpadă?!);

— în sfârşit, pentru constructorii noştri, planurile de reconstrucţie ale ţărilor vecine, din fosta Iugoslavie, afectate de război, trebuie să ne privească direct, ne interesează din punct de vedere economic, dar şi pentru faptul că, fiindu-le vecini, este bine să le rămânem prieteni.

Dacă facem toate acestea, şi încă alte mii de acţiuni în favoarea dezvoltării generale, deci a propriei dezvoltări, vom putea mai repede să vedem deschisă uşa de care vorbeam. Şi prin care vom păşi, când ne va veni vremea (dar acest moment, repet, depinde strict de noi) pentru a ne aşeza la marea masă rotundă din Parlamentul, Consiliul, Comisia Statelor Unite ale Europei, punându-ne în faţă, alături de inscripţia *România*, încă una, simplă, reprezentând specia de care aparţinem: *Homo sapiens europaeus.*

Mainstream Cross-Over

de Cristian Lăzărescu

Mai întâi, un citat:

"La prima impresie avem de-a face nu cu un gen literar, ci cu *literatură paralelă* (s.n.), în care există echivalentele tuturor speciilor realiste sau nonrealiste din *mainstream*. Reportajului, biografiilor şi mărturisirilor, în care invenţia joacă un rol minim, le corespunde în sf proza de anticipaţie pe termen scurt, în care realitatea imediat ulterioară este descrisă «cu exactitate». (...) Romanului clasic, de tip Dreiser, îi corespunde sf-ul sociopolitic angajat. Romanul istoric poate fi comparat cu fresca sf (ciclul *Foundation* sau *Dune*) şi, parţial, cu *space opera*. Romanul poliţist îşi găseşte în sf un corespondent cu nimic inferior celor mai bune exemple din seria «realistă». Epopeea şi legenda îşi au pandantul în *space opera* şi în *heroic fantasy*. În sfârşit, avangardei *mainstream* îi poate fi opusă avangarda sf (New Wave), iar fantasticului însuşi, sf-ul fantastic, în varianta *science fantasy*."

Acest lung extras din *Literatura SF* merită completat cu câteva observaţii, menite să detalieze şi să extindă spectrul literar pus în discuţie. Florin Manolescu se referă aici doar la proza narativă, deci făcând abstracţie de faptul că sf-ul "se poate la fel de bine manifesta (...) şi în teatru sau poezie." Trecând în revistă speciile literaturii sf, aşa cum sunt ele delimitate de către autor, e de remarcat faptul că pasajul citat le invocă pe toate, fără excepţie. În plus, postmodernismul literar îşi află echivalentul în generaţia de scriitori sf a anilor '80, fiind îndeobşte atribuit, integral şi abuziv, cyberpunk-ului. De fapt, postmodernismul sf se aplică la fel de bine unui William Gibson, ca şi unui Kim Stanley Robinson. Dar, pentru a face un pas mai departe,

puţină istorie literară,

aşa cum e ea trasată de Michael Swanwick, în eseul "Ghid practic pentru înţelegerea postmodernilor" (1986).

În generaţia mai sus menţionată, existau două orientări literare distincte: cyberpunkşii şi umaniştii. Despre cyberpunkşi s-au spus şi s-au scris mult prea multe pentru a mai insista asupra lor. Umaniştii în schimb, prin chiar natura lor, prea puţin spectaculoasă, sunt mai discreţi, în consecinţă trecând oarecum nebăgaţi în seamă. Reprezentanţii lor cei mai iluştri sunt Kim Stanley Robinson, Connie Willis, John Kessel şi Mike Resnick. Ei "practică o proză cultivată, adesea în mod deliberat «literară», concentrându-se asupra caracterelor umane - văzute, în general, ca slabe şi supuse greşelii - şi folosind genul sf pentru a explora vaste probleme filosofice, uneori de natură religioasă." Umaniştii se înscriu astfel (nu neapărat declarat) într-un crez literar promovat, de-a lungul deceniului 8, de scriitori cum ar fi Ursula K. Le Guin, George R.R. Martin, Gregory Benford sau Michael Bishop - "credinţa că nu există contradicţie între artă şi sf" - şi căruia "îi adaugă un interes deosebit pentru beletristica artistică *mainstream*".

Robinson, Willis, Kessel şi Resnick sunt nume care apar cu regularitate, de aproape un deceniu, pe listele cu nominalizări la Hugo şi la Nebula, iar între ei aceşti patru scriitori cumulează nu mai puţin de 16 asemenea premii. Nu constanţa cu care umaniştii şi le adjudecă surprinde, ci conotaţiile desprinse. Ne aflăm, fapt destul de rarissim pentru a fi semnalat, în faţa unui consens deplin între succesul de critică şi cel de public (8 Nebula + 8 Hugo).

Primul este evident, din chiar trăsăturile generale ale literaturii sf umaniste (v. Swanwick). Deşi extrem de diferite tematic între ele, toate textele încadrabile în subgenul numit prezintă numeroase elemente comune: accentul pus pe stil, atmosferă şi caracterizare (Robinson şi Willis excelează la acest capitol, ultima scriitoare fiind o neîntrecută creatoare de personaje şi folosind deseori umorul ca

mijloc de distanţare); axarea cu precădere pe ştiinţele *soft* este iar des întâlnită, deşi nu regulă (în a sa trilogie marţiană, Robinson împinge până la obsesie elementul *hard*, într-atât încât până şi puriştii genului s-au simţit frustraţi de verosimilitatea scenariului propus); permanenta raportare şi, uneori, joacă la şi cu marea literatură (Robinson a utilizat, în repetate rânduri, citate din, între alţii, Sartre şi Kierkegaard; "Another Orphan" (Nebula, 1982) e construită de Kessel ca o replică, nu doar sf, la *Moby Dick* al lui Melville); atenţia meticuloasă acordată detaliului realist, în special, şi muncii de documentare, în general; în fine, rezolvarea conflictelor la nivelul relaţiilor inter-umane, *sf-ul fiind practic asimilat realismului* (Resnick, de pildă, îşi concepe textele, în special pe cele din ciclul *Kirinyaga*, ca pe un sf în care nu ideea şi nici măcar pretextul nu contează, ci numai reacţiile omului la prezenţa sf-ului.

Bun, dar astfel de calităţi sunt, în mod sigur, contraindicate la marea masă a cititorilor. Şi atunci? Cum se explică succesul de public al unor scrieri ce par de-a dreptul anti-comerciale?

În bună măsură, explicaţia poate fi oferită de o privire mai atentă asupra câtorva romane. Am în vedere *Doomsday Book* de Connie Willis (Hugo '91, Nebula '92), în care o studentă la istorie e trimisă înapoi în timp până-n Evul Mediu, pentru a-şi face munca de cercetare, rămânând naufragiată în anii ciumei, precum şi trilogia marţiană imaginată de Robinson, unde e narată istoria colonizării şi teraformării planetei roşii. Aceste romane sunt o ilustrare ideală a aplicării inteligente a ceea ce, îndeobşte, se numeşte "reţetă". Mă grăbesc să adaug că, în cazul de faţă, cuvântul n-are nimic peiorativ. Dimensiunile mari (peste 500 de pagini), epica de largă respiraţie, răbdarea şi ştiinţa cu care e "filată" cartea naraţiunii, galeria de personaje credibile şi problemele pe care le înfruntă sunt, toate, atributele oricărui *best-seller* care se respectă. Ele constituie cele mai sigure "cârlige" pentru "agăţat" cititorul, obligându-l să-i pese de personaje şi să le urmărească fascinat şi pe nerăsuflate povestea. Iar un alt răspuns e dat de iscusinţa *pur literară* cu care sunt exploatate elementele sf: dozarea explicaţiilor, lirismul aspru ce învăluie speculaţiile cele mai îndrăzneţe, evitarea raţionalismului, uneori excesiv, prin care păcătuieşte genul. Există aici suficiente indicaţii pentru a afirma că redescoperirea plăcerii lecturii, combinată cu tradiţionala rigoare speculativă a sf-ului, au dus, în acest ultim deceniu, la naşterea unui nou *Golden Age*, poate chiar al unei noi revoluţii, depăşind cu mult graniţele genului.

Pentru prima dată în istoria sa, sf-ul e confruntat cu girul marelui public. Şi această confruntare poartă în ea germenul unei transformări radicale, mai pe scurt zis, o

criză.

Într-un foarte recent eseu, Norman Spinrad face nişte comentarii, deosebit de incitante, referitoare la *Enciclopedia SF* a lui Clute şi Nicholls. Observând că ediţia din 1994 s-a dublat, practic, ca lungime faţă de cea din 1979, Spinrad se întreabă de ce este necesară, "pentru doar paisprezece ani, o cantitate de informaţie egală cu cea folosită *pentru întreaga istorie a genului* (s.n.)?"

Scriitorul şi teoreticianul american oferă şi un răspuns: în conţinutul semantic al sintagmei *science fiction* s-a produs o schimbare esenţială. Apoi Spinrad citează din prezentarea de pe coperta II a Enciclopediei: "Explozia jocurilor de rol şi video, a universurilor comune, romanelor grafice, *spin-off*-urilor cinematice şi literare, a *tehno-thriller*-ului, romanelor sf horror şi *fantasy* cu pretext sf au făcut necesară o schimbare radicală (...)", concluzionând că "în prezent, nu numai că mare parte din SF n-are nimic de-a face cu science fiction-ul, el nici măcar *fiction* nu mai e. (...) SF înseamnă orice produs lansat sub această siglă."

Mecanismul evidenţiat ulterior de către Spinrad - un cerc vicios, cu cerinţe comerciale care impun *ce* anume devine sf, dar şi cu un public a cărui imagine despre "science fiction" e falsă, deformată de exact aceleaşi cerinţe comerciale - este, neîndoielnic, cauză pentru şi efect al incontestabilei crize prin

care trece domeniul anglo-saxon. Totodată, însă, el semnalează şi un fenomen mai subtil, dar de o importanţă majoră - cel al osmozei sf-ului cu realitatea cotidiană.

Pericolul deplâns de Spinrad - îndepărtarea potenţialilor noi cititori de sf, datorită enormei cantităţi de maculatură, care infirmă, practic, orice tip de selecţie - e şi nu e. Asta fiindcă regulatorul, selectorul mai precis, îl constituie publicul avizat, el exercitându-şi funcţia în primul rând prin celebrele Hugo. În ultimii ani, covârşitoarea majoritate a prozelor scurte premiate (observaţie valabilă şi pentru Nebula - consens critic) au fost publicate în IASFM *(Asimov's Science Fiction Magazin)*. Sub conducerea lui Gardner Dozois, IASFM-ul tinde să contureze o adevărată şcoală literară, cu caracteristici întrutotul similare curentului umanist. Convenţia sf e utilizată aidoma celei realiste; prezenţa sf-ului e sublimată, textul concentrându-se asupra realităţii imediate determinată de o astfel de prezenţă. Atunci când nu devin pretenţioase şi literaturizante, asemenea scrieri se dovedesc atrăgătoare, ele oferind o îmbinare de efect între tematica şi densitatea ideatică specifice sf-ului şi valorile literar-tradiţionale.

Iar "reţeta" e, s-o recunoaştem, eficientă. Hugo-urile sunt un semn cert de popularitate şi nu cred că trebuie deplânsă best-sellerizarea sf-ului. În ultimă instanţă, ea poate fi privită şi ca o mutaţie benefică; adoptarea tacticilor literaturii de succes duce la lărgirea audienţei sf-ului, oferind, mai degrabă decât interzicând, şansa descoperirii a ce înseamnă cu adevărat science fiction.

Aşadar, care criză? Chiar dacă, pe moment, procesul discutat îmbracă haina populismului facil, important e că el se desfăşoară. E doar un început şi, ca orice început, încă şovăitor. Şi-acum, firesc, ar urma

o concluzie.

Menţinând acelaşi cadru general, cu doza inerentă de risc, trebuie menţionat că, dintotdeauna, avangărzile artistice n-au existat prin şi pentru sine, fiind inevitabil absorbite, *asimilate* în curentul general, din care s-au desprins şi pe care l-au îmbogăţit.

Sf-ul nu e, din acest punct de vedere, o excepţie. Cyberpunk şi umanism au devenit solul fertil din care răsare, revigorată, tulpina familiară. Ambele orientări şi-au adus propriile contribuţii de natură expresivă, declanşând transformări ireversibile şi în genurile conexe.

Un termen generic pentru ebuliţia migratoare dovedită de genuri, aparent ireconciliabile, ar fi cel de *cross-over*. Sf-ul e pe cale de a renunţa la discursul pur raţional şi strict colectiv, îmbibându-se de individualitate, emotivitate, deschizându-se la fel de bine minţii şi sufletului. La rându-le, horror şi fantastic încetează de a mai funcţiona doar ca simple generatoare de senzaţii şi aventură, abordându-şi temele cu cele mai ortodoxe metode ştiinţifice. Se publică în prezent romane horror, cum ar fi *Children of the Night* al lui Dan Simmons, unde vampirismul se sprijină pe explicaţii imunologice, biochimice, genetice de ultimă oră, în cea mai pură tradiţie hard sf. În acest context, merită amintit un interviu al lui Piers Anthony, unde acesta remarca: "Crearea pe cale genetică, în zilele noastre, a unui vampir e o iniţiativă infinit mai probabilă decât colonizarea, într-un viitor apropiat, a planetei Marte." Iată, deci, cum chiar eticheta de "fantastic" devine nelămurită, contaminată de realitate cotidiană.

Ce va fi peste poate mai puţin de un deceniu?

Voi risca un răspuns, care, dacă se va dovedi eronat, va avea măcar meritul de a fi tulburător. Tot acest proces în plină desfăşurare e doar unda de şoc ce precede un *tsunami* - substituirea *mainstream*-ului şi, fatalmente şi finalmente, a realului însuşi de către sf.

Între hedonism şi raţionalism, e provocarea adresată de sf civilizaţiei acestui sfârşit de secol. În felul ei, fără îndoială, i-ar face mare plăcere lui Philip Dick.

(Articolul reprezintă versiunea prescurtată a referatului prezentat la sesiunea de comunicari "HELION 1994".)

SURORI DE SÂNGE

de Greg Egan

Nu există nici o îndoială că Greg Egan este numele cel mai interesant dintre toţi scriitorii SF actuali. Australian de origine, el a "spart" reţinerile revistelor americane faţă de autorii dinafara graniţelor SUA, publicând mai multe povestiri care s-ar putea să revitalizeze science fictionul.

Când aveam nouă ani, Paula a hotărît că ar trebui să ne înţepăm degetele mari şi să lăsăm sângele fiecăreia din noi să curgă în venele celeilalte.

Am luat-o în zeflemea.

— De ce să ne ostenim? Sângele nostru este deja exact acelaşi. Suntem *deja* surori de sânge.

Era neclintită.

— Ştiu. Nu asta e ideea. Ritualul e cel care contează.

Am făcut-o în dormitorul nostru, la miezul nopţii, la lumina unei singure lumânări. Ea a sterilizat acul în flacăra lumânării, apoi l-a şters de funingine cu o ţesătură şi salivă.

După ce am apăsat laolaltă rănile minuscule, lipicioase şi am recitat un jurământ ridicol dintr-un roman de mâna a treia pentru copii, Paula a suflat în lumânare, stingând-o. Pe când ochii mei încă se mai acomodau cu întunericul, adăugă în şoaptă coda proprie:

— Acum vom visa aceleaşi vise şi vom avea aceiaşi iubiţi şi vom muri exact în acelaşi ceas.

Am încercat să spun, pe un ton indignat, "Asta nu-i adevărat!", dar întunericul şi izul flăcării stinse făcură să-mi rămână protestul în gât, iar cuvintele ei rămaseră necontestate.

• • •

În timp ce dr. Packard vorbea, am pliat raportul patologic în două, în patru, aliniind obsesiv marginile. Era mult prea gros ca să fac o treabă ca lumea; de la micrograficele limfocitelor deformate care-mi proliferau în măduva osoasă, până la printul porţiunilor de secvenţă ARN a virusului ce declanşase boala, treizeci şi două de pagini cu totul.

În schimb, reţeta, aşezată încă pe birou, în faţa mea, părea ridicol de subţire şi inconsistentă. Nu se potriveau deloc. Tradiţionala – indescifrabila – mâzgăleală polisilabică de pe aceasta nu era decât un ornament; numele medicamentului era încifrat temeinic în codul de bare de mai jos. Nici nu se punea problema să primesc altă medicaţie din greşeală. Problema era, *oare cea bună avea să-mi ajute?*

— E clar, domnişoară Rees? E ceva ce nu înţelegeţi?

M-am luptat să-mi concentrez gândurile, apăsând tare cu degetul mare pe o cută refractară. Doctoriţa explicase situaţia în mod franc, fără să recurgă la jargon sau eufemisme, dar tot aveam sentimentul că nu observ ceva crucial. Era ca şi când fiecare propoziţie pe care o rostise începuse într-un fel din două: "Virusul..." sau "Medicamentul...".

— E ceva ce pot face *eu*? Personal? Pentru a... îmbunătăţi şansele?

Ezită, dar nu pentru multă vreme.

— Nu, de fapt nu. Ai o sănătate excelentă, în rest. Rămâi aşa.

Începu să se ridice de la birou pentru a mă conduce, iar eu am început să intru în panică.

— Dar, trebuie să fie *ceva*.

Am apucat braţele scaunului, ca şi când mă temeam să nu fiu dată afară cu forţa. Poate mă înţelesese greşit, poate nu mă exprimasem clar.

— Ar trebui... să nu mai mănânc anumite feluri? Să fac mai mult exerciţiu fizic? Să dorm mai mult? Vreau să spun, trebuie să fie *ceva* care va aduce o diferenţă. Şi o voi face, indiferent ce este. Vă rog, doar *spuneţi-mi*...

Aproape că mi se frânse vocea şi am privit în altă parte, jenată. *Să nu mai începi vreodată să vorbeşti pe tonul ăsta patetic. Niciodată.*

— Domnişoară Rees, îmi pare rău. Ştiu cum trebuie să vă simţiţi. Dar toate bolile Monte Carlo sunt aşa. De fapt, dumneavoastră sunteţi excepţional de norocoasă; computerul WHO a găsit optzeci de mii de oameni, în întreaga lume, infectaţi cu germen similar. Asta nu e o piaţă destul de mare pentru a susţine o cercetare fundamentală, dar suficientă pentru a fi convins companiile farmaceutice să scotocească prin băncile lor de date după ceva care ar putea să rezolve problema. O mulţime de oameni sunt singuri, infectaţi cu viruşi care, practic, sunt unici. Imaginaţi-vă câte informaţii utile le poate da *lor* asistenţa medicală.

În cele din urmă am ridicat privirea; expresia de pe figura ei era una de compasiune, amestecată cu nerăbdare.

Am respins invitaţia de a mă simţi ruşinată de nerecunoştinţa mea. Mă făcusem de râs, dar tot aveam dreptul să pun întrebarea.

— Înţeleg toate astea. Mă gândeam doar că ar putea fi ceva ce aş putea face *eu*. Spuneţi că această substanţă ar putea da rezultate sau nu. Dacă aş putea contribui, *personal*, la combaterea acestei boli, m-aş simţi...

Cum? Mai mult ca o fiinţă omenească şi mai puţin ca o eprubetă – un recipient pasiv, în care substanţa minune şi virusul minune aveau să lupte pe viaţă şi pe moarte între ele.

— ...Mai bine.

Ea încuviinţă.

— Ştiu, însă crede-mă, nimic din ceea ce poţi face nu ar avea nici cea mai mică însemnătate. Să ai doar grijă de tine, aşa cum ai avea în mod normal. Să nu faci pneumonie. Să nu te îngraşi sau să slăbeşti zece kile. Să nu faci nimic ieşit din comun. Milioane de oameni au fost expuşi, probabil, acestui virus, dar motivul pentru care tu eşti bolnavă iar ei nu, este *o chestiune pur genetică.* Vindecarea va fi exact la fel. Biochimia care decide dacă substanţa va avea sau nu efect pentru tine nu se va schimba dacă începi să iei pastile cu vitamine, sau încetezi să mănânci rahaturi – şi trebuie să te avertizez că dacă intri pe un regim din acela de "vindecare miraculoasă" ai să te îmbolnăveşti, pur şi simplu; şarlatanii care le vând ar trebui să fie în închisoare.

Am încuviinţat *asta* cu fervoare şi am simţit că mă înroşesc de furie. Tratamentele frauduloase erau de multă vreme *mabête noire* – deşi acum, pentru prima dată, aproape că puteam înţelege de ce alte victime ale bolilor Monte Carlo plăteau bani grei pentru astfel de lucruri: regimuri trăznite, sisteme de meditaţii, terapie cu arome, benzi pentru autopsihoză şi tot ce mai vreţi dumneavoastră. Oamenii care comercializau gunoaiele astea erau cel mai rău soi de paraziţi cinici şi totdeauna mă gândisem la clineţii lor ca fiind sau naivi din naştere sau atât de disperaţi încât îşi abandonaseră judecata, însă era ceva mai mult decât. Când îţi este viaţa în joc, vrei să lupţi pentru ea – cu fiecare strop al puterii tale, cu fiecare cent pe care-l poţi împrumuta, cu fiecare moment de veghe. Să iei o pastilă, de trei ori pe zi, pur şi simplu nu este *suficient de greu* – pe când sistemele escrocilor celor mai receptivi erau suficient de dificile (sau suficient de costisitoare) pentru a face victimele să simtă că erau angajate în genul de luptă pe care îl cere perspectiva morţii.

Acest moment de mânie împărtăşită limpezi complet atmosfera. Eram de aceeaşi parte, până la urmă; mă purtasem ca un copil. I-am mulţumit doamnei dr. Packard pentru timpul ce mi-l acordase, am luat reţeta şi am plecat.

În drum spre farmacie, totuşi, m-am pomenit aproape dorindu-mi ca ea să mă fi minţit – să-mi fi spus că şansele mele ar fi mult îmbunătăţite dacă aş alerga zece kilometri pe zi şi aş mânca alge crude la fiecare masă – însă apoi m-am cutremurat de mânie, zicându-mi: Oare aş dori cu adevărat să fiu înşelată "pentru propriul meu bine"? Dacă-i treaba ADN-ului meu, asta e, şi ar trebui să mă aştept să mi se spună acest adevăr simplu, oricât de greu de înghiţit l-aş găsi – şi-ar trebui să fiu recunoscătoare că medicii îşi abandonaseră vechile metode patronale, paternaliste.

• • •

Avem doisprezece ani când lumea a aflat de proiectul Monte Carlo.

O echipă de cercetători în armamentul biologic (situată doar la o aruncătură de băţ de Las Vegas – din păcate cel din New Mexico, nu acela din Nevada) hotărîseră că

proiectarea viruşilor era, pur şi simplu, o muncă mult prea grea (în special când băieţii Star Wars acaparau mereu supercomputerele). De ce să iroseşti sute de ani de studii superioare – de ce să depui vreun efort intelectual oricât de mic – când asociaţia îndelung verificată a mutaţiei oarbe şi a selecţiei naturale era singurul lucru necesar?

Accelerată substanţial, bineînţeles.

Dezvoltaseră un sistem tri-partit: o bacterie, un virus şi o serie de limfocite umane modificate. O porţiune stabilă a genomului viral îi permitea acestuia să se reproducă în bacterie, în timp ce mutaţia rapidă a restului virusului era îndeplinită prin alterarea abilă a enzimelor pentru repararea erorilor de transcriere. Limfocitele fuseseră modificate pentru a amplifica pe scară largă succesul în reproducţie al oricărui germen mutant care izbutea să le infecteze, făcându-l să-i depăşească numeric pe aceia care erau limitaţi la utilizarea bacteriei.

Teoria era că aveau să obţină câteva bilioane de cópii ale acestui sistem, ca rânduri după rânduri de mici maşinării de poker biologice, învârtindu-se în laboratorul lor subteran, să aştepte pentru a aduna toate jackpoturile.

Teoria includea şi cele mai bune instalaţii de etanşare din lume şi cinci sute douăzeci de oameni respectând toţi, cu scrupulozitate, procedura oficială, zi de zi, lună de lună, fără vreun moment de neglijenţă, lene sau uitare. Aparent, nimeni nu s-a ostenit să calculeze probabilitatea *asta*.

Se presupunea că bacteria este incapabilă să supravieţuiască în afara condiţiilor artificial de benefice din laborator, dar o mutaţie a virusului îi veni în ajutor, compensând pentru genele care fuseseră extrase, pentru a o face vulnerabilă.

Au irosit prea mult timp folosind substanţe chimice lipsite de efect, înainte să-şi calce pe inimă şi să lanseze o bombă nucleară asupra zonei. La acea oră, vânturile făcuseră deja orice acţiune omenească – în afară de calcinarea a şase state, ceea ce nu era de luat în considerare într-un an cu alegeri – irelevantă.

Primele zvonuri au proclamat că aveam să fim morţi cu toţii până într-o săptămână. Îmi amintesc limpede mutilările, jafurile, sinuciderile (observate indirect, pe ecranul TV; proprii noştri vecini au rămas relativ liniştiţi – sau amorţiţi). Au fost declarate stări de urgenţă peste tot în lume. Avioane au fost expediate înapoi de la aeroporturi, nave (care îşi părăsiseră porturile de baştină cu luni întregi înainte de scurgere) au fost arse în docuri. Legi aspre au fost votate grabnic pretutindeni, pentru a proteja ordinea şi sănătatea publică.

Paula şi cu mine am ajuns să stăm acasă, în loc să mergem la şcoală, timp de o lună. M-am oferit s-o învăţ programare; n-a interesat-o. Vroia să meargă să înoate, însă toate plajele şi ştrandurile erau închise. Asta a fost în vara când, în sfârşit, am reuşit să mă strecor într-un computer al Pentagonului – doar un sistem pentru achiziţionarea rechizitelor de birou, dar Paula a fost impresionată în mod corespunzător (şi nici una dintre noi nu bănuise că agrafele pentru hârtie erau *atât* de scumpe).

Noi n-am crezut că aveam să murim – cel puţin, nu până într-o săptămână – şi am avut dreptate. Când isteria s-a potolit, curând a devenit evident că numai virusul şi bacteria evadaseră, iar fără limfocitele modificate pentru reglarea fină a procesului de selecţie, virusul se îndepărtase, prin mutaţii, de germenul care cauzase decesele iniţiale.

Totuşi, tihnita pereche simbiotă se găseşte acum în întreaga lume, împroşcând la nesfârşit cu noi mutaţii. Doar o fracţiune infimă a germenilor produşi sunt infecţioşi pentru oameni, şi doar o fracţiune din aceia ar putea fi fatali.

Numai vreo sută anual.

• • •

În tren, spre casă, soarele păru să-mi intre în ochi, indiferent în ce fel mă întorceam – cumva, fiecare suprafaţă din compartiment îi capta reflexia. Strălucirea a făcut aproape insuportabilă o durere de cap, care sporise în mod constant toată după-amiaza, aşa încât mi-am acoperit ochii cu antebraţul şi mi-am îndreptat faţa spre podea. Cu cealaltă mână, am ţinut strâns punga de hârtie maro, care conţinea micul recipient de sticlă cu capsulele roşu–şi–negru ce aveau sau nu aveau să-mi salveze viaţa.

Cancer. Leucemie virală. Am scos rapor-

tul patologic din buzunar şi l-am mai răsfoit o dată. Ultima pagină nu se schimbase, în mod miraculos, într-un sfârşit fericit – o declaraţie a unui sistem expert în oncovirologie conţinând un tratament absolut sigur. Ultima pagină era doar nota de plată pentru toate analizele. Douăzeci şi şapte de mii de dolari.

Acasă m-am aşezat şi m-am uitat la staţia mea de lucru.

Cu două luni mai înainte, când o examinare trimestrială de rutină (solicitată de compania mea pentru asigurarea sănătăţii, totdeauna dornică să-i dea deoparte pe bolnavii care nu-i aduceau profit) dezvăluise primele semne de boală, îmi jurasem că aveam să continui să lucrez, să continui să trăiesc exact ca şi când nu s-ar fi schimbat nimic. Ideea de a mă răsfăţa într-o petrecere pe credit sau un tur al lumii, sau un fel de chiolhan auto-distrugător, nu era deloc atrăgătoare pentru mine. Orice nebunie finală de acest fel ar fi o recunoaştere a înfrângerii. *Aveam* să merg naibii într-un tur al lumii pentru a-mi sărbători vindecarea, şi nu înainte.

Aveam o mulţime de lucrări îngrămădite pe contract, iar acea notă de plată de la patologie acumula deja dobândă. Totuşi, cu toate că aveam nevoie de distragerea atenţiei – cu toate că aveam nevoie de *bani* – am stat acolo timp de trei ore întregi şi n-am făcut nimic, doar am rumegat gânduri negre despre soarta mea. Faptul că o împărtăşeam cu optzeci de mii de străini răspândiţi prin întreaga lume, nu era cine ştie ce consolare.

Apoi, în cele din urmă, mi-am dat seama. *Paula. Dacă eu eram vulnerabilă din motive genetice, atunci şi ea era la fel.*

Pentru nişte gemene identice, până la urmă nu făcuserăm o treabă prea rea când urmaserăm vieţi separate. Ea plecase de acasă la şaisprezece ani, pentru a vizita Africa Centrală, filmând animalele sălbatice şi – cu un risc considerabil mai mare – braconierii. Apoi se dusese pe Amazon şi fusese implicată în lupta de acolo pentru drepturi asupra pământului. După aceea, lucrurile au fost cam în ceaţă; totdeauna încercase să mă ţină la curent cu ispràvile sale, însă se mişca prea repede pentru ca imaginea ei leneşă din mintea mea s-o poată urma.

Eu nu plecasem niciodată din ţară; nici măcar nu mă mutasem în altă casă în ultimii zece ani.

Venea acasă doar din când în când, în drumul dintre continente, dar păstrasem legătura pe cale electronică, atunci când permiteau circumstanţele (ţi se ia satfonul în închisorile boliviene).

Toate companiile multinaţionale de telecomunicaţii îţi oferă serviciile lor costisitoare pentru a contacta pe cineva când nu ştii dinainte în ce ţară e persoana. Reclama sugerează că este o sarcină extrem de dificilă; de fapt, amplasarea fiecărui satfon este listată într-o bancă de date centrală, care este ţinută la zi prin cumularea informaţiilor de la toţi sateliţii regionali. De când mi s-a întâmplat să "obţin" codurile de acces pentru a consulta acea bază de date, am putut să-i telefonez direct Paulei, oriunde era, fără să plătesc taxa aceea suplimentară ridicolă. Era mai mult o chestie de nostalgie, decât zgârcenie; acest act minuscul de piraterie informatică era un gest simbolic, dovadă că în ciuda apropierii iminente de jumătatea vieţii, încă nu eram complet supusă legii, conservatoare şi obtuză.

Automatizasem întreaga procedură cu mult timp în urmă. Baza de date îmi spuse că Paula era în Gabon; programul calculă ora locală, aprecie că zece douăzeci şi trei p.m. era destul de civilizat şi făcu apelul. După câteva secunde, chipul ei era pe ecran.

— Karen! Ce mai faci? Arăţi ca naiba. Am crezut că aveai să telefonezi săptămâna trecută. Ce s-a întâmplat?

Imaginea era perfectă, sunetul limpede şi nedistorsionat (cablurile de fibre optice s-ar putea să fie insuficiente în Africa Centrală, dar sateliţii geosincroni sunt chiar deasupra). Imediat cum am dat cu ochii de ea, am fost sigură că nu avea virusul. Avea dreptate, arătam pe jumătate moartă, pe când ea era la fel de vioaie ca întotdeauna. Jumătate din viaţă petrecută în aer liber însemna că pielea ei îmbătrânise mult mai repede decât a mea – însă totdeauna o înconjura o aură de energie, de voinţă, care făcea mai mult decât să compenseze asta.

Era aproape de obiectiv, aşa încât nu puteam vedea prea mult din fundal, dar arăta ca o colibă din fibră de sticlă, luminată de câteva lămpi de furtună; o treaptă mai sus faţă de obişnuitul cort.

— Îmi pare rău, n-am reuşit să-ţi telefonez. *Gabon?* Nu erai în Ecuador…?

— Da, însă am făcut cunoştinţă cu Mohammed. El e botanist. Din Indonezia. De fapt, ne-am întâlnit în Bogota; el se ducea la o conferinţă în Mexic...

— Dar...

— De ce Gabon? Aici se ducea după aceea, asta-i tot. E o ciupercă pe-aici, atacă recoltele şi n-am putut rezista să nu vin şi eu...

Am dat din cap, ameţită, de-a lungul a zece minute de explicaţii întortocheate, fără să le acord prea multă atenţie; peste trei luni, toate astea aveau să fie istorie străveche. Paula trăia ca jurnalistă independentă, specializată în popularizarea ştiinţei, călătorind în jurul globului, scriind articole pentru reviste şi scenarii pentru emisiuni TV despre cele mai recente zone cu probleme ecologice. Să fiu cinstită, aveam îndoieli serioase că felul acesta de eco-vorbărie predigerată îi făcea planetei vreun bine, însă cu siguranţă pe ea o făcea fericită. O invidiam pentru asta. N-aş fi putut să trăiesc ca ea – nu eram în nici un fel femeia "care aş fi putut să fiu" –, dar oricum mă durea, uneori, să văd în ochii ei genul de pură excitaţie pe care eu, una, n-o mai simţisem de zece ani.

Mintea îmi hoinări în timp ce ea vorbea. Deodată, Paula zise:

— Karen? Ai de gând să-mi spui ce e-n neregulă?

Am ezitat. Plănuisem iniţial să nu spun nimănui, nici chiar ei, iar acum motivul pentru care-i telefonasem părea absurd – *ea* nu putea avea leucemie, era de neconceput. Apoi, fără ca măcar să-mi dau seama că luasem hotărîrea, m-am pomenit relatând totul cu o voce monotonă, plată. Am privit cu un straniu sentiment de detaşare expresia schimbătoare de pe faţa ei; şoc, milă, apoi o izbucnire de spaimă când înţelese – mult mai curând decât aş fi priceput eu – ce anume însemna pentru ea necazul meu.

Ceea ce a urmat a fost chiar mai stângaci şi dureros decât mi-aş fi putut imagina. Îngrijorarea ei pentru mine era autentică – dar n-ar fi fost om, dacă nesiguranţa propriei sale poziţii n-ar fi început imediat s-o tulbure şi dacă ştiam *asta,* toată gălăgia pe care o făcea părea forţată şi artificială.

— Ai un doctor bun? Pe cineva în care poţi avea încredere?

Am încuviinţat.

— Ai pe cineva care să te îngrijească? Vrei să vin acasă?

Am clătinat din cap, enervată.

— Nu, sunt bine. Sunt îngrijită, sunt *în tratament.* Dar *tu* trebuie să-ţi faci analizele cât mai curând posibil.

I-am aruncat o privire furioasă, exasperată. Nu mai credeam că ar putea avea virusul, însă vroiam să subliniez faptul că-i telefonasem s-o avertizez, nu ca să cerşesc compasiune – şi, într-un fel, ea pricepu mesajul în cele din urmă.

— Îmi voi face analizele azi, zise încet. Mă duc direct în oraş. Bine?

Am încuviinţat. M-am simţit epuizată, dar uşurată; pentru o clipă, toată stângăcia dintre noi se topi.

— Ai să-mi comunici rezultatele?

Dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că da.

Am încuviinţat iar.

— O.K.

— Karen. Fii atentă. Ai grijă de tine.

— O să am. Şi tu.

Am apăsat tasta ESCAPE. După o jumătate de oră, am luat prima dintre capsule şi m-am urcat în pat. Câteva minute mai târziu, din gâtlej îmi veni un gust amar.

A fost esenţial să-i spun Paulei. A fost o nebunie să-i spun lui Martin. Îl ştiam doar de şase luni, dar trebuia să-mi fi dat seama exact cum avea să primească vestea.

— Mută-te la mine. Am să te îngrijesc.

— N-am nevoie să fiu îngrijită.

Ezită, însă numai puţin.

— Căsătoreşte-te cu mine.

— Să mă *căsătoresc* cu tine? De ce? Crezi că am vreo nevoie disperată să fiu căsătorită înainte de a muri?

Se încruntă.

— Nu vorbi aşa. *Te iubesc.* Nu înţelegi asta?

Am râs.

— Nu mă *deranjează* să fiu compătimită – oamenii zic întotdeauna că e degradant, dar eu cred că e o reacţie perfect normală –, însă nu vreau să trebuiască să trăiesc douăzeci şi patru de ore pe zi cu asta.

L-am sărutat, însă el rămase încruntat. Cel puţin aşteptasem până după ce făcusem dragoste, înainte să-i spun vestea; altfel, probabil ar fi umblat cu mine ca şi când aş fi fost din porţelan.

Se întoarse cu faţa spre mine.

— De eşti aşa dură cu tine însăţi? Ce încerci să dovedeşti? Că eşti supraom? Că n-ai nevoie de nimeni?

— *Ascultă*. Ai ştiut de la bun început că am nevoie de independenţă şi intimitate. Ce vrei să spun? Că sunt îngrozită? Bun. Sunt. Dar încă sunt aceeaşi persoană. Încă am nevoie de aceleaşi lucruri.

Mi-am strecurat o mână peste pieptul lui şi i-am zis cât de blând am putut:

— Aşa că mulţumesc pentru ofertă, însă nu, mulţumesc.

— Nu însemn prea mult pentru tine, aşa-i?

Am mormăit şi mi-am tras o pernă peste faţă. Am gândit: *Trezeşte-mă când eşti gata să mi-o pui din nou. Asta îţi răspunde la întrebare?* Totuşi n-am spus-o cu voce tare.

• • •

După o săptămână, îmi telefonă Paula. Avea virusul. Numărul celulelor ei albe era în creştere, cel al celulelor roşii în descreştere – numerele pe care le cită sunau întocmai ca ale mele cu o lună înainte. Îi fusese prescris până şi acelaşi medicament. Nu prea era surprinzător, dar mi-a dat o senzaţie neplăcută, claustrofobică, atunci când m-am gândit la ceea ce însemna asta:

Aveam să trăim amândouă, sau aveam să murim amândouă.

În zilele care urmară, această înţelegere începu să mă obsedeze. Era ca vrăjitoria neagră, ca un fel de blestem dintr-un basm – sau împlinirea cuvintelor pe care le pronunţase în noaptea când am devenit "surori de sânge". Nu visasem niciodată aceleaşi vise, cu siguranţă nu iubisem aceiaşi bărbaţi, însă acum... era ca şi când eram pedepsite pentru că nu reuşisem să respectăm forţele care ne legau laolaltă.

Parte din mine *ştia* că astea erau aiureli. *Forţele care ne legau laolaltă!* Erau paraziţi mentali, nimic mai mult. Gândul, totuşi, era la fel de apăsător: maşinăria biochimică avea să-şi macine verdictul identic pentru amândouă, în ciuda miilor de kilometri dintre noi, în ciuda faptului că făurisem vieţi separate, sfidând unitatea noastră genetică.

Am încercat să mă afund în munca mea. Într-o anumită măsură, am reuşit – dacă amorţeala cenuşie produsă de zile a câte optsprezece ore în faţa unui terminal, ar putea într-adevăr, să fie considerată un succes.

Am început să-l evit pe Martin; îngrijorarea lui, mai potrivită pentru un căţeluş, era prea greu de suportat. Poate că avea intenţii bune, dar n-aveam energia să mă justific faţă de el, iarăşi şi iarăşi. Paradoxal, în acelaşi timp, îmi lipseau teribil discuţiile noastre în contradictoriu; rezistenţa faţă de dădăceala lui excesivă mă făcuse cel puţin să mă simt puternică, chiar dacă doar prin contrast cu neajutorarea la care părea să se aştepte din partea mea.

I-am telefonat Paulei săptămânal la început, însă apoi din ce în ce mai rar. Ar fi trebuit să fim confidente ideale; de fapt, nimic n-ar fi putut să fie mai puţin adevărat. Conversaţiile noastre erau redundante; ştiam deja mult prea bine ce gândea cealaltă. Nu era nici o senzaţie de uşurare, doar un sentiment sufocant, monoton, de recunoaştere. Am luat obiceiul de a încerca să ne depăşim una pe cealaltă în simularea unei faţade de optimism, dar era un efort deprimant de străveziu. În cele din urmă, mi-am zis: când – dacă – primesc vestea cea bună, am să-i telefonez; până atunci, care e rostul? Se pare că şi ea a ajuns la aceeaşi concluzie.

De-a lungul întregii copilării, am fost silite să fim împreună. Ne iubeam, presupun, însă... totdeauna eram în aceleaşi clase la şcoală, ni se cumpărau aceleaşi haine, ni se dădeau aceleaşi cadouri de Crăciun şi de ziua noastră – şi totdeauna ne îmbolnăveam în acelaşi timp, de la acelaşi aliment, pentru acelaşi motiv. Când Paula a plecat de-acasă, am invidiat-o şi m-am simţit cumplit de singură o vreme, dar apoi am simţit un val de bucurie, de *eliberare*, pentru că am ştiut că de atunci încolo, vieţile noastre nu puteau decât să se îndepărteze una de alta.

Acum, se părea că totul fusese o iluzie. Aveam să trăim sau să murim împreună şi toate eforturile noastre de a rupe legăturile fuseseră zadarnice.

Cam la patru luni după începerea tratamentului, numărul celulelor mele începu să revină la normal. Eram mai îngrozită ca niciodată ca speranţele să nu-mi fie spulberate şi-mi petreceam tot timpul luptându-mă cu optimismul prematur. N-am îndrăznit s-o sun pe Paula; nu mă puteam gândi la nimic mai rău, decât s-o fac să creadă că suntem vinde-

cate şi să se dovedească apoi că greşisem. Chiar şi când dr. Packard a recunoscut că lucrurile mergeau spre mai bine, mi-am spus că s-ar putea să fi renunţat la politica ei de francheţe neabătută şi să se fi hotărît să-mi ofere nişte minciuni paleative.

Într-o dimineaţă, m-am trezit încă fără a fi convinsă că m-am vindecat, dar sătulă de sentimentul că trebuia să mă înec în mâhnire, de frică să nu fiu dezamăgită. Dacă vroiam certitudine absolută, aveam să fiu nefericită toată viaţa; o recidivă avea să fie totdeauna posibilă sau *un virus cu totul nou* putea să apară.

Era o dimineaţă rece, întunecată şi afară turna cu găleata, dar pe când mă dădeam jos din pat, tremurând, m-am simţit mai veselă decât fusesem de când începuse tot necazul.

În cutia poştală a staţiei mele de lucru era un mesaj etichetat *confidenţial*. Mi-au trebuit treizeci de secunde să-mi amintesc parola de care aveam nevoie şi, în tot acest timp, m-a apucat mai rău tremuratul.

Mesajul era de la Administratorul Şef al Spitalului Popular Libreville, transmiţându-mi condoleanţele lui sau ale ei pentru moartea surorii mele şi cerând instrucţiuni cu privire la corpul neînsufleţit.

Nu ştiu ce am simţit mai întâi. Neîncredere. Vină. Confuzie. Spaimă. Cum putea Paula să fi murit când eu eram aşa aproape de vindecare? Cum putea să fi murit fără să-mi spună un cuvânt? *Cum putusem s-o las să moară singură?* Am plecat de lângă terminal şi m-am rezemat de zidul rece din cărămidă.

Partea cea mai proastă a fost că deodată *am ştiut* de ce păstrase Paula tăcerea. Probabil se gândise că şi eu eram pe moarte, iar acesta era lucrul de care ne temeam amândouă: să murim împreună. În ciuda a tot şi a toate, să murim împreună, ca şi când am fi fost una.

Cum putuse medicamentul să dea greş pentru ea şi să mă vindece pe mine? *Mă vindecase oare?* Pentru un moment de paranoia pură, m-am întrebat dacă spitalul nu-mi falsificase rezultatele analizelor, dacă de fapt nu eram eu însămi în pragul morţii. Asta era ridicol, totuşi.

Atunci, de ce murise Paula? Era doar un răspuns posibil. Trebuia să fi venit acasă – eu trebuia *s-o fi făcut* să vină acasă. Cum putusem s-o las să stea acolo, într-o ţară tropicală, din Lumea A Treia, cu sistemul ei imunitar slăbit, trăind într-o colibă din fibră de sticlă, fără instalaţii sanitare adecvate, probabil prost hrănită? Trebuia să-i fi trimis bani, trebuia să-i fi trimis bilet. Trebuia să fi zburat personal până acolo şi s-o fi târît înapoi acasă.

În loc de asta, o ţinusem la distanţă. De teamă să nu murim împreună, de frica blestemului asemănării noastre, o lăsasem să moară singură.

Am încercat să plâng, însă ceva m-a oprit. M-am aşezat în bucătărie, hohotind fără să lăcrimez. Eram nevolnică. O omorîsem cu superstiţia şi laşitatea mea. N-aveam nici un drept să fiu în viaţă.

Mi-am petrecut următoarele două săptămâni luptându-mă cu complicaţiile legale şi administrative, legate de decesul într-o ţară străină. Testamentul Paulei cerea incinerarea, dar nu spunea nimic privitor la locul unde trebuia să se desfăşoare aceasta, aşa încât am aranjat ca trupul şi posesiunile sale să fie trimise acasă cu avionul. La ceremonie n-a fost aproape nimeni; părinţii noştri muriseră cu un deceniu în urmă, într-un accident de maşină şi, cu toate că Paula avusese prieteni în întreaga lume, puţini aveau posibilitatea să facă această călătorie.

Martin veni, totuşi. Când mi-a pus un braţ pe după umeri, m-am întors şi i-am şoptit furioasă:

— Nici măcar n-ai cunoscut-o. Ce naiba cauţi aici?

Se holbă la mine câteva clipe, jignit şi încurcat, apoi plecă fără să zică o vorbă.

Nu pot pretinde că n-am fost recunoscătoare când Packard m-a anunţat că eram vindecată, însă faptul că nu m-am manifestat zgomotos, probabil a uluit-o până şi pe ea. Puteam să-i fi spus despre Paula, dar nu vroiam să-mi servească clişee ieftine despre cât de iraţional era din partea mea să mă simt vinovată pentru că supravieţuisem.

Paula era moartă. Eu mă întremam pe zi ce trecea; adesea eram slăbită de vinovăţie şi deprimare, însă şi mai des eram doar amorţită. Ar fi putut foarte uşor să fie sfârşitul problemei.

• • •

Urmând instrucţiunile din testament, am trimis majoritatea lucrurilor ei – carnete, discuri, casete audio şi video – agentului său,

pentru a fi transmise editorilor şi producătorilor corespunzători, cărora o parte din material le-ar fi putut fi de folos. Tot ceea ce au rămas erau haine, o cantitate infimă de bijuterii şi cosmetice, şi o mână de mărunţişuri. Inclusiv o sticluţă cu capsule roşu-şi-negru.

Nu ştiu ce m-a apucat să iau una dintre capsule. Din ale mele îmi rămăsese o jumătate de duzină, iar Packard ridicase din umeri când întrebasem dacă ar trebui să le termin şi zisese că nu putea să-mi facă nici un rău.

În gură nu-mi rămânea nici un gust. De fiecare dată când înghiţisem din ale mele, după câteva minute îmi venise un gust amar.

Am deschis o a doua capsulă şi mi-am pus pe limbă puţin praf alb. Era complet lipsit de aromă. Am dat fuga şi mi-am luat propria provizie şi am testat una în acelaşi fel; avea un gust atât de groaznic, încât mi-au dat lacrimile.

Am încercat să nu trag concluzii pripite. Ştiam foarte bine că medicamentele erau amestecate adesea cu substanţe inerte şi poate nu neapărat aceleaşi totdeauna – dar de ce să fi folosit ceva *amar* în acest scop? Gustul trebuia să vină chiar de la medicament. Cele două sticluţe purtau acelaşi nume de producător şi aceeaşi siglă. Acelaşi nume pe etichetă. Aceeaşi denumire ştiinţifică. Aceeaşi denumire chimică pentru ingredientul activ. Acelaşi cod al produsului, până la ultima cifră. Numai numerele de serie erau diferite.

Prima explicaţie care mi-a venit în minte a fost corupţia. Deşi nu-mi puteam aminti detaliile, eram sigură că citisem despre zeci de cazuri de funcţionari superiori din departamentele pentru îngrijirea sănătăţii din ţările în curs de dezvoltare, care deturnaseră medicamente ca să le vândă pe piaţa neagră. Ce mod mai bun de a acoperi un astfel de furt, decât să înlocuieşti produsul furat cu altceva – ceva ieftin, inofensiv şi absolut inutil? Capsulele de gelatină nu purtau nimic în afară de sigla producătorului şi, din moment ce compania făcea, probabil, cel puţin o mie de medicamente diferite, n-ar fi fost prea greu de găsit ceva mai ieftin, de aceeaşi mărime şi culoare.

N-aveam nici o idee ce să fac cu teoria asta. Nişte birocraţi anonimi dintr-o ţară îndepărtată îmi omorîseră sora, însă şansele să aflu cine erau, necum de a-i vedea aduşi în faţa justiţiei, erau infime. Chiar dacă aş fi avut dovezi valabile, zdrobitoare, la ce puteam spera în cel mai bun caz? La un protest exprimat cu blândeţe de un diplomat către un altul.

Am dat una din capsulele Paulei la analizat. M-a costat o avere, însă eram deja atât de înglodată în datorii, încât nu mi-a păsat prea mult.

Capsula era plină cu un amestec de compuşi anorganici solubili. Nu era nici o urmă din substanţa descrisă pe etichetă, nici din altceva cu vreo acţiune biologică, cât de măruntă. Nu era un medicament ieftin substituit, ales la întâmplare.

Era un placebo.

Am stat cu imprimatele în mână timp de câteva minute, încercând să mă împac cu ceea ce semnificau. Aş fi putut înţelege simpla lăcomie, însă aici era o indiferenţă complet neomenească, pe care nu mă puteam convinge s-o accept. Sigur făcuse cineva o greşeală. *Nimeni* nu putea fi atât de împietrit la suflet.

Apoi mi-am reamintit cuvintele lui Packard: "Să ai doar grijă de tine, aşa cum ai avea în mod normal. Să nu faci *nimic* ieşit din comun."

O, nu, *doamnă doctor*. Bineînţeles că nu, *doamnă doctor*. Nu ţi-ai dori să dau peste cap experimentul cu vreun factor dezordonat, neprevăzut, necontrolat...

• • •

Am luat legătura cu o ziaristă specializată în investigaţii, una dintre cele mai bune din ţară. Am fixat o întâlnire într-o cafenea mică, la marginea oraşului.

Am şofat până acolo – înspăimântată, furioasă, triumfătoare – crezând că aveam ştirea trăznet a deceniului, crezând că aveam bomba, crezând că eram Meryl Streep jucând-o pe Karen Silkwood. Eram ameţită de dulci gânduri de răzbunare. Aveau să cadă nişte capete.

Nimeni n-a încercat să mă scoată de pe şosea. Cafeneaua era pustie, iar chelnerul nu ne-a ascultat nici comanda, dară-mi-te discuţia.

Ziarista a fost foarte amabilă. Mi-a explicat calm realităţile vieţii.

Ca urmare a dezastrului Monte Carlo, o groază de legislaţie fusese votată ca să ajute la rezolvarea urgenţei – şi o groază de legislaţie

fusese abrogată. Ca o chestiune de urgenţă, noi medicamente pentru tratarea noilor boli trebuiau să fie puse la punct şi omologate, iar cea mai bună metodă pentru a facilita aceasta era înlăturarea regulamentelor întortocheate care făcuseră testările clinice atât de dificile şi costisitoare.

În vechile teste "dublu-orb", nici pacienţii, nici cercetătorii nu ştiau cine primea medicamentul şi cine un placebo; informaţia era păstrată secretă de către o terţă parte (sau un computer). Orice însănătoşire observată la pacienţii cărora li se dădea placebo putea fi luată atunci în calcul şi se putea măsura adevărata eficienţă a medicamentului.

Cu această abordare tradiţională, erau două mici probleme. Mai întâi, spunându-i unui pacient că are doar o şansă din două să i se fi dat un medicament care i-ar putea salva viaţa, îl supui unui mare stres. Bineînţeles, grupurile tratate şi cele de control erau afectate în mod egal, însă din punctul de vedere al prezicerii a ceea ce avea să se întâmple, aceasta introducea o mulţime de balast în date. Care efecte secundare erau veritabile şi care erau rezultatele nesiguranţei pacienţilor?

În al doilea rând – şi o problemă mai serioasă – devenise din ce în ce mai dificil de găsit oameni dornici să se ofere pentru testări placebo. Când eşti pe moarte, nu dai nici o ceapă degerată pe metoda ştiinţifică. Vrei cea mai mare şansă de supravieţuire cu putinţă. Medicamentele netestate sunt bune şi ele, dacă nu există nici un tratament cunoscut, sigur – dar de ce să accepţi încă o *înjumătăţire* a şanselor, ca să satisfaci obsesia pentru detalii a unui tehnocrat?

Bineînţeles, în vremurile bune de demult, breasla medicală putea impune legea maselor nespălate: *Luaţi parte la testul acesta dublu-orb sau târîţi-vă de-aici şi crăpaţi.* SIDA schimbase toate astea, cu pieţe negre pentru cele mai noi tratamente netestate, direct din laboratoare pe străzi şi politizarea intensă a subiectelor.

Soluţia pentru ambele nereguli era evidentă. *Îi minţi pe pacienţi.*

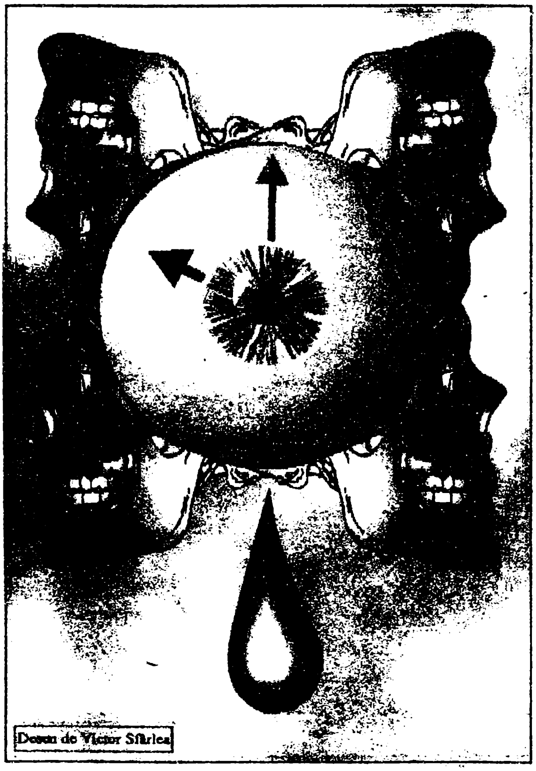
Nu fusese votat nici un proiect de lege care să declare explicit că testele "triplu-orb" erau legale. Dacă ar fi fost, oamenii ar fi putut observa şi ar fi făcut scandal. În schimb, ca parte a "reformelor" şi a "raţionalizării" care veniră în urma dezastrului, toate legile care le-ar fi putut face ilegale fuseseră abrogate sau atenuate. Aşa se părea, cel puţin, nici unui tribunal nu i se dăduse încă ocazia să judece asta.

— Cum a putut un doctor *să facă asta*? Să mintă aşa! Cum au putut justifica aşa ceva, chiar şi faţă de ei înşişi?

Ziarista ridică din umeri.

— Cum au justificat totdeauna testele dublu-orb? Unui cercetător medical bun trebuie să-i pese mai mult de calitatea datelor decât de viaţa oricărei persoane anume. Şi dacă un test dublu-orb este bun, unul triplu-orb este mai bun. Datele *sunt,* garantat, mai bune, îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Şi cu cât sunt estimate mai precis proprietăţile unui medicament, ei bine, poate că pe termen lung, cu atât mai multe vieţi pot fi salvate.

— Ei, *rahat*! Efectul placebo nu este *atât* de puternic. Pur şi simplu nu e atât de important! Cui îi pasă dacă nu este luat în consideraţie cu atâta precizie? Oricum, *două* tratamente posibile tot ar putea fi

Desen de Victor Sîrlea

comparate, un tratament în raport cu altul. Asta ţi-ar putea arăta care medicament ar salva cele mai multe vieţi, fără să fie nevoie de vreun placebo...

— Asta se face uneori, deşi revistele mai prestigioase dispreţuiesc studiile acestea; au şanse mai puţine de a fi publicate...

M-am holbat la ea.

— Cum poţi să ştii toate astea şi să nu faci nimic? Mass-media ar putea da totul pe faţă! Dacă-i înştiinţezi pe oameni ce se întâmplă...

Zâmbi subţire.

— *Aş putea* să dau publicităţii observaţia că practicile acestea sunt acum, teoretic, legale. Au făcut asta şi alţii, iar informaţia nu ajunge chiar pe prima pagină. Însă dacă aş tipări date *concrete* despre un test triplu-orb real, aş fi pasibilă de amendă până la jumătate de milion de dolari, plus douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru punerea în pericol a sănătăţii publice. Ca să nu mai zic ce i-ar face redactorului meu. Toate legile de urgenţă scoase pentru a contracara scurgerea Monte Carlo, sunt încă în vigoare.

— Dar asta a fost acum douăzeci de ani!

Îşi termină de băut cafeaua şi se ridică.

— Nu-ţi aminteşti ce au spus atunci experţii?

— Nu.

— Efectele ne vor însoţi timp de generaţii.

Mi-au trebuit patru luni să pătrund în reţeaua producătorului medicamentului.

Am tras cu urechea la fluxul de date al câtorva funcţionari de-ai companiei, care preferau să lucreze acasă. Nu mi-a luat mult timp să-l identific pe cel mai neinstruit la computere. Un dobitoc tare înfumurat, care folosea software contabil de zece mii de dolari, ca să facă ceea ce un puşti oarecare de cinci ani ar fi făcut fără degetele de la mâini şi de la picioare. I-am urmărit reacţiile neîndemânatice când programul contabil îi dădea mesaje de eroare. Era un dar din cer; pur şi simplu, n-avea habar de nimic.

Şi, cel mai bun lucru dintre toate, apela veşnic un joc video pronografic, plicticos şi lipsit de imaginaţie.

Dacă computerul i-ar fi spus "Sări!", ar fi zis "Promiţi că nu mă părăşti?".

Am petrecut două săptămâni minimizând ceea ce avea de făcut; a început de la şaptezeci de apăsări pe taste, însă în cele din urmă am redus totul la douăzeci şi trei.

Am aşteptat până când ecranul lui a ajuns la stadiul cel mai compromiţător, apoi i-am suspendat conexiunea la reţea şi i-am luat eu locul acesteia.

EROARE FATALĂ DE SISTEM! TASTAŢI URMĂTOARELE PENTRU A RECUPERA.

A dat-o în bară prima dată. Am sunat sirene de alarmă şi am repetat cererea. A doua oară a nimerit-o bine.

Prima combinaţie de taste pe care l-am pus s-o formeze i-a scos staţia de lucru din sistemul de operare şi-a introdus-o în rutina deparazitării microcodului. Hexazecimala care urmă, un fel de păsărească pentru el, era un program minuscul ce revărsă toată memoria staţiei de lucru prin linia de comunicaţie, drept în poala mea.

Dacă i-ar fi spus cuiva, cu vreun pic de minte, ce se întâmplase, imediat s-ar fi stârnit bănuieli – însă ar fi riscat el să i se ceară să explice anume ce rula când s-a ivit defecţiunea? Mă îndoiam.

Îi aveam deja parolele. În memoria staţiei de lucru era inclus un algoritm care-mi spunea cu precizie cum să răspund la provocările securităţii reţelei.

Intrasem.

• • •

Restul apărărilor lor erau triviale, cel puţin în ceea ce privea scopurile mele. Datele care le-ar fi putut fi folositoare concurenţilor lor erau bine protejate, însă nu mă interesa să le fur secretele celui mai recent tratament pentru hemoroizi.

Puteam să le fac o grămadă de pagube. Să aranjez ca toate copiile de rezervă să li se umple cu rahaturi. Să aranjez devierea treptată a conturilor lor de la realitate, până când realitatea avea să dea buzna, dintr-o dată, sub forma falimentului – sau acuzaţiilor de evaziune fiscală. Am cântărit o mie de posibilităţi, de la cea mai grosolană anihilare a datelor, până la cele mai lente, cele mai insidioase forme de descompunere.

În final, totuşi, m-am abţinut. Ştiam că lupta avea să devină în curând conflict politic şi orice act de răzbunare meschină din partea mea avea să fie, cu siguranţă, scos la lumină şi

folosit pentru a mă discredita, pentru a-mi submina cauza.

Aşa că am făcut doar ceea ce era absolut necesar.

Am localizat fişierele conţinând numele şi adresele tuturor celor care, fără să ştie, participaseră la testele triplu-orb ale produselor companiei. Am aranjat să fie anunţaţi cu toţii despre ceea ce li se făcuse. Erau peste două sute de mii de oameni, răspândiţi în întreaga lume – însă am găsit un fond umflat pentru ungerea funcţionarilor, care a acoperit cu uşurinţă nota de plată a comunicaţiilor.

Curând, întreaga lume avea să ştie despre mânia noastră, avea să ne împărtăşească jignirea şi amărăciunea. Jumătate dintre noi erau bolnavi sau pe moarte, totuşi şi înainte să se audă cea mai mică şoaptă de protest, primul meu obiectiv trebuia să fie salvarea oricui era posibil.

Am găsit programul care aloca medicament sau placebo. Programul care o omorîse pe Paula şi pe mii de alţi oameni, de dragul tehnicii experimentale riguroase.

L-am modificat. O schimbare foarte mică. Am adăugat încă o minciună.

Toate rapoartele generate de program aveau să afirme în continuare că la jumătate din pacienţii implicaţi în testări clinice li se dădea placebo. Duzini de fişiere exhaustive, impresionante, aveau să fie create în continuare, conţinând date pe deplin în concordanţă cu această minciună. Numai un fişier mic, niciodată citit de oameni, avea să fie diferit. Fişierul care controla roboţii de la linia de asamblare avea să-i instruiască să pună medicament în fiecare sticluţă din fiecare serie.

De la triplu-orb la patruplu-orb. Încă o minciună, pentru a le anula pe celelalte, până când vremea înşelăciunilor s-a sfârşit în cele din urmă.

• • •

Martin veni să mă vadă.

— Am auzit despre ceea ce faci. A.I.M. Adevăr În Medicină.

Scoase o tăietură de ziar din buzunar.

— "O nouă şi viguroasă organizaţie dedicată eradicării şarlataniei, fraudei şi înşelăciunii, atât în medicina alternativă, cât şi în cea convenţională." Pare să fie o idee grozavă.

— Mersi.

Ezită.

— Am auzit că eşti în căutare de voluntari. Ca să te ajute la birou.

— Corect.

— Aş putea veni patru ore pe săptămână.

Am râs.

— O, chiar ai putea? Ei bine, mulţumesc foarte mult, însă cred că ne vom descurca şi fără tine.

Timp de o clipă, am crezut că avea să plece, însă apoi zise, nu atât jignit cât, pur şi simplu, uimit:

— Vrei voluntari sau nu?

— Da, dar...

Dar ce? Dacă el îşi putea călca mândria ca să se ofere şi eu îmi puteam călca mândria ca să accept.

L-am trecut în program pentru după-amiezele de miercuri.

• • •

Am coşmaruri cu Paula, din când în când. Mă trezesc mirosind umbra unei flăcări de lumânare, convinsă că ea stă în întuneric, lângă perna mea, redevenită o fetiţă de nouă ani, cu privirea solemnă, fascinată de condiţia noastră stranie.

Totuşi, fetiţa aceea nu mă poate bântui. Nu a murit niciodată. A crescut şi s-a despărţit de mine şi s-a luptat pentru separarea noastră, mult mai aprig decât am făcut-o eu vreodată. Dar dacă am fi "murit exact în acelaşi ceas"? N-ar fi semnificat nimic, n-ar fi schimbat nimic. Nimic n-ar fi putut pătrunde în trecut şi jefui vieţile noastre separate, realizările şi eşecurile noastre diferite.

Îmi dau seama, acum, că jurământul sângelui, care mie mi s-a părut atât de rău prevestitor, n-a fost decât o glumă pentru Paula, felul ei de a *ridiculiza* însăşi ideea că destinele noastre ar putea fi îngemănate. Cum de-mi trebuise atâta timp ca să înţeleg asta?

N-ar trebui să mă surprindă, totuşi. Adevărul – şi măsura triumfului ei – este că n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Traducerea: Florin Pîtea

Ziua retragerii

de Ana-Veronica Mircea

Pretextul unei distopii îi oferă autoarei prilejul de a crea un foarte veridic univers alternativ. Povestirea este cu atât mai reuşită cu cât, în numai câteva pagini, schiţează o mitologie perfect convingătoare.

Mă trezesc speriată, cu inima galopând. Mulţumescu-ţi, Sfinte Zăduf, nimeni nu mă hăituieşte! Sunt în adăpost, în cel mai sigur dintre adăposturile noastre! Şi e cald! Sfinte Zăduf, nu e un vis frumos, e adevărul - care mă îmbată!

Îmi pipăi culcuşul. E răvăşit, m-am zvârcolit toată noaptea şi acum, după întunericul încă gros, înţeleg că m-am trezit prea devreme.

Mă ridic într-un cot, îmi strâng în creştet părul, eliberându-mi ceafa asudată şi încerc să desluşesc culcuşul din dreapta.

— Nu dorm, şopteşte soră-mea, Hedar, răspunzând curiozităţii mele. E cald! Sfinte Zăduf, Derah, îţi dai seama?! E noaptea pe care o aşteptam, noaptea când ne trezeşte căldura!

Ce are asta în cap? Cum frigu' să nu-mi dau seama?! Cum, când asta visez – când de trei anotimpuri asta visăm cu toţii?

— Haide, Derah, urmează şoapta Hedarei, să mergem să întâmpinăm zorii!

Ne ridicăm în acelaşi timp, căscând şi întinzându-ne. Ne strecurăm printre culcuşuri, păşind pe vârfuri, deşi nu ne îndoim că sunt puţini cei cărora nu le-a fugit somnul. Ba chiar, ici–colo, câte unul se ridică şi ne urmează în tăcere.

Ajungem în Sala Sfatului, în cea a Rugăciunii şi dăm, în sfârşit, de treptele abrupte ale Ieşirii. Nu am aprins nici o făclie. Cunoaştem mult prea bine drumul! Ce frigu', doar e casa noastră! Trei din patru anotimpuri, asta e casa noastră!

Ieşim prin deschizătura îngustă – prea îngustă pentru ca EI sau vreo blestemăţie de-a LOR să se poată strecura pe acolo! Nici măcar vreo hăitaşă n-ar încăpea, sunt prea bine hrănite pentru asta!

Afară, zăpuşeala ne loveşte în faţă, aproape tăindu-ne răsuflarea. Dar o să ne obişnuim repede! E lumea NOASTRĂ şi NOI putem trăi în ea aşa cum e, îndurând deopotrivă arşiţa şi gerul!

Nici un fir de lumină nu mijeşte la orizont, dar îngenunchem cu faţa spre soare-răsare.

— Sfinte Zăduf, fă să fie Ziua Retragerii, psalmodiază în spatele meu bătrâna Doram. Fă să nu ne înşele simţurile, să nu ne fie speranţele deşarte!

— Aşa să fie! îi răspunse Hedar.

— Aşa să fie! întărim în cor – şi ştiu că pe obrajii multora curg, poate prea devreme, lacrimi de bucurie.

— Diseară ne vom spune “La mulţi ani”! exclamă Hedar, copilăreşte.

— Cu ajutorul Zădufului, şoptesc şi îmi şterg fruntea cu dosul mâinii stângi – gestul sacru care sugerează sudoare-mbelşugată.

Nimeni nu mai vorbeşte. Rămânem îngenuncheaţi, aşteptând. Abia după ce zarea prinde a se înroşi, ne ridicăm şi ne dăm drumul pe toboganul Intrării.

Sunt înaintea Hedarei şi o ajut să ajungă în siguranţă pe stratul gros de ierburi uscate.

— Ce frigu', crezi că dacă ieri m-a-nghiontit ăsta, am şi devenit neputincioasă?

Surâd, pentru că îi ghicesc strâmbătura pe care întunericul o ascunde: fruntea încruntată, ochii strânşi, buzele supte şi gropiţele adâncite în colţurile gurii. Şi mai ştiu că,

spunând “ăsta”, şi-a mângâiat mulţumită pântecul încă plat. Poartă copilul lui Ostram, primul născut al Legiuitorului.

Fiul Legiuitorului şi fiica Înţeleptului! E una din unirile cerute de datini, dar e şi singura pe care Hedar şi-a dorit-o. O înţeleg – şi pe mine mă trec fiorii când Ostram mă priveşte sau mă atinge din întâmplare – şi pot pricepe nerăbdarea cu care ea aşteaptă Timpul Arşiţei, anotimpul pe care-l vor petrece singuri, în sălaşul lor izolat. Păcat că o să zămislească mai târziu, când toţi cei cu capul pe umeri ne vom întâlni din nou în siguranţa adăposturilor.

Sfinte Zăduf, tare-s neghioabă! Stric bucuria clipei, temându-mă de cele ce-or să fie! Îmi scutur gândurile şi alerg spre Sala Sfatului în urma Hedarei.

Începe să se lumineze. Sistemele complicate de oglinzi – pe care nu le-am înţeles niciodată, dar pe care tata le îmbunătăţeşte de la un an la altul – prin lumina Sacrului Soare şi-o trimit unul altuia şi o aruncă apoi în hrubele adăpostului. Pot deja să desluşesc cele două siluete din centrul sălii: Legiuitorul şi tata.

Un gest al celui dintâi ne cere tăcere. Pe urmă grăieşte tata, Înţeleptul, clar şi răspicat ca întotdeauna:

— Copii ai Zădufului, credeţi! Credeţi în simţurile voastre! Timpul Arşiţei începe şi aceştia sunt zorii Zilei Retragerii! De trei nopţi îi simt pe Fii Frigului perpelindu-se, chinuiţi de Zăduf, iar acum trupul meu cunoaşte freamătul trupurilor lor, căci sunt stăpâniţi de Febra Plecării!

— Lăudat să fii, Zăduf Salvator... – începe Doram o incantaţie sfântă.

— Taci, femeie! porunceşte Legiuitorul. Ai încărunţit zadarnic, dacă nu ştii că nu e încă Vremea Bucuriei! Avem în faţă Ziua Retragerii, zi de primejdie pentru cei care trebuie să iasă. Să spunem pentru ei ruga de ocrotire şi vorbele de împăcare cu moartea pentru cei care nu se vor mai întoarce!

Mă alătur corului care imploră şi patima cu care rostesc cuvintele mă arde; mi se împăienjenesc ochii, îmi zvâcnesc obrajii şi buzele mă usturǎ. Pentru că cer viaţa mea! A mea, a Hedarei şi a făpturii pe care ea o poartă. Trebuie să ieşim amândouă, suntem momeli bune pentru Domesticii de care hoarda noastră are nevoie. Pe[illegible] că Domesticii zămislesc Înţelepţi – şi Înţelepţii sunt singurii care desluşesc gândurile şi simţirea Fiilor Frigului. Tata e nepotul unui Domestic, dar cu el s-a istovit izvorul puterii, căci pentru noi, fiicele lui, Fii Frigului sunt mai de nepătruns ca o stâncă.

Eu, Hedar, Ostram şi cei trei fraţi ai lui suntem grupul care iese primul. Ne însoţeşte micuţa Lorni; e vremea să înveţe tertipurile ademenirii, pentru că trupul începe să i se împlinească, promiţând frumuseţea.

De-acum e zi plină şi scrutăm încordaţi împrejurul. Cât vezi cu ochii, nisip şi nemişcare – o lume părăsită. Eu îmi lipesc urechea de pământ, Ostram ascultă văzduhul. Liniştea pare atotstăpânitoare.

Îndrăznim să ne îndepărtăm. Ne mişcăm iute, când alergăm, când târându-ne, când ghemuindu-ne la adăpostul dunelor, deşi nici o primejdie nu pare aproape. Într-un târziu, ajungem în Oază şi ne îngăduim un răgaz. Tolănind în iarba înaltă, ne tragem sufletul, respirând precipitat.

— Mergem în pâlcul de sălaşuri prăvălite? întreabă Hedar – şi toţi înţelegem că o face doar ca Ostram să îi vorbească.

— Da. Întotdeauna când Fii Frigului fug de Zăduf, turmele de Domestici trec pe acolo...

— Adică prin oraş, spune Lorni, atrăgând privirile noastre nedumerite. Locul ăla, pâlcul de sălaşuri prăvălite, se numeşte oraş, continuă puştoaica. Înţeleptul povesteşte copiilor despre asta în fiecar[illegible].

Îmi amintesc. Ş[illegible] ne-a povestit tata. Ne-a spus că au trăit [illegible] moşii moşilor moşilor noştri, cei care n-au fost nici Domestici, nici Copii ai Zădufului, au fost, pur şi simplu, Stăpânii, singurii stăpâni ai lumii lor – în care le-a fost dat să aducă Iadul. Doar Aleşii nu au murit atunci, pentru că Zăduful i-a împăcat cu el şi cu alt fel de viaţă. Şi n-au pierit nici Blestemaţii. Au rămas ascunşi sub pământ, sperând prosteşte că lumea veche avea să reînvie. Acolo i-au surprins Fii Frigului, când au apărut de niciunde, aduşi de sălaşurile lor zb[illegible]oare. I-au găsit şi i-au învăţat să li se sup[illegible], i-au “domesticit”, adică. Iar noi am căutat, la rândul nostru, uitate adăposturi subterane.

— Poveşti, mormăie dispreţuitor Ostram. Azi nu e timp pentru ele!

Zvâcnim ca la o poruncă şi ne urmăm drumul, alergând, târându-ne, furişându-ne printre copaci. Ajugem repede, ruinele sunt aproape. Îngrijoraţi, privim cerul; pe urmă ne zâmbim mulţumiţi. Focul orbitor al Sacrului Soare n-a urcat prea sus, deci am sosit la vremea potrivită. De-acum vor începe să apară Domesticii, grăbiţi, roşi de teama că dogoarea amiezii i-ar putea prinde sub cerul deschis.

Aici ne despărţim. Bărbaţii pleacă cu Hedar. Ea va atrage unul sau mai mulţi Domestici, ei o să-i înşface. Şi poate hoarda va avea noroc, poate ăştia nu vor pieri ca cei de anul trecut, în Timpul Arşiţei, ucişi de căldura pe care nu ştiu să o suporte.

Eu mă descurc singură. Am să stârnesc un Domestic, măcar unul şi am să-l fac să-şi lepede în mine sământa preţioasă. E şi asta o datină. Acel Înţelept la care se rupe firul puterii îşi trimite o fiică să adune-n trup sământa cât mai multor Domestici, doar-doar va avea parte de un făt care să aibă harul jinduit.

Mă îndepărtez, urmată de Lorni. Ea va privi, învăţând, pentru că tatăl ei va fi Înţeleptul nostru după moartea tatei, dar nici el nu şi-a trecut urmaşilor puterea. Şi tot Lorni va chema ajutor la nevoie, suflând în fluierul de os care-i atârnă de gât şi pe care-l atinge des, ca pe un talisman, cu degete tremurătoare.

Mie nu mi-e teamă. E al treilea an în care fac asta. Dar rodul se lasă aşteptat. Sfinte Zăduf, dacă pântecul îmi e sterp? Atunci următorul prunc purtat de Hedar nu va fi al lui Ostram, ci al unui Domestic oarecare. Trebuie încercat totul, căci hoarda fără Înţelept piere fără urmă. E tot atât de sigur, pe cât e de adevărat că Hedar mă va urî – şi Ostram o va urî pe Hedar.

Lua-mi-ar frigu' gândurile negre! Uite cu ce-mi bat capul, tocmai acum, când aud paşi şi glasuri.

Imediat îi şi văd. Nu e o turmă mare. Şi e chiar una de bărbaţi. Sfinte Zăduf, mulţumescu-ţi! N-avem ce face cu femeile, nu pot purta copilul unuia de-al nostru. Pentru că ele nu nasc niciodată şi niciodată nu se unesc cu bărbatul. Fii Frigului mulg sământa bărbatului şi o smulg pe-a femeii. Le amestecă în vase ciudate şi tot în aceleaşi vase fătul îşi capătă viaţa şi chipul.

Dar ăsa e norocul nostru, spune tata. Domesticii sunt plămădiţi asemeni nouă şi în ei dorm pornirile rânduite de când e lumea lume. Arată-i unui Domestic o femeie ca mine, lui, care nu-i lăsat să vadă femeia niciodată! Arată-i-o şi sângele o să-i fiarbă şi o să ştie ce vrea şi ce trebuie să facă!

Ei bine, am să mă arăt. Sfinte Zăduf, dăruieşte-mi noroc – şi putere!

Turma trece nepăsătoare pe lângă frântura de zid care mă ascunde. În frunte merg doi Fii ai Frigului, i-am recunoscut de departe după capetele prea mari pentru trunchiurile firave, drapate în pânzeturi albe, largi, pe care le agită adierea tot mai fierbinte. Fiecare duce o armă. Şi ştiu că mai sunt doi, tot înarmaţi, care mână turma din urmă.

Întind mâna, ating braţul unui Domestic, îi întâlnesc privirea tulburată – şi fug. Mă pierd în labirintul restului de sălaş, pe care l-am ales anume şi ţip la fiecare pas. Ţip înălţându-mi glasul, ascuţindu-l. Ştiu că e sunetul pe care Fii Frigului nu-l pot auzi, nu fără urechile false pe care le poartă adesea, dar rareori în Ziua Retragerii; e ziua când prezenţa noastră nu-i mai interesează.

Dar îl aud Domesticii. Pentru ei e chemarea libertăţii şi măcar unul, de obicei cel atins, care m-a zărit ca pe-o nălucă, mă va urma, nesocotind porunca de supunere – porunca ce le sună în urechi neîncetat, atâta vreme cât un Fiu al Frigului e destul de aproape ca să vorbească minţilor lor, anume înrobite.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. De asta Domesticii dăruiesc femeilor noastre prunci care poartă puterea de a simţi gândurile Fiilor Frigului, chiar dacă ticăloşii sunt departe.

Alerg din răsputeri, cu Lorni alături şi paşi străini răsună tot mai aproape; sunt cel puţin doi Domestici, dar nu mai mult de trei, fără-ndoială. Cam mulţi pentru mine – Sfinte Zăduf, ajută-mă să mă descurc cumva! – dar nu destul de mulţi pentru ca Fii Frigului să vrea să le ia urma. Nici ceilalţi, cei la care supunerea nu lasă loc pentru chemarea firii, nu ne vor hăitui. Hăitaşii Fiilor Frigului sunt femeile, nu bărbaţii!

Alerg, urc şi cobor scări pe jumătate prăbuşite, mă strecor prin cotloane. Până ce găsesc o firidă din care să pot pândi şi ataca. Nu mai ţip, stau ghemuită, aşteptând.

Primul bărbat apare. Şovăie buimăcit. Cred că ar vrea să se întoarcă, să se piardă-n turma cu care este învăţat. Doar că o parte din el nu îl lasă, îl îmboldeşte să găsească ceea ce l-a stârnit.

Eu nu şovăi. Îl lovesc pe la spate cu o bucată colţuroasă de zid; nu ca să-l omor, doar ca să zacă şi să nu mă-ncurce cât timp mă folosesc de al doilea, pe care îl aud venind.

Îi ies înainte şi el încremeneşte, zăpăcit. Port doar o cămaşă scurtă, fără mâneci, răscroită adânc, gâfâi şi miros a femeie asudată. Cred că nici nu-l vede pe celălalt, cel întins în spatele meu, fără simţire. Face un pas spre mine, tremurând. Şi eu păşesc spre el, surâzătoare.

Atunci aud urletul şi înţeleg că Lorni nu mai e cu mine. Îmi amintesc că zgomotul de paşi trăda două sau *trei* perechi de picioare!

Mi-o închipui pe Lorni pradă unui bărbat înnebunit. Ştiu cum iau Domesticii o femeie, pătrunzând-o de parcă ar vrea să o înjunghie, lovind-o, zgâriind şi muşcând. Îi face asta Lorniei, puştoaica aia neîmplinită!

Îl îmbrâncesc pe Domestic pe neaşteptate. Se dezechilibrează şi cade pe scările pe care tocmai le urcase. Se rostogoleşte şi rămâne lat. Nu-mi pasă, o să momesc altul, mai e pân' la amiază. Acum o s-o scap pe Lorni, pentru hoardă ea e preţioasă!

Mă iau după ţipete şi o găsesc. Sfinte Zăduf, doar o fugăreşte în jurul unui morman de dărâmături şi proasta urlă a moarte. Ce frigu' mi-o fi dat-o după mine?

— Las-o, jivină, şuier apăsat în graiul Domesticilor, pe care l-am deprins, ca toţi copiii hoardei, de la Înţeleptul nostru – de la tata!

Bărbatul se răsuceşte brusc, mă fixează cu ochii injectaţi, se repede şi-mi prinde umerii, răsturnându-mă.

Aud fluierul puştoaicei, apoi ţeasta îmi sună sec, înfundat şi simt durerea, covârşitoare, explodând.

Mă trezesc întinsă pe nisip. E cald, e cald cum n-a mai fost de-un an. Deschid ochii şi soarele mi-i sfredeleşte.

Îmi vâjâie capul, dar reuşesc să mă scol, sprijinindu-mă-n coate. Mă doare tot trupul, am cămaşa sfâşiată, sunt plină de vânătăi şi de muşcături urâte.

— Crezi că poţi să mergi, Derah? mă întreabă Ostram.

E tolănit lângă mine, cu mâinile sub cap. Alături, fraţii lui stau întinşi, cu ochii închişi, bucurându-se de arşiţa amiezii. Lorni e ceva mai încolo, lângă un Domestic legat fedeleş. Îl privesc fix, ca şi cum i-ar număra broboanele de sudoare.

— Ăla o să moară de căldură, spun eu şi fiecare vorbă mă doare.

— Dă-l frigului, mormăie Ostram. Oricum şi-a lăsat sămânţa-n tine!

Un singur Domestic şi lui Ostram nici de ăsta nu-i pasă! Un singur Domestic şi...

— Unde e Hedar? ţip, înţelegând deodată.

— Nu mai e, spune Ostram, se ridică şi pleacă.

Arstom, mezinul Legiuitorului, vine lângă mine.

— La început am dat doar peste turme de femei, îmi povesteşte. Pe urmă a apărut una bună, Hedar a slobozit chemarea şi a rupt-o la fugă spre noi. O urmăreau două jivine de toată frumuseţea! Era aproape de cotlonul nostru când am auzit arma şi am ieşit, dând deoparte frica. Era un Fiu al Frigului; avea urechile false şi două hăitaşe alături. O ciuruise pe Hedar. Hăitaşele o agăţau de cangea sălaşului lui, care plutea deasupra. Afurisitul ne-a văzut şi a vrut să tragă, dar au ţipat slugile lui blestemate. Sosiseră Domesticii întărâtaţi de Hedar şi tăbărîseră pe ele. Fiul Frigului s-a întors într-acolo şi am scăpat cu fuga. Pe urmă am auzit fluierul vostru, v-am găsit şi am hotărît să plecăm. Ce mai puteam face fără Hedar şi cu tine în halul ăsta?

Îl ascult, dorind să nu-nţeleg ce-mi spune. Mă uit după Ostram. Îşi târăşte picioarele, gârbovit, fără să privească în urmă.

— Să mergem, zic. Să nu irosim timpul amiezii, când ei nu îndrăznesc să iasă!

Arstom porneşte primul, ducând pe umăr trupul Domesticului imobilizat. Ceilalţi îl urmează, parcă ruşinaţi că ei se vor întoarce fără povara capturii aşteptate. Eu închei convoiul, păşind nesigură, sprijinită de Lorni.

— Lăudat să fii, Zăduf Salvator!

De data asta, incantaţia începută de Doram curge nestingherită, amplificată de hoarda care o preia, silabisind în cor. Suntem înge-

nuncheaţi în faţa adăpostului, întorşi spre soare-apune. E timpul la care Părintele Zădufului poate fi privit; peste rotundul lui imens, adierea încă fierbinte mână nori deşiraţi, purpurii. Iar printre ei fulgeră, în stoluri compacte de talgere zburătoare, sălaşurile Fiilor Frigului. Într-adevăr, pleacă!

Începe Timpul Arşiţei, cel mai frumos timp al anului, singurul în care mai putem fi Stăpânii. Timpul în care ne risipim fără teamă prin adăposturile ridicate deasupra pământului. Timpul în care Ostram mă va duce în sălaşul pregătit pentru el şi Hedar. Pentru că am rămas singura fiică a Înţeleptului, iar el continuă să fie primul născut al Legiuitorului. E alături de mine, dar nu mă priveşte. Inima lui sângerează ca trupul pierdut al Hedarei. Ştiu că ar fi preferat să fiu eu cea moartă, că îmi urăşte corpul pângărit de Domestici, că nu mă va atinge până ce nu vom şti dacă sămânţa captivului de astăzi îmi va fi rodit în pântec, că nu mă va iubi niciodată.

— La mulţi ani! urează Legiuitorul.

— La mulţi ani! răspunde Înţeleptul.

— La mulţi ani! îi urez lui Ostram, ca una care de-acum îi aparţine.

— La mulţi ani! îmi întoarce vorba, fără chef.

La mulţi ani! Mulţi ani în care Timpul Arşiţei va fugi ca un vis, gonit de îndelungatul răstimp al Hăituirii! Lungul răstimp în care, ascunşi în hrubele pe care le părăsim doar când ne mână nevoia, ştiind prea bine că, din cei ce ies, puţini se vor întoarce, nu aşteptăm decât Ziua Retragerii; ziua în care înfruntăm pericolul acelui an pentru ultima oară – căci e singura zi în care Domesticii sunt scoşi din ţarcurile lor şi pot fi momiţi de femeile noastre; ziua în care doar cei cu noroc sărac, ca Hedar, mai pier muşcaţi de arma nemiloasă a vreunui Fiu al Frigului, un monstru lacom de carne hăituită, care nesocoteşte porunca Mai-Marilor săi, singura LOR poruncă ce e pentru noi o bucurie:

"ÎN ZORII ZILEI RETRAGERII SE ÎNCHEIE SEZONUL DE VÂNĂTOARE!"

Vânătorii de mutanţi !

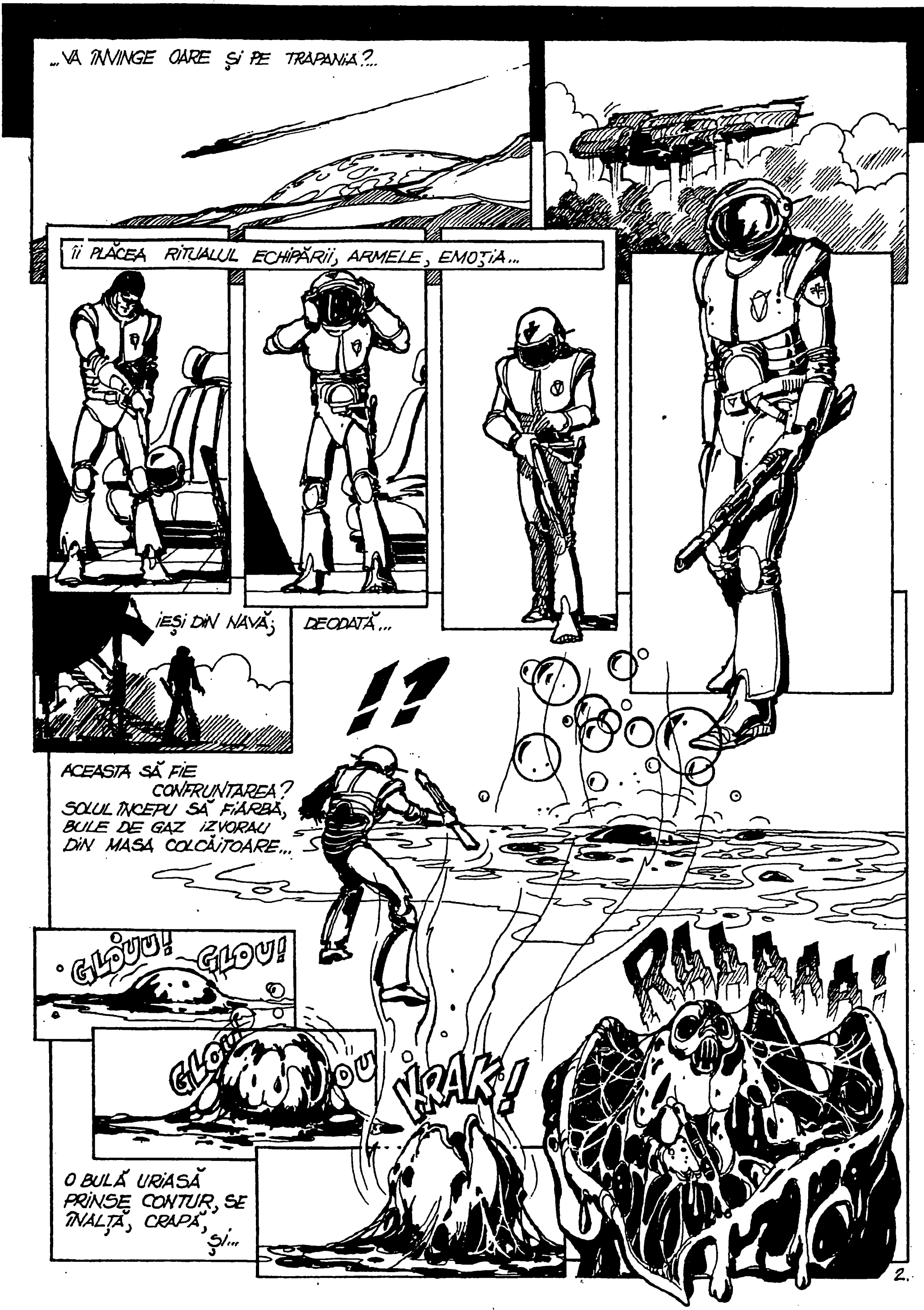
În redacţia revistei noastre a pătruns un periculos mutant literar. Din fericire, cunoaştem portretul său robot. Iată-l:

ată de succes. În mijlocul satul
o grămadă de lucruri de preţ, iar
iere un morman, mai mic, de trof
retezate, mâini, picioare şi org

Ne puteţi ajuta să găsim locul unde s-a ascuns, indicându-ne pagina şi numărul revistei unde se găseşte fragmentul respectiv.
(Nu vă speriaţi, este vorba doar de ultimele 3 numere!)
Vânătorul cel norocos va fi răsplătit cu suma de
50 000 lei.
Termenul de expediere al răspunsului: până la apariţia următorului număr. Ne pare rău, dar din motive obiective – "maşina 11" vă spune ceva? – nu putem indica o dată precisă.

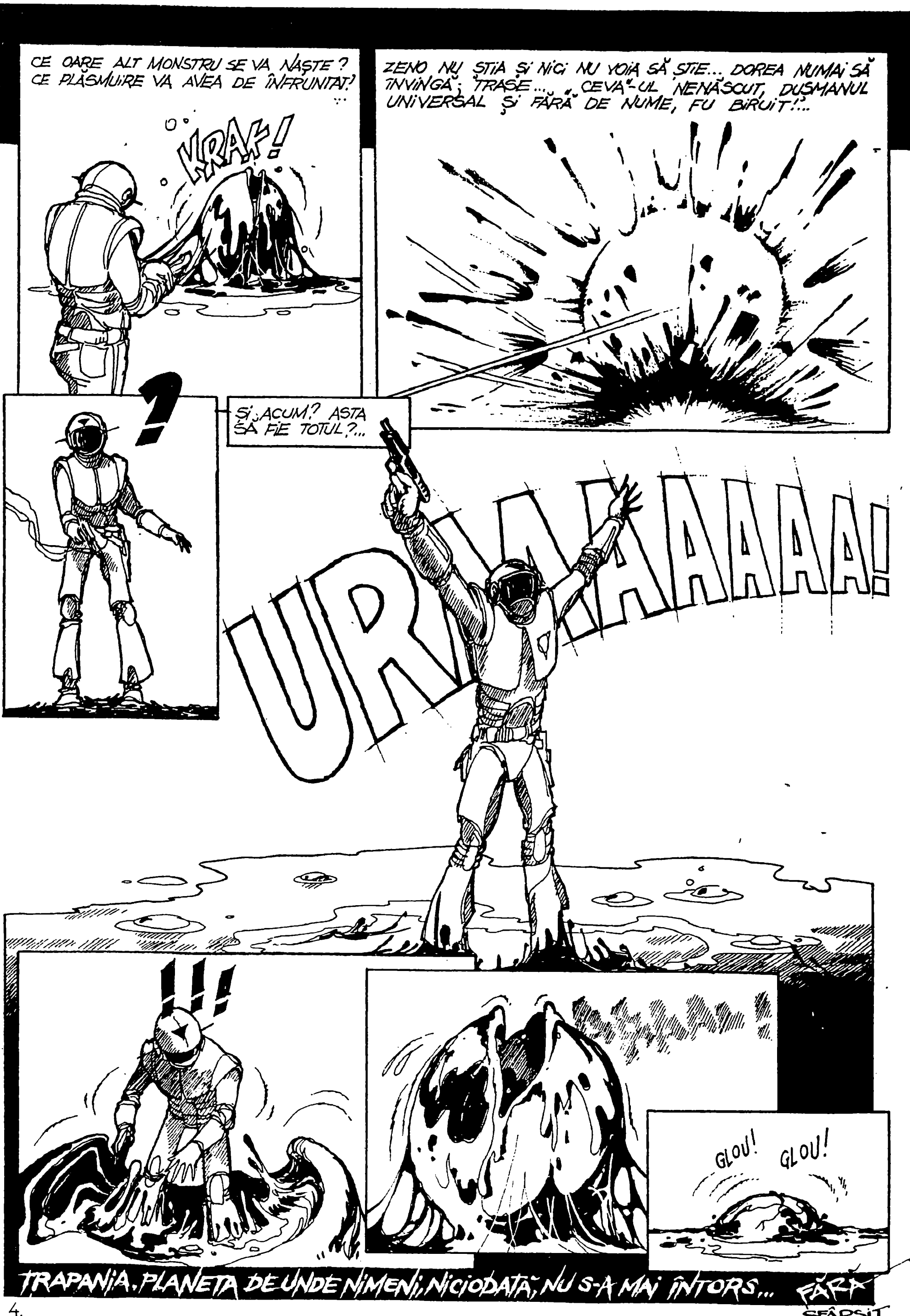
Mult succes!

RĂUL ESTE O CALE UȘOARĂ, DE UNDE NICIODATĂ NIMENI NU S-A MAI ÎNTORS...
TRAPANIA
SCENARIU ȘI DESENE:
ANUL 6032, CIFRĂ CONVENȚIONALĂ COSMICĂ. NAVA ZENON, CU ECHIPAJ UMAN: UNA PERSOANE, SE ÎNDREAPTĂ SPRE PLANETA M-613, SAU CUM ÎI SPUN TOȚI, TRAPANIA...
LUMEA VORBEȘTE DESPRE TRAPANIA CA DESPRE ÎNCERCAREA SUPREMĂ... CEI MAI BUNI S-AU DUS ACOLO... ȘI CĂPITANUL ZENO ȘTIA CĂ MAI DEVREME SAU MAI TÂRZIU VA VENI AICI. PÂNĂ ACUM ÎNVINSESE ORIUNDE, NIMENI NU SE PUTEA MĂSURA CU EL...
PE ALPHA-7...
...PE XORIS...
...PE VEGA...
...PE ORION;

B. D. S.F. - Anticipația

SURPRINS DE APARIŢIA NEAŞTEPTATĂ...
!!
VREI SĂ FII CEL MAI BUN? HA! HA! HA!
AHHHHH!
BUM!
BUM!
...ZENO RIPOSTĂ CU GREU...
...DAR EFICACE!
KRAK!
!!
UN ZGOMOT DEJA CUNOSCUT ÎL FĂCU SĂ SE ÎNTOARCĂ...
VREI SĂ FII CEL MAI BUN?
FEMEIA TRASE RÂZÂND...!
HA! HA! HA!
ZIUUUU!!
ZIUUUU!!
BUM!
AAAAAA
ARMA PE CARE ZENO O FOLOSI DE DATA ACEASTA...
...AVEA EFECTE CUMPLITE.
GLOU! GLOU!
DAR ÎN FAŢA LUI O A TREIA BULĂ PRINDEA FORMĂ...!

B. D. S.F. - Anticipația

Barnaby în exil

de Mike Resnick

Mike Resnick a obţinut de două ori premiul Hugo (1989 şi 1991) pentru prozele sale scurte. Este creatorul unuia dintre cele mai interesante universuri SF, având ca subiect reproducerea Kenyei în spaţiul cosmic. Textul de faţă constituie expresia perfectă a reluării unei idei uzate şi transformarea ei – strict prin mijloacele stilistice – într-o povestire tulburătoare.

Barnaby stă în cuşca lui, aşteptând-o pe Sally să intre în laborator.

Ea o să-i dea problema, aceeaşi la care a lucrat şi ieri. Dar azi n-o va dezamăgi. Toată noaptea s-a gândit la problemă. E amuzant să te gândeşti. Azi va face bine şi Sally va râde şi-i va spune ce deştept este. El va sta întins pe spate, iar ea îl va gâdila pe burtică şi va zice: "Oh, ce tip deştept eşti tu, Barnaby!" Apoi Barnaby se va strâmba caraghios şi va face un salt mortal.

Barnaby sunt eu.

Mă simt singur când pleacă Sally. Când se face negru, Bud vine şi-mi curăţă cuşca, dar el nu vorbeşte niciodată. Uneori uită şi lasă lumina aprinsă. Atunci încerc să vorbesc cu Roger şi cu familia lui, dar ei nu sunt decât iepuri şi nu pot face semnele. Oricum, nu cred că ei sunt foarte deştepţi.

În fiecare seară, când Bud intră, mă scol şi-i zâmbesc. Întotdeauna îi fac semnul pentru "Salut", dar el nu răspunde. Uneori cred că Bud nu-i mai deştept decât Roger. El doar mă bate cu palma pe cap. Uneori, după ce termină, lasă deschise desenele.

Desenele mele favorite sunt Fred şi Barney. Totul este foarte colorat şi repede. De multe ori îi cer lui Sally să-l aducă pe Dino în laborator, ca să mă joc cu el, dar ea nu o face niciodată. Îmi place Barney, pentru că nu-i atât de mare şi zgomotos ca Fred. Şi nici eu nu sunt mare şi zgomotos. Pe mine mă cheamă Barnaby şi seamănă puţin cu Barney. Uneori, când este negru şi sunt singur, îmi închipui că eu sunt Barney şi că nu dorm într-o cuşcă.

Azi a fost alb afară şi chiar Sally avea alb pe ea când a venit în laborator, dar totul s-a schimbat în apă.

Azi am avut o jucărie nouă. Seamănă cu lucrul de pe masa Doctorului, cu multe lucruri mici care seamănă cu portocale turtite. Sally mi-a spus că o să-mi arate ceva şi eu să ating portocala cu acelaşi desen pe ea. Mi-a arătat un pantof, o minge, un ou, o stea şi un pătrat.

Am greşit oul şi mingea, dar mâine o să le fac bine. În fiecare zi mă gândesc mai mult. Cum zice Sally, sunt un tip tare deştept.

Am petrecut multe zile cu jucăria nouă şi acum pot să vorbesc cu Sally atingând portocalele care trebuie.

Ea intră în laborator şi zice: "Cum îţi merge azi, Barnaby?", iar eu ating portocalele care zic "Barnaby este bine" sau "Barnaby este flămând".

De fapt, vreau să spun "Barnaby este singur", dar nu este nici o portocală pentru "singur".

Azi ating portocalele care spun "Barnaby vrea afară".

— Afară din cuşcă? întreabă ea.

"Afară, acolo", îi semnalez. "Afară, în alb."

— Nu ţi-ar place.

"Nu-mi place negrul când sunt singur", îi semnalez. "O să-mi placă albul."

— Este foarte frig şi tu nu eşti obişnuit cu frigul.

"Albul este foarte frumos", îi spun. "Barnaby vrea afară."

— Ultima dată când te-am lăsat afară, i-ai făcut rău lui Roger, îmi aminteşte.

"Am vrut doar să-l ating."

— Nu-ţi cunoşti puterile. Roger nu-i decât

un iepure şi l-a durut.

"Acum o să fiu mai blând."

— Credeam că nu-ţi place Roger.

"Nu-mi place Roger", îi răspund. "Îmi place să ating."

Întinde mâna în cuşca mea, mă gâdilă pe burtică şi mă scarpină pe spate, făcându-mă să mă simt mai bine, dar apoi se opreşte.

— E timpul de lecţii, îmi spune.

"Dacă le fac bine, îmi poţi aduce ceva să ating?" o întreb.

— Ce anume?

Mă gândesc o clipă.

"Alt Barnaby", îi spun.

Ea pare tristă şi nu-mi răspunde.

Într-o zi, Sally îmi aduce o carte plină de desene. O miros şi o gust. În cele din urmă, înţeleg că vrea s-o privesc.

Înăuntru sunt tot felul de animale. Văd unul care seamănă cu Roger, dar este mare şi Roger este alb. Este şi o pisică, aşa cum am văzut pe fereastră. Şi un câine, cum aduce Doctorul uneori în laborator. Dar nu este nici un Dino.

Apoi văd desenul unui băiat. Are părul mai scurt decât al lui Sally şi nu-i cenuşiu ca al Doctorului, şi nici galben ca al lui Bud. Dar zâmbeşte şi ştiu că poate atinge multe lucruri.

Când Sally vine a doua zi, am multe întrebări despre desene. Dar ea mă întreabă prima:

— Ce-i asta? îmi arată un desen.

"Roger", îi răspund.

— Nu. Roger e un nume. Cum se cheamă animalul acesta?

Mă străduiesc să-mi amintesc.

"Iepure", spun în cele din urmă.

— Bravo, Barnaby. Şi ăsta ce este?

"Pisică."

Facem toată cartea.

"Unde este Barnaby?" o întreb.

— Barnaby este o maimuţă, îmi spune. În carte nu e nici o poză de maimuţă.

Mă întreb dacă în lume există şi alţi Barnaby şi dacă şi ei sunt singuri.

Mai târziu, întreb:

"Eu am un tată şi o mamă?"

— Bineînţeles, răspunde Sally. Toţi avem un tată şi o mamă.

"Unde sunt ei?"

— Tatăl tău a murit. Mama ta e într-o grădină zoologică, departe de aici.

"Barnaby vrea să-şi vadă mama", îi spun.

— Mă tem că nu se poate.

"De ce?"

— Ea nu te-ar recunoaşte. Te-a uitat, aşa cum şi tu ai uitat-o.

"Dacă aş putea s-o văd, aş spune «Eu sunt Barnaby» şi atunci m-ar recunoaşte."

— N-ar înţelege, clătină din cap Sally. Tu eşti un caz aparte, ea nu este. Ea nu poate semnaliza şi nu poate folosi un calculator.

"Ea are alţi Barnaby?"

— Nu ştiu. Cred că da.

"Cum vorbeşte cu ei?"

— Nu vorbeşte.

Mă gândesc la asta mult timp.

În cele din urmă, spun:

"Dar îi atinge."

— Da, îi atinge.

"Ei trebuie să fie foarte fericiţi."

Azi voi afla mai multe despre cum e Barnaby.

— Bună dimineaţa, rosteşte Sally când intră în laborator. Cum îţi merge azi, Barnaby?

"Ce este o grădină zoologică?" o întreb.

— Un loc unde trăiesc animale.

"Pot vedea o grădină zoologică pe fereastră?"

— Nu. Este foarte departe.

Mă gândesc multă vreme la următoarea întrebare.

"Barnaby sunt animale?"

— Da.

"Sally sunt animale?"

— Într-un fel, da.

"Mama lui Sally trăieşte într-o grădină zoologică?"

Sally râde.

— Nu, răspunde ea.

"Trăieşte într-o cuşcă?"

— Nu, spune Sally.

Mă gândesc o vreme.

"Mama lui Sally este moartă", îi spun.

— Nu, ea trăieşte.

Mă enervez teribil, pentru că nu ştiu cum să întreb de ce mama lui Sally este altfel decât mama lui Barnaby şi, cu cât încerc mai tare,

cu atât este mai rău şi Sally nu mă poate înţelege. În cele din urmă, încep să lovesc cu pumnul în podea. Roger şi cu familia lui ţopăie şi Doctorul deschide uşa. Sally îmi dă o jucărie care piuie când o lovesc şi, în curând, uit de enervare şi mă joc cu jucăria. Sally spune ceva Doctorului şi el zâmbeşte şi pleacă.

— Mai vrei să întrebi altceva înainte să începem lecţiile? zice Sally.

"De ce?"

— De ce - ce anume?

"De ce Barnaby este maimuţă şi Sally este om?"

— Pentru că aşa ne-a făcut Dumnezeu.

Devin extrem de emoţionat, deoarece cred că sunt foarte aproape de a afla mai multe despre Barnaby.

"Cine este Dumnezeu?" întreb eu.

Ea încearcă să răspundă, dar iarăşi nu înţeleg.

Când se face negru şi sunt singur, cu excepţia lui Roger şi a familiei lui, iar Bud mi-a curăţat deja cuşca, stau şi mă gândesc la Dumnezeu. Gânditul poate fi foarte interesant.

Dacă el a făcut-o pe Sally şi m-a făcut pe mine, de ce nu m-a făcut la fel de deştept ca Sally? De ce ea poate să vorbească şi să facă cu mâinile lucruri pe care eu nu pot să le fac?

Este foarte derutant. Am hotărît că trebuie să-l întâlnesc pe Dumnezeu şi să-l întreb de ce face lucrurile acestea şi de ce a uitat că şi la Barnaby le place să fie atinşi.

Când Sally intră în laborator, o întreb: "Unde trăieşte Dumnezeu?"

— În Rai.

"Raiul este departe?"

— Da.

"Mai departe decât o grădină zoologică?" o întreb.

— Mult mai departe.

"Dumnezeu vine vreodată în laborator?"

Ea râde.

— Nu. De ce?

"Am multe întrebări pentru el."

— Poate că la unele îţi pot răspunde eu.

"De ce sunt singur?"

— Pentru că eşti deosebit, răspunde Sally.

"Dacă n-aş fi deosebit, aş fi cu ceilalţi Barnaby?"

— Da.

"Eu nu i-am făcut nici un rău lui Dumnezeu", îi spun. "De ce Dumnezeu m-a făcut deosebit?"

A doua zi, o rog să-mi povestească despre ceilalţi Barnaby.

— Barnaby e doar un nume, explică Sally. Există şi alte maimuţe, dar nu ştiu dacă mai este vreuna pe care s-o cheme Barnaby.

"Ce este un nume?"

— Un nume este ceea ce te deosebeşte de ceilalţi.

"Dacă numele meu era Fred sau Dino, puteam fi ca toţi ceilalţi?" o întreb.

— Nu. Tu eşti deosebit. Tu eşti Barnaby Banobo. Eşti faimos.

"Ce este faimos?"

— Multă lume ştie cine eşti.

"Ce este lume?" o întreb.

— Bărbaţi şi femei.

"Sunt şi alţii decât tu, Doctorul şi Bud?"

— Da.

Apoi începem lecţiile, dar le fac prost, pentru că tot mă gândesc la o lume care are mai multă Lume în ea decât Sally, Doctorul şi Bud. Sunt atât de ocupat întrebându-mă cine le dă drumul din cuştile lor când nu mai e întuneric, încât uit de Dumnezeu şi nu mă mai gândesc multe zile la el.

O aud pe Sally vorbind cu Doctorul, dar nu înţeleg ce spun.

Doctorul repetă întruna că nu ne mai putem distra, iar Sally îi zice mereu că Barnaby e deosebit şi amândoi vorbesc multe lucruri pe care nu le pot înţelege.

Când termină, iar Doctorul pleacă, o întreb pe Sally de ce nu ne mai putem distra.

— Distra? repetă ea. Ce vrei să zici?

"Doctorul spunea că nu ne mai putem distra."

Ea mă priveşte timp îndelungat.

— Ai înţeles ce-a spus?

"De ce nu ne mai putem distra?" repet eu.

— Administra, îmi spune. Cuvântul era *administra*. Înseamnă altceva.

"Atunci, Barnaby şi Sally se mai pot distra?" o întreb.

— Bineînţeles.

Mă întind pe spate şi-i fac semn: "Gâdilă-mă."

Ea bagă mâna în cuşca mea şi mă gâdilă, dar văd că are apă în ochi. Lumea face apă în ochi când sunt nefericiţi. Mă prefac că o muşc de mână, apoi fug în jurul cuştii, cum făceam când eram mic, dar acum n-o mai fac să râdă.

Dinapoia uşii aud voci. Sunt tot Sally şi Doctorul.

— Nu-l putem trimite la grădina zoologică, spune Doctorul. Dacă începe să le semnalizeze vizitatorilor, până la sfârşitul lunii se vor aduna un milion de semnături care să-i ceară eliberarea şi, după aceea, ce se va întâmpla? Ce-o să se întâmple cu el? Ţi-l poţi închipui la circ?

— Nu-l putem distruge doar pentru că e prea inteligent, zice Sally.

— Şi cine-l va lua? *Tu?* Acum n-are decât opt ani. Ce se va întâmpla când se va maturiza sexual, când va deveni un adult? Nu mai e mult până acolo. Te poate face praf în câteva secunde.

— N-o să... nu Barnaby.

— Şi proprietarul blocului o să fie de acord să-l ţii? Vrei să-ţi sacrifici următorii douăzeci de ani de viaţă îngrijindu-l?

— Poate primim nişte fonduri chiar la toamnă, zice Sally.

— Fii realistă, spune Doctorul. Dacă or să ne dea ceva, o să fie abia peste câţiva ani. Programul este duplicat în cinci-şase laboratoare din ţară şi unele au ajuns mult mai departe. Barnaby nu-i singura maimuţă care a învăţat să folosească articolele şi adjectivele; o ştii foarte bine. Mai e o gorilă de douăzeci şi cinci de ani şi trei alţi cimpanzei Bondo, care sunt ieşiţi din adolescenţă. Nu există nici un motiv să credem că cineva ne va subvenţiona.

— Dar el e *diferit*, zice Sally. Pune întrebări abstracte.

— Ştiu, ştiu... te-a întrebat cine e Dumnezeu. Dar am ascultat înregistrarea şi tu ai pomenit prima de Dumnezeu. Dacă zici Michael Jordan şi el te întreabă cine e, nu-nseamnă că manifestă un interes neobişnuit pentru baschet.

— Pot cel puţin să-mi susţin cauza în faţa comitetului? Să le arăt benzile video?

— Ştiu şi ei cum arată un cimpanzeu.

— Dar habar n-au cum *gândeşte* unul! Poate că benzile îi vor convinge...

— Nu-i vorba de a fi convinşi, spune Doctorul. Subvenţiile s-au terminat. Toate programele au aceleaşi dificultăţi.

— Te rog...

— Bine, zice Doctorul. O să solicit o audienţă. Dar să ştii că n-o să ajute deloc.

Aud totul, dar nu înţeleg. Azi, înainte de a fi alb, am visat un loc plin numai cu Barnaby şi acum stau într-un colţ, cu ochii închişi şi încerc să-mi amintesc visul.

Facem lecţii în fiecare zi, dar simt că Sally este nervoasă şi mă întreb cu ce am supărat-o.

În dimineaţa asta, Sally îmi deschide uşa cuştii şi mă strânge în braţe mult timp.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Barnaby, îmi spune şi văd că ochii ei fac apă iarăşi.

Ating portocalele care spun:

"Barnaby îi place să vorbească."

— Este ceva important, spune ea. Mâine vei părăsi laboratorul.

"Voi ieşi afară?" o întreb.

— Vei merge foarte departe.

"La o grădină zoologică?"

— Şi mai departe.

Brusc îmi amintesc de Dumnezeu.

"O să merg în Rai?" o întreb.

Ea zâmbeşte, deşi ochii îi fac apă din nou.

— Nici chiar aşa departe. Vei merge într-un loc unde nu există laboratoare şi cuşti. Vei fi liber, Barnaby.

"Acolo sunt şi alţi Barnaby?"

— Da, răspunde ea. Sunt şi alţii.

"Doctorul a greşit", îi spun. "Sally şi Barnaby se vor distra."

— Eu nu pot veni cu tine.

"De ce?"

— Trebuie să rămân aici. Casa mea e aici.

"Dacă vei fi bună, poate că Dumnezeu îţi va da drumul din cuşcă", îi spun.

Sally face un zgomot ciudat şi mă strânge din nou în braţe.

Mă pun într-o cuşcă mai mică, una fără lumină înăutru. Două zile miros lucruri rele. Apa mi se varsă şi zgomote puternice îmi lovesc urechile. Uneori se aude Lume vorbind, iar o dată un bărbat, care nu este Bud sau Doctorul, îmi dă mâncare şi altă apă. Mi le dă printr-o gaură din tavanul cuştii.

Îi ating mâna, ca să-i arăt că nu sunt supărat. El ţipă şi îşi trage mâna.

Semnalizez "Barnaby este singur", dar este întuneric şi nu mă vede nimeni.

Nu-mi place noua mea lume.

În dimineaţa a treia, cuşca mi se mişcă, apoi se mişcă iarăşi. În cele din urmă este ridicată şi purtată prin aer. Când este aşezată, pot mirosi multe lucruri pe care nu le-am mirosit niciodată.

Uşa se deschide şi păşesc afară, pe iarbă. Soarele este foarte puternic. Strâng din ochi şi mă uit la Lumea care nu sunt Sally, Doctorul sau Bud.

— Ai ajuns acasă, băiete, spune unul dintre ei.

Privesc în jur. Locul este mult mai mare decât laboratorul şi mi se face frică.

— Hai, amice, spune altul. Adulmecă! Obişnuieşte-te cu locul.

Adulmec. Nu mă obişnuiesc cu locul.

Rămân multe zile aici. Cunosc toţi copacii, tufişurile şi gardul mare din jurul lor. Mi se dă să mănânc fructe, frunze şi coajă de copac. Nu sunt obişnuit cu ele şi, la început, mă îmbolnăvesc, dar apoi mă fac bine.

Aud multe zgomote dincolo de gard - ţipete, mârâituri şi urlete. Miros multe animale necunoscute. Dar nu aud şi nu miros alţi Barnaby.

Într-o zi, Oamenii mă pun înapoi în cuşcă şi rămân singur multă vreme, apoi cuşca se deschide şi sunt într-un alt loc, cu aşa mulţi copaci că aproape nu pot vedea cerul.

— Gata, băiatu', spune o Persoană. Şterge-o-n pădure!

Face un gest cu mâna, dar e un semn pe care nu-l recunosc.

Îi semnalizez:

"Barnaby este speriat."

Persoana mă bate cu palma pe cap. Este primul care mă atinge de când am plecat din laborator.

— Distrează-te, îmi spune şi fă mulţi Barnaby mici.

Apoi se suie în cuşcă şi cuşca pleacă. Încerc s-o urmăresc, dar este prea iute şi în curând n-o mai zăresc.

Privesc pădurea şi aud zgomote ciudate. Vântul îmi aduce miros dulce de fructe.

În jur nu este nimeni care să mă vadă, dar oricum semnalizez "Barnaby este liber".

Barnaby este liber.

Barnaby este singur.

Barnaby este speriat.

Învăţ să găsesc apă şi să mă sui în copaci. Văd Barnaby mici, cu cozi, care vorbesc cu mine, dar nu pot semnaliza şi văd pisici mari cu pete, care fac zgomote rele şi mă ascund.

Doresc să mă ascund în cuşca mea, unde nu mă speria nimic.

Azi, când negrul dispare, mă trezesc şi mă duc la apă. Acolo găsesc alt Barnaby.

"Salut", îi semnalizez. "Şi eu sunt un Barnaby."

Celălalt Barnaby mârâie la mine.

"Tu trăieşti într-un laborator?" îl întreb. "Unde este cuşca ta?"

Celălalt Barnaby sare la mine şi mă muşcă. Ţip şi mă rostogolesc pe jos.

"Ce am făcut?" îl întreb.

El sare din nou la mine şi ţip şi mă caţăr în vârful unui copac. Celălalt Barnaby stă jos şi mă priveşte toată ziua, până vine negrul. Este foarte frig, apoi umed şi tremur toată noaptea şi vreau ca Sally să fie aici.

Dimineaţa, Barnaby nu mai este şi cobor din copac. Adulmec locul unde a fost şi urmez mirosul, pentru că nu ştiu ce să fac. Ajung într-un loc cu mai mulţi Barnaby decât am crezut vreodată că pot să fie. Apoi îmi amintesc că Sally m-a învăţat să număr şi îi număr. Sunt douăzeci şi trei.

Unul mă vede şi ţipă. Înainte ca să pot semnaliza, toţi se reped la mine şi eu fug. Mă urmăresc multă vreme, apoi se opresc şi eu sunt iarăşi singur.

Sunt singur multe zile. Nu mă duc la ceilalţi Barnaby, pentru că ei mi-ar face rău dacă ar putea. Nu ştiu de ce sunt furioşi pe mine, aşa că nu ştiu cum să-i opresc.

Am învăţat să adulmec pisicile mari când sunt încă departe şi mă caţăr în copaci ca să nu mă prindă. Am învăţat să mă ascund de câinii care râd ca Sally când fac salturi mortale, dar sunt singur şi mi-e dor să aud vorbe şi am uitat câteva semne învăţate de la Sally.

Noaptea trecută am visat pe Fred, Wilma, Barney şi Dino, iar când m-am trezit, aveam apă în ochi.

Dimineaţa aud zgomote. Nu sunt zgomote de pisici mari sau de câini. Sunt zgomote ciudate. Mă duc să văd cine le face.

Într-o poiană, văd patru Lume - doi bărbaţi şi două femei. Au cuşti mici, maro. Nu sunt aşa frumoase ca vechea mea cuşcă, pentru că nu se poate vedea înăuntru.

Un bărbat a făcut focul şi ei stau pe scaune în jurul focului. Vreau să mă apropii de ei, dar ştiu ce au făcut ceilalţi Barnaby şi aştept până mă vede un bărbat.

Nu ţipă şi nici nu se repede la mine. Îi semnalizez:

"Eu sunt Barnaby."

— Ce are-n mâini? întreabă o femeie.

— Nimic, răspunde un bărbat.

"Barnaby vrea să fim prieteni", îi semnalizez.

O femeie pune ceva în faţa ochilor şi se aude un *ţoc!* puternic. Este o lumină puternică şi nu pot vedea. Mă frec la ochi şi merg înainte.

— Nu-l lăsaţi prea aproape, spune celălalt bărbat. Nu ştim dacă n-are vreo boală.

"Vreţi să vorbiţi cu Barnaby?" îi întreb.

Primul bărbat ia o piatră şi o aruncă în mine.

— Uşşş! strigă el. Şterge-o!

Aruncă altă piatră şi eu fug în pădure.

Când afară este negru şi ei stau în jurul focului, mă furişez cât pot de aproape, mă ghemuiesc şi le ascult glasurile şi mă prefac că sunt în laborator.

Dimineaţa, aruncă pietre în mine până fug.

Într-o zi, după ce aruncă pietre în mine, plec la apă. Când mă întorc, ei au plecat. Nu au fost prieteni foarte buni, dar alţii n-am avut.

Ce voi face acum?

După multe zile, găsesc un Barnaby singur. Este o femelă. Are răni pe ea, de la ceilalţi Barnaby. Când mă vede, îşi arată dinţii şi mârâie. Stau nemişcat şi sper că nu o să plece.

După un timp lung, vine mai aproape. Îmi este frică să mă mişc, pentru că nu vreau s-o sperii sau s-o supăr. O ignor şi privesc copacii.

În cele din urmă, întinde mâna, culege o insectă de pe umărul meu şi o mănâncă. Apoi se aşează lângă mine şi mănâncă florile şi frunzele care au căzut pe pământ.

Când sunt sigur că nu va fugi, îi semnalizez: "Eu sunt Barnaby."

Îmi prinde mâinile de parcă mă jucam cu un fruct sau o insectă, apoi îşi arată dinţii când vede că nu ţin nimic.

Nu este mai deşteaptă decât Roger, dar cel puţin nu fuge de mine.

Îi voi spune Sally.

Sally se teme de ceilalţi Barnaby, aşa că trăim la marginea pădurii, unde ei nu vin. Mă atinge şi asta e foarte plăcut, dar simt că mi-e dor de vorbe şi de gândit.

În fiecare zi încerc s-o învăţ să semnalizeze, dar nu poate învăţa. Avem trei copii Barnaby, unul după fiecare anotimp ploios, dar nici ei nu sunt mai deştepţi ca Sally, iar eu am uitat cele mai multe semne.

Tot mai multă Lume vine în pădure, în cuştile lor maro. Familia mea se teme de ei, dar mie îmi place cel mai mult vorbitul şi ascultatul şi gânditul. Întotdeauna vin seara lângă tabăra lor şi le ascult vocile în întuneric şi încerc să înţeleg cuvintele. Mă prefac că sunt înapoi în laborator, deşi e tot mai greu să-mi amintesc cum este laboratorul.

De fiecare dată când vine Lume nouă, mă arăt şi spun: "Eu sunt Barnaby", dar nici unul nu-mi răspunde. Când îmi va răspunde cineva, o să ştiu că el este Dumnezeu.

Cândva erau multe lucruri despre care voiam să-l întreb, dar pe cele mai multe nu mi le pot aminti. Îi voi spune să fie bun cu Sally şi ceilalţi de la laborator - le-am uitat numele - fiindcă ce mi s-a întâmplat mie nu-i vina lor.

Nu-l voi întreba de ce m-a urît aşa mult ca să mă facă special, sau de ce Lumea şi ceilalţi Barnaby mă alungă. Îi voi spune doar: "Te rog, vorbeşte cu Barnaby", apoi îl voi întreba dacă putem face o lecţie.

Odată, când eram un tip foarte deştept, existau multe lucruri pe care aş fi vrut să le discut cu el. Dar acum, asta va fi suficient.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

Fanfara chema...

de Pavel D. Constantin

La trei ani de la debutul său în CPSF Anticipaţia, Pavel D. Constantin a devenit un autor extrem de preocupat de stilul şi structura narativă a textelor sale, izbutind astfel să impună şi teme de sorginte fantastică.

Fanfara trecea pe strada mare, stârnind un zgomot asurzitor; trompete şi tobe şi talgere de alamă strigau tuturor că e duminică şi a sosit vremea distracţiei. Paşii muzicanţilor tropăiau din cizme pe caldarâmul din piatră cubică, iar oamenii ieşeau la ferestre să-i vadă, să se bucure de privelişte. Fete tinere, cu sâni uriaşi presaţi de pervaz, le aruncau buchete cu flori, în semn de iubire. Însă ei mergeau mai departe, suflând în trompete, în tromboane, în goarne, bătând în tobele atârnate de gât, lovind cu ritmicitate talgerele argintate, cu privirile aţintite înainte, spre căpitanul din frunte, care, cu gesturi precise, aproape ritualice, sălta şi cobora bastonul cu măciulie aurită.

În urma lor, uşile grele ale caselor se deschideau şi în stradă ieşeau familiile, înveşmântate în haine de sărbătoare, în faţă tatăl şi mama, purtând coşul cu mâncare şi pătura de aşternut pe iarbă, în spate copiii, păşind plini de bucurie, cu gândurile deja la jocurile cu mingea pe pajiştea întinsă de la marginea oraşului. De asemenea, la unele uşi, tineri spilcuiţi, cu părul strălucind de ulei de nucă, satisfăcuţi de mustăcioarele subţiri, negre, cu vârfurile îndreptate semeţe în sus, spre obrajii proaspăt raşi, aşteptau fetele de companie să iasă, pentru a-i însoţi la petrecerea de duminică; iar când fetele păşeau în stradă, zâmbind pline de încredere, cu ochii promiţând senzuale plăceri, ei le luau la braţ şi porneau pe şoseaua curată, după fanfară.

Încetul cu încetul, oraşul se golea şi liniştea cobora asupra lui, dând impresia de părăsire. Nu rămâneau decât pompierii de serviciu, medicii de gardă şi patrula de poliţişti, în ciuda faptului că niciodată nu avusese loc vreun incendiu, vreun accident sau vreo violare a o ordinii şi liniştii publice. Restul populaţiei se strângea în jurul foişorului din parcul uriaş, unde fanfara urma să-şi lanseze, pentru a câta oară?, recitalul duminical, muzică stridentă, ritmată, plină de vioiciune, menită să-i încânte pe toţi orăşenii, să-i liniştească după o săptămână de muncă, să-i pregătească pentru cea care urma să vină.

Oamenii îşi alegeau câte un loc în iarba moale, aşterneau păturile, mamele pregăteau mesele scoţând gustările din coşurile de pai, punând sticlele cu vin de-o parte, la umbră, să stea reci, apoi se aşezau la odihnă, la discuţii, relaxându-se în acordurile de alămuri ale fanfarei. Copiii plecau în căutarea prietenilor, încingând jocuri gălăgioase, pierzându-se în labirintul de pături, printre copacii răzleţi, cei mai curajoşi avântându-se chiar până la marginea parcului, printre tufişurile înverzite, dincolo de care misterul pădurii nesfârşite chema şi îndepărta în acelaşi timp.

Aşa începea duminica în orăşel, aşa începuseră toate duminicile şi nimeni nu-şi amintea să fi fost altfel. Numai că astăzi ceva avea să se schimbe, ceva avea să rupă monotonia ritualică de până atunci, iar acest lucru nu-l simţise decât un singur om. El se afla într-unul din rândurile de la coada orchestrei, suflând cu forţă în trompetă, la indicaţiile căpitanului care renunţase acum la bastonul cu măciulie aurită, în favoarea baghetei subţiri de lemn lăcuit, unealta tuturor dirijorilor. Se antrenaseră într-un marş victorios, o bucată muzicală ce plăcea tuturor, însă Aai, trompetistul, ca de altfel şi ceilalţi membri ai fanfarei, nu o putea percepe; pentru el, aflat în cadrul orchestrei, sunetele nu mai aveau acea claritate şi logică pe care o etalau celor aflaţi în parc, întreaga melodie părea un amalgam

haotic de bubuituri de tobe şi ţipete stridente de trompetă... Continua însă să-şi facă datoria, interpretându-şi partitura, intervenind cu instrumentul său exact atunci când trebuia, ştiind că prin asta contribuie la naşterea cântecului.

Sentimentul bizar cu care se trezise în acea dimineaţă îl chinuia din ce în ce mai intens, dându-i o senzaţie de sufocare, de tremur al întregii lui fiinţe, căci nu ştia ce anume avea să se întâmple, nu ştia când va înceta totul...

Dirijorul îşi strânse degetele mâinii stângi într-un gest binecunoscut şi muzicaţii încheiară marşul. Li se dădu o pauză şi Aai profită de ocazie pentru a se îndrepta spre grupul de trei fete ce aşteptau în spatele foişorului.

— Bună, salută el simplu.

— Bună, Aai, răspunseră ele în cor, zâmbind încântate.

O blondă minionă cu ochi albaştri, lunecoşi, se rupse de grup şi se lipi de el, apucându-l de braţ.

— Mi-a plăcut cum ai cântat..., murmură ea, întinzându-şi gura fierbinte spre urechea lui.

— Dar nu aveai cum să mă auzi doar pe mine! remarcă el, închipuindu-şi că fata nu dorise decât să-l laude.

— Ba te-am auzit *exact* pe tine!

Tonul vorbelor ei îl făcură pe Aai să se îndoiască de judecata iniţială. O privi cu scepticism şi o trase, printre pături şi grupuri, spre marginea parcului. O bănuială stranie îi înfiora sufletul.

— Ai *simţit* şi tu? o întrebă, ajunşi la adăpostul unui tufiş.

— Ce să simt? ridică ea din sprâncene.

— *Schimbarea*... Vine schimbarea...

Gura fetei mimă surpriza şi ochii i se lărgiră a uimire. Aai pricepu că ea nu avusese nici o premoniţie, dar atunci cum de-l auzise chiar pe el, dintre toţi membrii fanfarei?

— Azi se va produce un eveniment care ne va transforma vieţile, murmură nesigur.

— Nu înţeleg la ce te referi, Aai!? Ce fel de eveniment?

— Nu ştiu... – ezită el câteva clipe – n-am idee, dar de dimineaţă, când m-am trezit, am simţit că ceva ne va schimba definitiv cursul vieţii!

Tânăra întinse mâna spre faţa lui şi-i mângâie obrazul cu degete catifelate. Ochii albaştri îi străluceau de dorinţă şi gura-i cărnoasă tremura ca bătută de vânt.

— Sărută-mă, Aai... – gemu. Sărută-mă şi lasă schimbările!

Întredeschise buzele senzuale şi le înălţă spre el. Iar Aai renunţă la gândurile şovăielnice şi se lăsă cuprins de emanaţiile erotice ale trupului fetei, afundându-se în sărut cu toată fiinţa. N-o mai simţise niciodată pe Larra atât de dornică şi descoperi cu uimire că aceeaşi dorinţă îl răscolea şi pe el, făcându-l să vibreze la fiecare atingere a buzelor ei calde şi dulci... Oare în aşa ceva consta schimbarea?!

Atunci se auzi chemarea dirijorului, suflând adunarea într-o trompetă. Fanfara îl chema... Se desprinse din îmbrăţişarea Larrei şi se scuză:

— Îmi pare rău, trebuie să mă duc...

Chipul fetei se întristă, apoi se înnegură cu totul. Porniră spre foişor.

— Fir-ar să fie de fanfară! izbucni ea, nervoasă, în apropierea foişorului. Când o să scapi o dată de asta?!

— Dar, Larra, ştii că toţi bărbaţii trebuie să treacă prin fanfară!

— Da, ştiu, acceptă ea. Dar de ce atâta timp, de ce o sută de duminici?! Şi de ce nu-ţi dă liber în cursul săptămânii?

Înainte de a urca treptele de lemn, băiatul îşi exprimă nedumerirea:

— Nu ştiu?!!... Nici măcar nu ştiu ce fac în...

Îl întrerupse căpitanul, ordonându-i să-şi ocupe locul în formaţie. Se supuse fără să crâcnească, despărţindu-se de Larra, care rămase lângă parapetul construcţiei circulare, alături de prietenele ei. Apucându-şi trompeta, Aai mai privi o dată spre iubita lui şi-şi simţi sufletul răscolindu-i-se la vederea lacrimilor care i se scurgeau fetei pe obraji. Imediat după aceea, atenţia îi fu atrasă de bagheta dirijorului şi uită de tot, antrenându-se din ce în ce mai repede în şuvoiul noului marş.

Larra îl iubea din clipa în care-l zărise prima dată, în urmă cu aproape treizeci de duminici şi nu se putea obişnui încă cu ideea că va mai avea de aşteptat de două ori pe-atât. Ştia, bineînţeles, că toţi bărbaţii trebuiau să treacă prin fanfară, dar nu ştia şi de ce, nu putea găsi o motivaţie a acestui lucru, iar fap-

tul o agasa profund. Nici nu-şi dădu seama că plânge. Realiză însă altceva şi ridică uimită din sprâncene: de ce se gândise tocmai *astăzi* la rolul fanfarei, la utilitatea ei în viaţa bărbaţilor? Niciodată n-o mai făcuse!...

Şi-atunci îi reveniră în mintă vorbele lui Aai, cele referitoare la *schimbare*. Ce anume vroise să spună?!... Îşi propuse să-l chestioneze mai amănunţit la următoarea pauză şi încercă să se concentreze asupra muzicii, în timp ce ochii-i porniră să urmărească familiile răspândite prin tot parcul.

Oamenii păreau a se distra de minune, copiii se zbenguiau în voie, însă – remarcă Larra – toate gesturile lor aveau ceva rigid, mecanic, de parcă li s-ar fi impus acea comportare. Şi, pentru prima dată în viaţă, fata îşi puse o întrebare sâcâitoare: de ce majoritatea locuitorilor plecau din oraş duminică de duminică şi, mai ales, ce se întâmpla acolo în lipsa lor?

— Larra, ai plâns! constată una din prietenele ei, o brunetă înaltă şi mlădioasă ca o trestie, cu forme abia ghicite sub veşmântul alb, diafan.

Larra se întoarse spre ea şi, privind-o hotărît, spuse:

— Aai mi-a mărturisit ceva ciudat. A spus că astăzi vieţile noastre se vor schimba!

— Nu-nţeleg? se miră cealaltă. În ce fel?

— N-a ştiut să-mi spună..., murmură Larra.

În acea clipă muzica se opri brusc, exact în mijlocul unui refren şi fetele întoarseră priviri uimite spre instrumentişti. Aceştia rămăseseră nemişcaţi, surprinşi parcă într-o poză, în ipostaze ciudat de haioase, asemeni unor păpuşi de ceară.

Lumea începu să se adune în jurul construcţiei de lemn, intrigată de încetarea marşului şi, în curând, toată suflarea din parc se strânse acolo. Chipurile exprimau o uimire fără margini, se discuta în şoaptă, se schimbau păreri, dar nimeni nu lua decizia de a interveni în vreun fel.

Larra fu cea care, într-un târziu, îşi luă inima în dinţi şi urcă treptele foişorului. Se apropie de Aai şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îi smulse trompeta din mâini şi o aruncă cât colo. Apoi, şoptindu-i cuvinte de iubire, îl îmbrăţişă şi porni să-l sărute cu patimă. Încet–încet, trompetistul îşi reveni la viaţă, eliberându-se din nemişcarea stranie. Oare în aşa ceva consta *schimbarea*? – gândi Larra şi tresări surprinsă la auzul glasului lui Aai.

— Nimic din ce-am ştiut n-a fost adevărat!

Prin mulţimea adunată în jurul foişorului trecu un murmur impregnat de teamă. Vocea tânărului răsunase rece ca gheaţa, făcându-i să se înfioare. Şi Aai reluă:

— Dar astăzi a venit vremea să aflăm! Vom merge cu toţii înapoi în oraş şi vom descoperi ce ni s-a ascuns!

O prinse pe Larra de braţ şi se strecurară printre muzicanţii împietriţi, coborînd treptele de lemn cu pas hotărît. În mulţime se deschise cărare şi cei doi o străbătură semeţi. Apoi, făcându-le semn cu mâna, Aai le ordonă:

— Urmaţi-ne!

Oamenii fremătară, curioşi şi temători, apoi porniră după trompetist şi prietena lui. Numai iubitele celorlalţi muzicanţi rămaseră în urmă, să ofere manechinelor adorate sărutul trezirii.

Merseră cu toţii pe drumul spre case, într-o procesiune acum tăcută, liniştită, numai arareori perturbată de glasul ascuţit al unui copil întrebând uimit ce se petrece. Iar când ajunseră, constatară cu groază că imobilele lor arătoase nu erau, de fapt, decât nişte cocioabe dărăpănate, din tablă ruginită şi bucăţi de carton, iar ei, simpli jerpeliţi, cu priviri lunatice, pierdute într-un ocean de disperare, cu foamea măcinându-le burţile goale, cocârjaţi de boli înfiorătoare, cuprinşi de dureri atroce... Plini de deznădejde, se împrăştiară fiecare spre locuinţele lor, încercând să le descopere printre ruinele mâncate de vânturi şi ploi.

Numai Aai şi Larra nu se opriră. Îşi continuară drumul spre celălalt capăt al oraşului, acolo unde se afla cazarma. În spatele lor, feţe implorând milă se târau prin noroiul ce acoperea parcă totul în jur, copiii plângeau fără glas şi fără lacrimi, într-o scenă de coşmar apocaliptic. Uitaseră aproape cu totul că, în urmă cu numai câteva ore, părăsiseră un oraş în plină dezvoltare, că fuseseră, pur şi simplu, fericiţi. Acum totul se reducea la cea mai cruntă sărăcie şi deznădejde.

Clădirea cazărmii era intactă. Se înălţa pe

un deal înconjurat de o câmpie înverzită, cultivată cu grâu ce se unduia în adierea calmă a după-amiezii. Parcă era o altă lume. Cei doi se opriră la poarta înaltă, din tablă ondulată, vopsită în verde şi Aai bătu cu putere în ea. Nu răspunse nimeni şi nici nu părea să se afle cineva înăuntru.

— Ce facem? întrebă fata.

Aai o privi tăcut şi căzu pe gânduri. Fata îi respectă tăcerea, fără să mai insiste. După minute lungi, băiatul răspunse:

— Trebuie să ajungem înăuntru. Simt că acolo se găseşte izbăvirea noastră...

— Izbăvire?! ridică Larra din sprâncene, uimită. Ce-i aceea izbăvire?

Aai nu-i putu răspunde. Folosise cuvântul simţind că era cel mai potrivit să exprime ceea ce vor descoperi înăuntru, în cazarmă, dar nu-şi amintea să-l mai fi utilizat vreodată...

— Hai să găsim o intrare! îi propuse fetei, în cele din urmă.

Ea îl apucă de braţ, ţintuindu-l pe loc.

— Nu ţi-e teamă de ceea ce vom descoperi acolo? întrebă.

— Nu.

De obicei, intrarea şi ieşirea din cazarmă se făcea pe porţile mari, acţionate de mecanisme invizibile ce le dădeau în lături, dar acum nu avea cine să le mai acţioneze. Cei doi porniră să dea ocol clădirii, în speranţa de a găsi undeva o altă poartă. Aai nu-şi amintea să fi fost vreodată în curtea exterioară a cazărmii, de fapt nu-şi putea aminti nimic în afară de drumul pe care-l făcea în fiecare dimineaţă şi seară de duminică, ieşind şi intrând în clădire. Activităţile sale din cursul săptămânii, în interiorul cazărmii, erau cufundate într-o ceaţă imposibil de pătruns şi, de altfel, nici nu-şi propunea să analizeze acest mister tocmai acum.

Larra fu cea care zări prima intrarea, o uşă de lemn decupată în zidul înalt din spatele cazărmii. Se apropiară şi Aai încercă clanţa. Era încuiată. O împinse cu umărul, cu toată puterea şi după câteva tentative uşa cedă.

Pătrunseră în curte. Totul părea nemişcat, iar griul asfaltului curat le dădea un sentiment de apăsare sufletească, greu de suportat. Încercară să ignore acest lucru şi se îndreptară spre intrarea în clădire, ocolind cazarma.

De astă dată avură mai mult noroc. Uşa cea mare, din sticlă groasă, opacă, pe care se profilau, argintii, două trompete încrucişate deasupra unei tobe aurii, semnul herladic al fanfarei, era descuiată. Băiatul intră primul, iar Larra îl urmă, cu inima bătându-i puternic în piept.

Înăuntru aerul era stătut şi greu, iar mirosul de putreziciune impregna totul în jur. Merseră pe holul întins, cu parchetul strălucind ca un patinoar sub tălpile lor, apoi urmară scările de marmură neagră, rece şi impersonală, spre etajul superior.

Se treziră pe un hol îngust, flancat de pereţi întunecaţi în care se deschideau, din trei în trei paşi, cripte afumate de candele arzând perpetuu. În interiorul lor, trupuri de bărbaţi în descompunere, zăceau întinse în poziţii identice, culcaţi pe spate, cu braţele împreunate pe piept. Dedesubtul fiecărei cripte, câte un nume săpat pe plăcuţe strălucitoare de argint.

Tinerii se înfiorară. Nu mai văzuseră niciodată în viaţa lor aşa ceva, dar simbolul sinistru al uriaşei case funerare le încreţi pielea mai presus de cunoaştere. Căci simţiră şi înţeleseră.

Aai alergă de-a lungul coridorului, aruncând priviri cercetătoare de-o parte şi de alta, la plăcuţele cu nume. Abia în capătul opus descoperi cripta personală. Dar înăuntru nu se afla nici un corp. În schimb, pe piatra rece, mâncată de timp, două verighete de aur împrăştiau în jur scântei fulgerătoare, reflectând lumina tremurătoare a candelei. Le luă încet, plin de respect.

Larra îl ajunse din urmă şi se opri, întrebătoare. Privirile ei descoperiră verighetele în mâna iubitului său şi, încet, simţind importanţa momentului, întinse spre el degetul inelar al mâinii stângi, cerând, cu cealaltă mână, verigheta lui.

— Acum vom şti... – murmură el.

— Da, iubitule, acum vom şti, repetă ea, dulce, ca un ecou.

Îşi introduseră unul altuia inelele pe degete. Şi înţeleseră.

În faţa lor se deschise un nou pământ, neînceput...

CARCASE

de Sebastian A. Corn

Cel mai în vogă autor al momentului revine în aceste pagini cu o halucinantă nuveletă despre subiectivismul realității, realizată într-o excelentă manieră Dick.

L-a trezit vocea copilului *cel nou*:

"Mama! Mai vreau cacao!"

S-a auzit o bufnitură seacă, semn că Marha trântise ceva pe masa din bucătărie.

"Nu-mi cere mie! Zi-i lu' bețivu' de tac'tu! Nici la serviciu nu e-n stare să meargă! El să-ți ia cacao! Și *suficient* lapte!"

Enoch s-a înfășurat în cearșafurile putrede. Era septembrie și diminețile se făceau din ce în ce mai răcoroase, dovadă că serviciile publice vegheau conștiincioase la ritmicitatea anotimpurilor.

Mă rog, serviciile publice își făceau datoria tot timpul. Bâzâitul camerelor automate răspândite prin casă nu înceta să-i amintească acest lucru. Îl înregistrau, sunet și imagine, perpetuu. Ca pe toată lumea din Alchedama. Mda, nu sunt în stare să merg la serviciu – a gândit Enoch zgribulindu-se –, dar Marha? Marha, care se întinde cu cine apucă, pe oriunde? Ea ce face?

Ea aducea bani. Sigur că aducea bani. Rotunjea veniturile familiei și Enoch n-avea cum să nege chestia asta. Problema era că Marha rotunjea veniturile familiei și pe vremea când Enoch avea un serviciu bun. Pentru că și atunci făcea la fel ca acum.

Bâzâitul camerelor de luat vederi i-a amintit că în excesul lor de zel, *voyeurii* din serviciile publice știau totul despre Marha. Erau în stare chiar să facă un film întreg cu ea, dacă puneau la cap periplurile ei sexuale prin Alchedama.

Din bucătărie s-a auzit o plesnitură, urmată de plânsul copilului *cel nou*. Enoch era sigur că *el* scâncea. Caleb avea vocea mai groasă și nu sughița în felul ăsta.

"Ce dracu' faci, Caleb? Ce te-a apucat?" a strigat Marha.

"Nu vezi că Joaqin mi-a vărsat laptele? A făcut-o special! Special a făcut-o! Pentru că el și-a băut deja cana lui!"

S-a auzit zgomotul unei busculade, icnetele celor doi băieți și vocea spartă a Marhei:

"Bestii împuțite! Bestii! Se vede... Sămânța lu' ăl bătrân! Făcuți la beție!"

Asta era o minciună! Pe vremea când îl concepuse pe Caleb, Enoch nu punea picătură de alcool în gură.

Enoch s-a trezit de tot. S-a ridicat în șezut, și-a aprins o țigară și a făcut un semn de salut spre camerele de luat vederi.De acum, putea să reflecteze serios asupra apariției copilului *cel nou*. De unde naiba venise? Marha nu făcuse decât un singur copil. Pe Caleb. Ba chiar se îmbolnăvise la naștere și, de atunci, nu mai rămăsese niciodată gravidă. Nici cu Enoch, nici cu vreunul dintre hăndrălăii cu care se tot culca.

Cu toate astea însă, aseară, când ajunsese acasă, pe Enoch îl așteptaseră *doi* băieți. Ca de obicei, Caleb îl privise suspicios dintr-un colț. Așa făcea ori de câte ori Enoch intra în apartament duhnind a băutură.

Celălalt băiat însă, îi sărise în brațe, mai-mai să-l răstoarne:

"Tati! Ce mi-ai adus? Spune, ce mi-ai adus?"

Enoch era prea beat ca să reacționeze coerent. Mai ales că de mult nu mai adusese nimic în casă.

"Ce mă-sa caută *ăsta* aici? Ce vrea?" s-a rățoit el în hol, arătând cu bărbia spre micul Joaqin.

"Hai, Joq!" a strigat Marha din bucătărie. "Nu te-ai obișnuit cu darurile lui Enoch? De umplut casa, ne-o umple doar cu putoare... putoare de jeg și putoare de rachiu..."

"Și tu," a sughițat Enoch, "ne umpli casa cu păduchi! De la distinșii tăi amici!" a horcăit el, preocupat să dea o replică asaltului verbal. Pe moment, scăpase din vedere faptul bizar că un copil necunoscut îl întâmpinase la intrare, spunându-i *tată*.

Să fi făcut Marha între timp vreun plod cu careva?! Imposibil. Cu tot stilul ei de viață, încă dormea cu el în pat. Ba chiar, când și când, mai făceau dragoste, suficient de des pentru ca Enoch să-și dea seama că de la Caleb încoace, Marha nu mai rămăsese gravidă.

Totuși, Joaqin nu răsărise în casă pur și simplu. Era însoțit de toate obiectele care statuau

existenţa unui copil într-un apartament. Jucării noi, pătuţul mic, hainele întinse la uscat în bucătărie. Dar, mai ales, Enoch a văzut cel de-al patrulea scaun la masă, înalt şi tocit. Scaunul lui Joaqin.

Sunt beat – asta şi-a spus. Cea mai simplă ieşire din situaţia ambiguă pe care o parcurgea. Şi-a pus lodenul în cui şi s-a strecurat în dormitor.

Sunt beat cui – a repetat şi s-a băgat, aşa îmbrăcat cum era, în cearşafurile cleioase şi verzi pe care Marha nu le mai spălase de luni de zile. Dar dacă ea făcuse un banc prost? Poate că ea făcuse un banc prost – încerca să adoarmă spunându-şi că Marha îi montase o idioţenie, împrumutase un copil de undeva şi acum îşi bătea joc de el... sigur că da, asta trebuia să fie... o să adoarmă şi o să-i arate el ei, când o să se trezească, proaspăt şi fluent în exprimare...

N-a apucat să adoarmă. Vocea ei ascuţită răcnea în telefon:

"Nimic nu ne mai dă, Max! Trăim de pe-o zi pe alta! Şi Joaqin şi Caleb... pe mine nu mă mai pun la socoteală..."

Buimac, Enoch s-a ridicat în capul oaselor. O să se ducă şi o să smulgă receptorul din mâinile Marhei. Nu-i ajungea, căţeaua, că-l înşela cu toţi porcii ăia, dar acum se mai şi plângea la cine ştie ce lepră! Se plângea de el, de soţul ei legitim! În faţa lui Caleb! – s-a enervat Enoch simţind cum sângele îi bufneşte sub ochi. Dracu' ştie de ce, şi-a amintit şi de micul Joaqin, *noul* copil. O fulgerare.

Chiar dacă-s doi băieţi, nu mă las eu terfelit în faţa lor! – şi s-a repezit pe culoar, repetând în minte acest anacolut.

"Cum îţi permiţi să mă judeci pe mine cu toate jigodiile tale? În faţa lui Caleb?" – pe Joaqin nu l-a mai băgat în ciorba asta. Uitase iar că avea *doi* băieţi. Nu era în stare să ţină minte decât că la prânz, când plecase de acasă, lăsase un singur copil în bucătărie.

"Eşti beat ca un porc!" – Marha se înroşise la faţă. Strângea receptorul cu putere şi degetele i se albiseră – "Ca un porc! La telefon e Max!"

"Max! E mai breaz ca ăilalţi, sau ce? Te regulează mai bine, spune!" a croncănit Enoch, ţinând preventiv o mână în sus. Marha se putea repezi asupra lui cu receptorul, cum o mai făcuse de atâtea ori.

Dar ea căscase ochii mari şi deschisese gura larg. Ca atunci când. Exact ca atunci când. O scenă teribilă! Mai ales pentru scârbele de la serviciile publice... le oferea un show teribil fără posibilitatea de a le solicita drepturi de autor.

"La telefon e frat'-tu'!" a răcnit Marha. Apoi a continuat în şoaptă, acoperind receptorul cu mâna: "Max, directorul..."

Podeaua s-a ondulat sub picioarele lui Enoch. Un băiat de care habar n-avea. Acum: un frate necunoscut. Îşi bat joc de mine? Vor să scape de mine? raţionă el. A smuls telefonul din mâna Marhei, pregătindu-se să lanseze o înjurătură suculentă, dar vocea din receptor, liniştită, l-a subjugat imediat:

"Enoch? Max sunt! Ce se întâmplă, bătrâne? Tocmai vroiam să-ţi dau o veste bună."

Chiar aşa. Ce se întâmpla? Enoch s-a uitat în ochii strălucitori ai celor *doi* băieţi care mestecau capsule sintetice. Speriaţi. Îngroziţi. Dacă Enoch îi trântea lui Max telefonul în nas? Ei îl *cunoşteau* pe Max şi Max era o persoană importantă, putea să le ofere ceva eventual, iar Enoch, nervos şi nestăpânit, risca să-l facă să-şi schimbe intenţiile. Era modul lui de a fi, spulbera cu dezinvoltură toate darurile dezinteresate şi nu era deloc momentul să facă aşa ceva.

"Alo? Mai eşti acolo, Enoch?"

"E-n regulă. Sunt aici." era acolo, da, era acolo şi se străduia să nu i se împleticească limba în gură. "Ce mai faci?" l-a întrebat, absurd, pe omul pe care nu-l cunoştea.

"Începusem să-ţi spun că am o veste bună pentru tine. Şi pentru mine, de altfel!" a chicotit Max.

"Splendid." s-a îndreptat Enoch. "Adică?" – nu, nu avea nici o urmă de sarcasm în voce. Era adevărat că în ultimul timp, veştile bune se răriseră simţitor.

"Leonard a revenit în Alchedama. A zis că vrea să ne revedem cu toţii. Toţi prietenii din copilărie. Iar de tine, m-a întrebat în mod special. Că ce mai faci, cum îţi merge... ştii că avea o slăbiciune pentru tine. Eh, Leonard a ajuns foarte bine şi cred că vrea să-ţi ofere un *job*. Ceva uşor, fără bătaie de cap, ca pentru tine, i-am spus eu cam ce te-ar interesa. *Leoparzii* nu se lasă niciodată la necaz!" i-a reamintit Max deviza găştii.

Enoch a întins mâna după cel mai apropiat pachet de ţigări. Clipea des, ascultându-l pe fratele de care habar n-avea, cum îi vorbeşte despre un individ de care n-auzise nicicând.

"Hei! Mai eşti acolo?"

"Şi zici că ai un job pentru mine?" a întrebat Enoch, respirând adânc.

"Da. O chestie croită special pentru unul ca tine. Gândeşte-te la copii! La Marha! La mine chiar... să ştii că mă costă destul de mult întreţinerea ta!" – nu ştia dacă ce spunea Max era chiar adevărat, dar dacă în schimbul celor trei apariţii stranii, un fiu, un frate şi un prieten, el, Enoch, se alegea cu un salariu, lucrurile nu stăteau cu desăvârşire rău...

Adică, Max nu minţise şi îi dăduse o veste bună.

Enoch a închis telefonul, acceptând întrevederea de a doua zi. Cu Leonard şi cu toţi ceilalţi amici din copilărie, cei cu care sărise garduri, cei cu care se făcuse frate de cruce şi pe care Max îi enumerase la telefon. Adrian, Seth, Vrijl, Dan – îi pomenise pe toţi. Acceptaseră şi ei întâlnirea, iar pe *ei*, Enoch îi ştia foarte bine.

Enoch a stins ţigara, s-a dat jos din pat şi s-a dus la baie. Doamne, de nu i-ar mai auzi vocea! – se gândea, în timp ce-şi cufunda capul sub robinet. N-o mai suport. Noroc cu uşa închisă a băii şi cu şuvoiul de apă – îl protejau de asaltul Marhei.

A ieşit din baie, s-a dus la bucătărie, aplecând capul, să nu se ciocnească de camera de luat vederi din hol. A privit la cei doi copii care mestecau din veşnicele capsule sintetice.

"Tati! Vreau lapte! Mult, mult lapte!" a spus Joaqin, în loc de bună dimineaţa.

Acum însă, Enoch era sobru şi gândea clar. Doamne, de unde o fi apărut copilul ăsta? Ieri, pe vremea asta, nu era în casă. Nu-l aveam decât pe Caleb. Să fie un banc, o batjocură, un joc? se întreba, aşezându-se la masă.

"L-ai auzit pe Joaqin, da?" a răsunat vocea stridentă a Marhei. Aproape despuiată, stătea fără pic de pudoare pe scaunul deşelat de lângă ecranul care dădea afară. Zece centimetri de sticlă, cristale şi circuite care despărţeau bucătăria de 0°K.

"L-am auzit. O să mă port cum trebuie la întâlnire, promit." a spus Enoch pe nerăsuflate, privind la sectorul de cerc albăstrui care apăruse pe ecran. Trebuia să se grăbească dacă mai dorea să comunice cu ea. Nu va mai dura mult şi Marha va intra într-una din transele ei uzuale. Nu va mai răspunde la nici o întrebare. O să băltească în gândurile ei mocirloase, privind Pământul, vreme de 95 de minute, cât dura trecerea lui prin faţa ecranului din bucătărie. Blestematul de Pământ...

"Spune! Am un costum mai acătării pentru întâlnire?"

"Am făcut comanda deja... credeam că tipii de la spital te-au scos din nomenclator. Dar am vorbit cu ei şi mi-au spus că poţi să treci să-ţi ridici drepturile. Ai nu unul, ci câteva costume!"

Perfect. Avea câteva costume la spital. Era bine. Însemna că măcar o parte din trecutul lui era funcţională. Poate că cei trei chiar existaseră şi el uitase de ei din cauza alcoolului (Delirium Tremens – în termeni academici) dar măcar câteva puncte de reper rămăseseră... prăpăditele astea de costume, de pildă.

Şi totuşi, dacă era subiectul unui scenariu?

"Buun! Să plec atunci." a şoptit Enoch, privind cu coada ochiului la Caleb. El, cel puţin, era neschimbat. Uite-l cum face semne spre Marha, crezând că Enoch nu-l vede! Strânsese pumnul şi îl clătina ritmic între picioare, arătând cu bărbia spre tatăl lui. Marha a zâmbit distrată: Caleb era de partea ei; cât despre Joq, cu timpul, va deveni tot aliatul ei.

Ar fi putut s-o întrebe: care e treaba cu Joq? Care e treaba cu Max? Ce se întâmplă, de fapt? Dar şi el, Enoch, uitase că Marha mai putea fi utilizată în schimburile de idei şi, oricum, ea plonjase deja în muţenia ei. Pământul, apos şi albastru ca o spinare de delfin care străpunge suprafaţa oceanului, acoperea de acum mai mult de un sfert din ecranul bucătăriei.

Blestemat Pământ!

Avea angajarea în buzunar. Măcar acum să încerce să fie fluent. Aşa că a pus sonda cu cocktail pe masă şi a continuat să povestească ce a făcut după terminarea facultăţii:

"Eh, în '54, după ce am luat *board*-ul, mi-am găsit de lucru la convoaiele de salvare. Triajul şi carantina... ştiţi, când cu ultimul val de emigranţi. Ăia veneau ca nebunii, ba în convoaie oficiale supraaglomerate, ba în convoaie clandestine. Alţii apăreau cu tot soiul de improvizaţii. Cu toţii, năuci de spaimă. Nişte tipi stranii, conservatori: vorbeau cu lacrimi în ochi despre munţi, oceane şi câmpii. Dar ştiţi şi voi, jos nu mai era de stat..."

"Cum, necum, până la urmă însă, tot cu una de-a lor te-ai căsătorit!" l-a întrerupt Vrijl.

"Şi i-ai copiat şi obice..." – Adrian nu putea să nu gafeze, dar un cot bine plasat în coaste de Seth, l-a făcut să se oprească.

"Mda... s-a căsătorit cu Marha." a reflectat Max, privind spre bar.

"De ce naiba ai făcut asta, Enoch? Te înţelegeai destul de bine cu Emma..."

Bineînţeles că se înţelesese bine cu Emma Grant. Şi ar fi fost net mai avantajos dacă s-ar fi căsătorit cu Emma Grant, fiica unică a lui Cornelius Grant, profesorul de chirurgie din Alchedama. Mai avantajos, adică: vreun post de conferenţiar la Universitate, ceva mai mulţi bani (de fapt, mult mai mulţi bani) şi o poziţie socială respectabilă, împreună cu habitaclul de lux aferent, în aria centrală a Alchedamei.

Enoch o preferase însă pe Marha.

Seth s-a grăbit să toarne *Blue Ether* în sondele de cristal:

"Încă un rând, băieţi?" – au izbucnit râsete, iar cum Adrian se pregătea să-l mai întrebe ceva pe Enoch, Vrijl i-a luat vorba din gură:

"Oricum, Emma e bine mersi. Se ocupă de imunologie în Moab şi s-a căsătorit a'ntâia... aşa

cum ai făcut şi tu!" a zâmbit el, arătând cu degetul spre verigheta lui Enoch.

Max? Max răspândise zvonurile astea despre el? Căsătoria minunată şi stresul din spitalul Universitar, care îl încărca cu mai mulţi pacienţi decât putea el să ducă? Adică, Max chiar existase mereu pe lângă el?

Tuşind, Max s-a ridicat şi, bătând cu un cuţit în butoiaşul translucid cu cocktail, le-a ţinut un scurt toast:

"În amintirea *Leoparzilor* de la Groapa de Joacă nr. 19!"

Au ţâşnit cu toţii de pe scaune – urmăririle de pe stradă, copacii aclimatizaţi în care se căţăraseră, râul de 40 de metri lungime care izvora de sub un zid de oţel, pentru a se afunda sub un altul, aburii programaţi deasupra Gropii, ţinând loc de nori – asta însemnau *Leoparzii*.

S-au îmbrăţişat, au ciocnit sondele cu *Blue Ether*, au început să râdă prosteşte. Spărseseră geamuri şi acum erau nişte tipi respectabili. Cea mai mare parte din ei asta erau, a gândit Enoch. Chiar să nu fi aflat niciunul că mi-am făcut viaţa praf? Max ăsta, era el un tip chiar atât de eficace şi de interesat în imaginea lui publică? Max ăsta, era el chiar fratele lui?

Delirium Tremens. Delirium Tremens – a ales Enoch explicaţia cea mai simplă.

"Mai cânţi, Enoch?" s-a interesat Adrian.

"Sunt ani de zile de când n-am mai pus mâna pe vreun instrument. Pacienţii, ştii..." a minţit el relaxat, intrând în rolul pregătit de acest Max, pe care nu-l cunoştea. "Prea mulţi pacienţi."

"Păcat." s-a strâmbat Adrian. "Mai ţii minte seara aia, când stăteam cu picioarele în râu? Când ne-ai cântat ore în şir?"

Sigur. Îşi aminteau cu toţii. Pe atunci, Enoch era marea promisiune a găştii. Tipul frumos şi deştept care o să facă o grămadă de bani. Tipul care ştia cum să converseze şi cum să ţină în mână paharul cu vin. Mă rog, chestia asta din urmă o exersase cel mai mult şi de aceea se întâlniseră ei în seara asta. Trebuiau să vadă: mai era ceva de salvat din el? Da sau nu?

"...ţii minte?" a repetat Adrian întrebarea şi Seth s-a liniştit, văzându-l că poate vorbi atât de mult fără să gafeze.

"Ţin minte." a zâmbit Enoch. "Cum să nu?"

"Doamne, ce tip teribil erai pe vremea aia! Cum dracu' de te-ai..."

N-a mai fost nevoie de Seth. Adrian a realizat singur că zice ce nu trebuie şi s-a oprit. Ceilalţi s-au prefăcut că n-au auzit întrebarea, dar Enoch l-a privit pe Adrian şi a întrebat şi el:

"De ce nu termini întrebarea? Mmh? De ce nu termini întrebarea?"

"Ascultă, Enoch! Îl ştii pe Adrian... îl cam ia gura pe dinainte." a încercat Max să-l potolească, arătând spre camera de luat vederi, aţintită spre masa lor.

"Vroiai să ştii cum de m-am ratat în halul ăsta, nu-i aşa? Asta vroiai să ştii!"

"Scuză-mă, Enoch! N-am dorit să..."

"Să-ţi spun eu atunci! Să-ţi spun eu de ce m-am ratat!" – a urmat şiroiala patetică: mediul aseptic de pe Alchedama, emigranţii neputincioşi şi demni de milă (asta era o evaluare falsă – se convinseseră cu toţii) spaţiul finit al Alchedamei, ecranele şi pereţii ei de metal, copacii aclimatizaţi şi râurile false. Alchedama, cea care producea indivizi în incubatoare sociale.

"Hei, hei! Opreşte-te! Sunt lucruri consumate!" a încercat Max să-l liniştească. Camerele de luat vederi bâzâiau, înregistrându-l pe Enoch, iar tipii de la serviciile publice abia aşteptau să audă porcării din astea, ca să-i depuncteze pe cetăţeni. Social vorbind. Numai că pe Enoch nu mai aveau unde să-l arunce... poate doar la 0°K...

Enoch nu avea de gând să se oprească însă: "Şi din cauza simulacrului de viaţă pe care am trăit-o, am ales pe cineva din afara Alchedamei cu care să... cu care să... credeam că..."

Cum dracu' să nu ştie ei ce crezuse Enoch? Emigranţii erau exotici. Nişte indivizi care văzuseră în direct elefanţi şi cai, tipi care intraseră în biserici, sinagogi, stupe şi moschei, persoane de toate felurile care mirosiseră fâneţe şi păduri de conifere, ce mai, erau nişte inşi care păreau cu mult mai în viaţă decât ei, care locuiseră doar în Alchedama, Moab, Hebron ş.a.m.d.... Nişte indivizi care, cu tot cu nevrozele lor existenţiale erau în stare să te târască după ei în modul lor alambicat de gândire. Gustaseră, gustaseră cu toţii din plin atracţia pentru emigranţii bizar de vitali...

Max le-a făcut semn celorlalţi să stea liniştiţi. Nu trebuiau să-l mai zgândăre pe Enoch. Ei se treziseră din empatia pentru fugari, în timp ce Enoch nu numai că nu-şi revenise, dar împrumutase până la ultima consecinţă modul lor de a fi.

"Las-o baltă, Enoch! Ai posibilitatea acum să ieşi din impas!" a spus Leonard, sigur pe el.

Cine dracu' mai era şi ăsta? – Enoch nu-şi amintea de nici un Leonard cu care să fi fost prieten în copilărie. Dracu' ştia ce era în capul celorlalţi, care îl recunoscuseră fără probleme!

Dar n-a făcut decât să înghită în sec. Obţinuse un post şi n-avea de gând să-l lase din mână. Indiferent cât costa. Nişte tipi apăruţi din neant şi un Delirium Tremens – chiar i se părea un preţ bun pentru un serviciu stabil.

"Asta e!" a intervenit Seth. "E bine că

Leoparzii nu s-au uitat unii pe alţii. Să bem pentru Enoch şi pentru Leonard!"

Au ciocnit sondele pentru noul angajat şi pentru patronul său. O nouă duşcă de *Blue Ether* şi Enoch s-a convins o dată mai mult că târgul merita. Orice, numai să intre din nou în ring... Marha putea să-l înşele de două ori pe cât o făcuse până acum; pe lângă Joaqin ar mai fi acceptat patru-cinci copii; Max putea să fie doar unul dintr-un şir de zece fraţi; iar lui, lui Enoch Maah, ar fi putut să-i schimbe şi numele dacă ar fi avut chef.

Numai să intre din nou în ring...

La 21:00 au ieşit din local. Din nou îmbrăţişări, râsete prosteşti şi promisiunea unor noi întâlniri. Dar ştiau cu toţii, nimic nu mai era în stare să-i adune, decât moartea lui Enoch, probabil, chestie care nu părea chiar atât de îndepărtată...

"Mâine. La 10:00. La mine la birou." a întins Leonard o carte de vizită lui Enoch.

"Perfect!" a zâmbit Enoch. Cam prea cleios pentru discuţia utilitară pe care o purta. "Pe mâine!" – şi s-a grăbit să prindă escalatorul.

Aajuns acasă la 21:35. Primul lucru pe care l-a văzut a fost ecranul din bucătărie. Din suprafaţa Pământului nu se mai vedea decât un sector de cerc în colţul de sus, pe o suprafaţă minusculă a cristalelor lichide. Se putea discuta cu Marha, deci.

"Mi-ai adus lapte, tati?" s-a auzit vocea lui Joaqin.

"În seara asta n-am adus nimic. De mâine însă, o să-ţi aduc cât lapte doreşti. Leonard m-a angajat. Aşa că, de acum încolo, n-o să te mai cerţi cu Caleb dimineaţa pentru cana cu cacao."

Joaqin a pufnit în râs şi s-a întors spre Marha, fâlfâindu-şi palma în dreptul urechii:

"E nebun? Tata e nebun?" – a întrebat el, cu o intonaţie bizară, ca şi cum ar fi făcut o afirmaţie, de fapt.

"Nu, puiule. Tata e doar beat. Beat ca un porc. Ca de obicei..."

A învăţat şi cutra asta mică de Joaqin, a zâmbit Enoch şi a continuat cu voce tare:

"Bine. Nu mă credeţi? Cum vreţi... mă duc însă să-i spun şi lui Caleb. Poate că el n-o să facă figuri."

"E beat, e beat, ai dreptate." a comentat Joaqin sec.

"Bineînţeles că e beat. Miroase de aici. Doar că în seara asta a luat ceva mai bun la bord. A fost şi el într-o companie selectă..."

Enoch s-a oprit în hol, respirând adânc. Dar nu! Nu va face tapaj! O să vadă ei de ce e în stare! O să fie respectat, o să câştige bani şi o să-şi mute toată familia într-o arie selectă! Şi o să-l ia cu el şi pe veneticul de Joaqin.

"Caleb! Caleb!" a strigat.

Nici un răspuns. Abia atunci, Enoch a văzut că în bucătărie, în jurul mesei, nu erau decât *trei* scaune. Cel alb cu verde, cel pe care stătea Caleb, lipsea.

"Hei! Unde s-a dus Caleb? Şi-a luat şi scaunul cu el?"

"Eşti beat, beat, beat! Ce Caleb visezi?"

Era mai mult decât putea să încaseze Enoch. S-a repezit în bucătărie, l-a îmbrâncit pe Joaqin şi a luat-o pe Marha de gât, zgâlţâind-o. Chiar sub obiectivul camerei de luat vederi. O fericire pentru sadicii de la serviciile publice!

"Unde e Caleb, nenorocito!? Unde e? Ce dracu' v-aţi apucat să faceţi în jurul meu?"

aerul lui patetic cleios băgase blue ether în el dar tot un drac era enoch maah – plângăcios şi dizolvat

Joaqin a răcnit ca din gură de şarpe, dar Enoch l-a plesnit cu cotul peste gură, răsturnându-l cu scaun cu tot.

"Ce-ai, beţivule? Ce-ai? Vrei să ne omori? Să ne omori? Cine e Caleb?"

Enoch a crezut că podeaua se ridică oblic. Ca puntea unui cargou care dă să se scufunde. Iar ăia care îi priveau acum prin obiectiv, sigur ştiau toate dedesubturile poveştii şi se tăvăleau de râs în birourile lor, urmărind familia Maah în plin neorealism.

"Cine e Caleb? Asta vrei să ştii? Cine e Caleb? E copilul nostru adevărat, nu stârpitura asta, care cine ştie cum a nimerit în casa noastră?!" a strigat Enoch, întinzând degetul spre Joaqin.

Puştiul a izbucnit în hohote de plâns şi s-a repezit în poala Marhei.

"Stârpitură, zici?! Bine! Bine! Vino 'ncoace!"

Marha s-a năpustit în dormitor, târându-l pe Joaqin după ea. Repeta într-una: "Stârpitură! Ai zis stârpitură!" – parcă era un disc zgâriat.

"Caută-l atunci în album pe Caleb ăsta de care vorbeşti!" – şi a început să apese pe tastele Memorexului.

Imagini. Marha cu Enoch când abia se cunoscuseră. Marha, Enoch şi prietenii, printre care se vedea şi Leonard. Max, de mai multe ori, din ce în ce mai gras, odată cu trecerea anilor. Părinţii lui Enoch.

'59. Anul naşterii lui Caleb. Erau în continuare ei doi, cu Max, cu tot soiul de colegi. Numai Caleb nu apărea, nici măcar în imaginile de care Enoch îşi amintea foarte bine că fuseseră făcute cu băiatul său real.

"Unde mama dracului e Caleb ăsta de care tot vorbeşti? Unde e?"

Imagini. Din nou, Leonard. Dar nici urmă de băiatul dispărut. '62. Joaqin în scutece. Creştea, îi însoţea în vizite, se rostogolea prin nisipul aseptic al Gropilor de Joacă, se vânzolea prin apartament. Apoi, din '66, imaginile se întrerupeau brusc. Era anul în care Enoch se apucase de băut.

Enoch a rămas pironit pe patul soios, privind la display-ul care răspândea o lumină albăstruie, vineţie, ca buzele unui mort proaspăt.

"Eh? Unde e Caleb ăsta de care faci atâta caz?"

Bineînţeles că Marha îşi pusese mâinile în şolduri şi îl privea, strâmbând din gură. Se aşezase direct sub obiectivul camerei de luat vederi şi îşi băgase o mână în decolteau, simulând că îşi scarpină un sân. Ţinea gura întredeschisă, îşi coborîse pleoapele, se sprijinise de un colţ al bufetului. Îi mai rămânea doar să trimită bezele tipilor din serviciile publice.

"E-n regulă! Las' că vedeţi voi!" a conchis Enoch.

S-a sculat de pe pat şi a ieşit din apartament.

Enoch i-a făcut semn barmanului să se oprească. Îi ajungeau referirile la familie. Băuse trei sticle de *Lămâie Oarbă*, iar tipul de la tejghea pronunţase de vreo şapte ori numele lui Max.

"De ce nu iei exemplu de la el? Carieră, bani, familie... ăla *e* un tip!"

Mda. Ăla era un tip. Parcă îl scosese un prestidigitator dintr-o pălărie, dar era un tip! Amenajat cu toate accesoriile sociale care făceau din el un succes al Alchedamei. Spre deosebire de el, care era un hibrid între un anarhist refugiat şi un eşec al mediului social care îl născuse.

Adică, Enoch era un fel de chestie care se chema *ratat*. Drept pentru care, nu i-a rămas decât s-o bălăcărească pe Marha, uitând să-l tragă pe barman de limbă. De unde naiba auzise el de Max şi de Leonard? Te pomeneşti că dacă ar fi insistat, l-ar fi găsit şi pe Joaqin dosit printre amintirile tipului de la tejghea.

Nu s-a oprit decât atunci când, într-una dintre nacelele care urcau pe peretele din faţa barului, a văzut-o pe Marha în braţele unui tip. S-a prefăcut că nu observă nimic dar, profitând de un moment când clienţii şi barmanul nu erau atenţi, a ţâşnit pe stradă.

S-a aruncat în prima nacelă, uşile au pocnit în spatele lui, închizându-se, iar vocea barmanului care ieşise răcnind după el s-a tăiat brusc. Cu puţin noroc, va pune mâna pe Marha şi pe amicul ei.

o să urle o să facă ca toţi dracii până ce Marha o să-i spună o să-i spună: ce mama naibii se petrecea de treizeci de ore încoace de când enoch se dizolvase în nişte amintiri de care nu-şi amintea sau mai precis, de când enoch fusese capacitat de un trecut pe care nu şi-l asuma

Escalatorul a cotit deasupra unui cub de locuit, iar Enoch a văzut din nou nacela în care călătoreau cei doi. O sută de metri în faţa lui. Paralelipipedul de oţel şi alluglass aluneca încetişor pe şinele strălucitoare, reflectând lumina neclară care se înşuruba afară din habitaclurile de lux.

Camera de luat vederi din nacelă susura ca un robinet defect, amintindu-i că urmărirea era şi ea *integrată* în birourile alea selecte ale serviciilor publice. Nacelele s-au apropiat şi mai mult, iar Enoch a zâmbit acru văzând cum Marha începuse să se dezbrace, tresărind sub atingerile tipului care o mângâia, o săruta şi făcea toată acrobaţia necesară în astfel de situaţii, turtindu-i corpul de pereţii transparenţi de alluglass.

"Nesimţiţi! Golani de periferie!" s-a auzit un strigăt surd de la fereastra unui habitaclu. Dar cei doi n-au reacţionat nicicum. Tremurau, din ce în ce mai montaţi, lovindu-se de pereţii nacelei.

"Uite şi un *voyeur*!" a constatat aceeaşi voce la trecerea lui Enoch.

Nici că i-a păsat! Ba mai mult, deşi ştia că riscă o amendă serioasă şi o depunctare socială, Enoch a acoperit cu haina obiectivul camerei de luat vederi din nacelă. Măcar să nu fie obiect ridicol pentru şmecherii de la serviciile publice!

Escalatorul în care se afla Marha a dispărut în spatele unui panou de oţel. Nacela lui Enoch s-a apropiat şi ea de panou, apoi şi-a schimbat brusc traiectoria şi a pornit să coboare spre stradă, printre cuburile de lux.

În cabina din faţă nu se mai vedea nimic. "Ce naiba?..., s-au aşezat pe podea? Că de ieşit, n-aveau cum să iasă."

Nacela aluneca lent de-a lungul străzii. La un moment dat, doi trecători au urcat între pereţii de alluglass.

"Hei!" a strigat Enoch. "Mai e careva înăuntru?"

Doamne, ce-or să mai râdă cei de la serviciile publice! Dar era doar greşeala lui Enoch că nu acoperise şi microfonul camerei de luat vederi. Chiar atât de mare să fie preţul pentru un serviciu stabil în Alchedama?

ridicol ridicol şi patetic

Enoch n-a mai avut răbdare să ajungă la nivelul străzii. A sărit din nacelă, rostogolindu-se pe trotuarul rece şi a început să alerge împleticit, încoace şi încolo, doar-doar i-ar zări pe Marha şi pe amicul ei. Dar nu se vedea nici ţipenie.

S-a decis să pornească înapoi spre casă.

Apartamentul era încins, ca şi cum cineva îl plonjase cu totul într-un cuptor. Climatizoarele se prăjiseră din nou, iar camerele miroseau a sudoare, a dejecţii şi a cauciuc fiert. Enoch a privit mai întâi în bucătărie. N-a văzut decât un singur scaun. Scaunul lui.

Şi-a aprins o ţigară şi s-a dus în dormitor. A pornit Memorexul. Imagini. Aceleaşi pe care le mai văzuse cu câteva ore în urmă. S-a revăzut pe sine, pe Max, pe Marha, pe Joaqin, pe Leonard. Imagini identice cu cele urmărite mai devreme.

'66. Marha dispărea din imagini. Rămăsese Enoch cu Joaqin – la o Groapă de Joc, în apartament, în curtea şcolii speciale din Alchedama. În final, câteva instantanee de-ale lui Enoch – singur sau în compania unor tipi pe care nu-i putea localiza. Din ce în ce mai neras.

Cine dracu' a putut să mi-o coacă în halul ăsta? Cine dracu' mi-a montat toată... toată...

A lăsat gândul neterminat şi s-a repezit la sertarul cu acte. Şi, după cum se aştepta, erau acolo, cu *toate*. Certificatul de deces al Marhei. Caracterizările periodice de la internatul unde învăţa Joaqin. Notele cu cheltuielile de regie ale habitaclului. Acte oficiale care confirmau fără drept de apel: de doi ani, locuieşti singur! de doi ani locuieşti singur!

Rămânea o singură soluţie. Serviciul public. *Ei* trebuiau să ştie...

SUBIECT: ENOCH MAAH

DOMICILIUL: 363/21/3

STARE CIVILĂ: văduv (Marha Maah a decedat în '66 prin comă alcoolică. Urmarea fişei: clasată. Subiect transferat în evidenţele speciale).

COPIL: Joaqin Maah. Din '69 studiază la internatul din Alchedama. Administraţia a decis că nu i se poate asigura educaţia în condiţiile în care singurul părinte (tatăl) este alcoolic. Subiect transferat în evidenţele speciale.

Enoch s-a uitat la ceas. Trecuseră 36 de ore de la apariţia lui Joaqin în apartament. A dorit să închidă display-ul, dar un semnal pâlpâitor i-a atras atenţia.

Era un mesaj din partea lui Leonard Iacovson către Enoch Maah.

"Ce faci? Nu mai bei?"

Leonard ridicase butoiaşul cu *Blue Ether* şi se pregătea să umple sonda lui Enoch.

"Mhm... chiar şi pentru mine e prea mult." a stabilit Enoch şi s-a apucat să facă o socoteală. Patru sonde, seara, la restaurant, cu băieţii, vreo doi litri de *Lămâie Oarbă*, singur, la barul de unde fugise fără să plătească şi acum, mda...

Leonard a aruncat un ochi plictisit pe display-uri. Imagini de rutină. Oameni care se spălau, care mâncau în grabă, înainte de a porni spre serviciu, nacele aglomerate, copii care ieşeau din cuburi, alergând spre şcoli. Scene tipice orei matinale.

Cineva a pufnit în râs la celălalt capăt al halei.

"Ha! Repede, şefu'! Iar se bat ăia din familia Panas! Uite, îţi pasez imaginea."

Cele 36 de display-uri din faţa lui Leonard au început să scintileze şi au arătat, toate, aceeaşi scenă. Doi bătrâni care se înjurau şi care aruncau unul în altul cu pahare şi farfurii. Dar nu asta îi amuza cel mai mult pe angajaţii serviciilor publice. De câte ori îşi nimerea soţul, bătrâna se întorcea şi făcea cu ochiul spre camera de luat vederi:

"Ţineţi scoru', mă' prăpădiţilor?" – vocea ei răguşită. Marha peste 10 ani. Marha peste 10 ani, dacă ar mai fi existat.

"Câţi abonaţi sunt cuplaţi la ora asta?" s-a interesat Leonard.

"Aproximativ 1100 posturi branşate..."

"Cineva important printre spectatori?"

"O secundă... aveţi pe display-uri pe abonaţii principali."

Cele 36 de ecrane s-au stabilizat, afişând scene din 36 de încăperi. Oameni care priveau la televizoare. Leonard a bătut cu degetele într-unul din display-uri.

"Recunoşti persoana?" l-a întrebat pe Enoch.

Enoch s-a holbat la ecran. Bineînţeles că îl recunoscu pe Boris Scarnoff, guvernatorul Alchedamei.

Leonard a pufnit în râs şi a strigat în microfon:

"Băieţi! Guvernatorul însuşi e cuplat! Faceţi un anunţ, pasaţi-l spectatorilor şi ***hrăniţi-i*** cu înregistrarea de la familia Panas!"

"Cât ziceai că face o carcasă omenească?" a întrebat Enoch buimac, fără nici o legătură, făcându-l pe Leonard să se încrunte.

"O carcasă? Păi, suma elementelor chimice care o compun, plus cheltuielile de sinteză, se ridică în medie la 13-14 unităţi de cont."

Cam cât patru butoiaşe de *Blue Ether*, a evaluat Enoch şi a făcut un calcul. El, unul, era capabil să bea cantitatea asta de cocktail în 5-6 ore, dacă era odihnit când se apuca de treabă. Era prea ieftin...

"Ştii," a comentat Leonard, privind iarăşi spre display-urile aglomerate cu oameni grăbiţi, "nu credeam că o să devii ***conştient*** atât de repede... căci eşti ***conştient*** de toată afacerea, nu?"

"Şi încă cum! Caleb a dispărut ca şi cum n-ar fi fost. A apărut Joaqin, ca şi cum locul lui era

dintotdeauna în habitaclul Maah. A apărut Max, ai apărut tu, a dispărut Marha, apoi Caleb, apoi Joaqin... cum naiba să nu fiu *conştient*?"

"Mda. De obicei, pe cei *conştienţi* îi rezolvăm simplu. Pe tine însă, n-am reuşit să te aducem pe linie. Cu toate tehnicile folosite, nu ştiu dacă înţelegi ce înseamnă asta. Ai rezistat unor procedee drastice de ştergere. De aceea, am ajuns la concluzia că eşti un *ales*."

"Ales? Cum adică ales?" s-a înecat Enoch cu *Blue Ether*. "Ascultă! Nu înghit scenariile elitiste!"

"Cred că eşti obosit dacă te gândeşti la aşa ceva." a zâmbit Leonard. "Îmi pare rău, dar în ziua asta n-ai voie să dormi."

Să doarmă. Da. Asta ar fi vrut să facă acum. Să doarmă şi să se adapteze situaţiei. Să absoarbă apariţiile şi dispariţiile persoanelor din jur.

"Spune-mi!" a reluat Leonard. "Cum era Caleb? Vreau să spun, era el un copil la locul lui?"

Caleb. Aliatul Marhei în gherila conjugală. Gesturile lui obscene de acum o zi. Caleb care se strâmba la Enoch când credea că nu poate fi văzut.

"Mă rog. Nu era tocmai respectuos... Dar, ce-i drept! nici eu n-am fost întotdeauna corect."

"Nu e căderea ta să judeci asta. Şi nici a lui Caleb. Iar reacţia lui a fost mereu disproporţionată. Aşa zicem *noi*." – Leonard l-a privit pe Enoch în ochi şi a continuat – "Dar Marha? Ea ce fel de femeie era?"

A vrut să-i răspundă: o curvă! o curvă împuţită! O oprise în Alchedama, o introdusese într-o societate coerentă, o scutise de preumblările prin azilele de triaj şi carantină. În timpul ăsta, ea îşi găsise o liotă de amanţi pe care îi aducea în apartament când el era plecat.

Dar Enoch n-avea chef să înghită găluşca aşa de uşor:

"În regulă. Nici ea nu era o sfântă. De altfel, ai avut prilejul să constaţi lucrul ăsta." a punctat el, arătând display-urile cu mâna. "Dar Joaqin? El cum a apărut?"

"Joaqin? Joaqin nu ne-a costat decât 11 unităţi de cont, din care 8 reprezintă valoarea efectivă a carcasei sale. Aşa a apărut Joaqin."

"Şi Max? Şi tu?"

"Ah, nu! Nu mă băga în aceeaşi oală cu Max! El e creat de noi, dar eu sunt un *ales*! Ca şi tine! Un jandarm al energiei subtile, înţelegi?" i-a făcut Leonard cu ochiul.

Mda. Un ales. Enoch a privit de-a lungul halei înţesate de ecrane. Un mozaic de imagini al Alchedamei, urmărit cu responsabilitate de toţi tipii ăştia bine plătiţi.

Leonard s-a uitat pe sub sprâncene la Enoch:

"Deci, nici Caleb, nici Marha nu erau ceea ce s-ar numi nişte tipi cu deosebite perspective etice, nu? Nu ne rezervau nimic demn de apreciat. Ba chiar, aş risca un raţionament, ne puteam aştepta la o comportare din ce în ce mai perversă din partea lor. Aşa că i-am *şters*! Pe amândoi! I-am *şters*!"

Enoch a înghiţit în sec. Era cam ce se întâmpla când îţi tremura mâna prea tare în operaţiile de la spital. Ştergi şi ei! Pacienţii, adică. Dar, fir-ar al naibii să fie!, el nu făcuse niciodată treaba asta în mod deliberat!

"Bun. Să zicem că înţeleg. Dar eu? Cum rămâne cu mine? Eu ce perspective etice am? Sunt un beţiv, m-au dat afară din toate spitalele, mi-am făcut familia praf şi..."

"Tu eşti *conştient*. Mai mult! Ai rezistat operaţiunilor de ştergere." – Leonard a făcut o pauză, aruncând un ochi expert peste display-uri. Dar n-a văzut nimic care să-l intereseze – "Nu cred că te-am mai întrebat în seara asta. Eşti cumva familiarizat cu expresia: Judecata de Apoi?"

Enoch a pufnit în râs şi şi-a turnat cockatil în sondă. Credea că începe să înţeleagă cum devine treaba:

"Eram sigur că o să vii cu chestii din astea. Ţi-am mai zis. Nu înghit scenariile elitiste."

"Aş fi băgat mâna în foc." a replicat Leonard, privind peste capul lui Enoch. "Judecata de Apoi nu este un scenariu elitist, ci unul religios, în măsura în care îi poţi spune scenariu. Hmm!"

"Cine dracu' mai crede în aiurelile astea? Miracole, reînvieri, mărturisiri... Eu, unul, nu ştiu pe nimeni pe Alchedama care să mai creadă în balivernele astea."

"Pentru că nici unul nu ştie că-l paşte o *ştergere* corectă din punct de vedere tehnic. Pentru că nici unul nu ştie ce înseamnă să trăieşti sub o administraţie care creează religie."

"Termină!" l-a întrerupt Enoch, izbucnind în râs. Cum abia dusese paharul la gură, a împroşcat biroul şi display-urile cu *Blue Ether*. "Ce dracu', vă ocupaţi cu ridicări la ceruri şi cu învierea morţilor? Asta faceţi?"

"Nu fi idiot!" s-a scuturat Leonard. "Creăm religie, adică stabilizăm societatea. Noi ştim că există un continuum între etică şi entropie. Imoralitatea sporeşte dezordinea existenţei, de aceea, administraţia a decis ca Judecata de Apoi să nu mai fie un eveniment care să ne aştepte undeva în viitor. Judecata trebuie să fie perpetuă, deci noi, *aleşii*, îi aruncăm în purgatoriu pe păcătoşi. Îi *ştergem*, pricepi? Pe măsură ce săvârşesc actele imorale."

Adică, asta însemna să creezi religie, deduse Enoch. Păi, el nu era un păcătos? Ce dracu', nu era şi el un păcătos? Încă de când îşi fraierise părinţii că vrea să facă medicina din motive de

altruism, când, de fapt, cel mai mult îl interesau unităţile de cont şi ariile selecte. Pe vremea aia ştia că unităţile de cont sunt capabile să toarne galoane de alcool în tine, ca să te facă să-ţi mai treacă de plictiseală. Ce dracu' vedeau ăştia la el, deci? Şi de ce discutau cu el?

Dacă se gândea bine, trecuseră vreo 20 de ore de când nu mai închisese ochii, iar Leonard îl ţinea acum de vorbă despre o grămadă de lucruri care nu-l interesau. Care îl plictiseau. Şi mai era şi alcoolul pe care îl turnase în el...

"Am să iau prima nacelă şi am să mă duc acasă. Sunt prea obosit ca să te mai urmăresc." a spus Enoch şi s-a ridicat de pe scaun.

"De ce nu mai guşti un pic de *Blue Ether*?" l-a scrutat Leonard.

l-a scrutat ca un scanner ca un spectroscop primeşte acolada noastră! primeşte acolada noastră! asta era în ochii lui leonard primeşte acolada noastră de *ales*!

Enoch a mai sorbit o gură de cocktail, iar Leonard a ridicat din umeri:

"Accepţi acolada?"

întrebarea de oţel hala s-a dizolvat ca şi mintea lui enoch

Ohoo, o să accepte acolada, bineînţeles că o va accepta! Dacă tipii erau dispuşi să-l accepte aşa cum era şi să-l mai şi recompenseze şi să-l laude pentru asta, ce altceva îi mai rămânea de făcut?

Abia îl mai auzea pe Leonard, care turuia despre continuumul etică-entropie. Un continuum care funcţiona. De neoprit. Zi şi noapte, oră de oră, minut de minut. În sus şi în jos, la dreapta şi la stânga, în micro şi în macro, pe unde se nimerea. Spunea Leonard că, după calculele lor de *aleşi*, nu era nevoie de mai mult de 50 de ani pentru ca Alchedama, Moab, Ur & comp., să se dezagrege. Din cauza tipilor care minau entropia cu manevrele lor imorale.

Cum zisese Napoleon. "Cum adică, cine să-i păzească pe bandiţii din Guyane? Unii care sunt *mai* bandiţi decât ei!" – aşa şi Enoch, un beţiv cu galonul, un ratat al bisturiului şi al catgutului, se pregătea să echilibreze societatea în care trăia.

Leonard s-a aplecat spre microfon:

"Stina! Preia tu! Trebuie să merg cu dl. Maah în Mabinogion."

S-a ridicat şi i-a făcut semn lui Enoch să-l urmeze. Au ieşit pe un culoar, înţesat şi el cu ecrane pe care Leonard le sorbea din ochi. Toate arătau imagini obişnuite.

"O plictiseală pentru noi şi pentru abonaţi." a remarcat Leonard. "Ar fi o chestie dacă am reuşi să inducem evenimente. Ar creşte numărul doritorilor să se cupleze la serviciile publice, dar mai mult, am avea un randament crescut al Judecăţii Perpetue! Am deveni cu mult mai eficienţi decât acum, când utilizăm carcase programate."

Enoch s-a uitat la Leonard. Era suficient de bătrân ca să vorbească atât de mult despre etică. Deşi, dacă ar fi împins raţionamentul mai departe, ar fi constatat că discursul lui Leonard se referă la cu totul altceva – Leonard conferenţia despre putere şi stabilitate, mda, Leonard lectura despre cum trebuie ţinuţi oamenii în plase ca să nu se dezagrege dracului toată şandramaua...

După ce au parcurs culoarul alb, situat chiar sub blindajul de 10 centimetri care îi despărţea de 0°K, Enoch şi Leonard au ajuns în faţa unei porţi metalice.

"Mabinogion!" a spus Leonard.

Poarta a culisat lent şi cei doi au intrat în camera largă, tapisată cu veşnicele ecrane ale serviciilor publice. Administraţia. *Aleşii*. Într-un colţ al încăperii, un individ privea la display-uri, întors cu spatele la ei.

"Boris?" a întrebat Leonard în şoaptă.

Guvernatorul a ridicat o mână, cerând linişte. Presa tastele din faţa lui, schimbând în mare viteză portretele afişate pe ecrane. La un moment dat, s-a aplecat în faţă şi a selectat un chip de femeie. Prelung, cu părul roşcat, buclat, cu ochi vernil. Tastând, a făcut-o să râdă, să zâmbească, să pară visătoare, să plângă, să aibă o expresie concentrată, să vorbească.

"Poate că i-ar trebui o voce mai joasă." a apreciat Leonard.

"Mai atractivă sexual, adică." a admis Boris. "S-ar putea să fie ceea ce căutăm pentru Soheila Grant, nu?"

Enoch a holbat ochii. În casa profesorului Cornelius Grant nu exista nici o Soheila.

"Fiica falsă a profesorului." a explicat Leonard liniştit. "Cunoşti bine familia, din câte ştiu."

"Bineînţeles. Trebuia să mă căsătoresc cu Emma, fiica profesorului..."

"Mda. Emma nu mai e pe Alchedama. Şi, ca să acţionăm asupra lui Cornelius, trebuie să-i inventăm o fiică. Pentru că şi el are de plătit. Pentru *malpractice* chirurgical."

"Malpractice?" s-a mirat Enoch. Erau nebuni? Grant era un superb exemplu medical. Numai creier şi degete. De aceea era şeful compartimentului *Transplanturi* de pe Alchedama. "*Malpractice*?" Cornelius Grant este tot ce poate fi mai bun în chirurgie! Şi asta nu numai aici, pe Alchedama..."

Boris Sarnoff a pivotat pe scaunul său:

"Chirurgical vorbind este, într-adevăr, un tip de excepţie. Numai că, din ambiţie profesională şi talent operator, şi-a depăşit menirea de prea multe ori. A prelungit vieţi chinuite, a menţinut

funcţiile vitale ale unor oameni pentru care moartea ar fi reprezentat o uşurare. Cornelius Grant a fost trufaş, ucenic *ales* Maah!"

Leonard dădea din cap, înţelegător:

"Numai un *ales* poate alege pe cine să şteargă şi pe cine să introducă, pentru a restabili entropia unei comunităţi. Cornelius Grant a indus numeroase tensiuni în ordinea socială prin practica lui." – a încheiat, făcând semn lui Enoch să pătrundă în încăperea următoare – "Mergem să efectueze procedura preliminară, Boris!" a anunţat el.

Guvernatorul i-a privit pe cei doi pe deasupra ochelarilor:

"Ai rezistat unor procedee drastice de ştergere, ucenic *ales* Maah! Tipii din categoria ta sunt cei care dau naştere arbitrilor *aleşi*. Cel puţin, aşa spun statisticile noastre. Aşa că, nu ne putem permite să te rebutăm, dacă înţelegi ce vreau să spun..."

Enoch s-a încruntat, iar Sarnoff s-a întors, impasibil la display-urile sale.

Cei doi au intrat în următoarea încăpere. În centru, o canapea care părea că se afundă într-un vraf dezordonat de tubulaturi şi ecrane.

"Întinde-te!" a ordonat Leonard.

Enoch s-a întins pe canapea, iar însoţitorul său l-a înfăşat în conductorii umezi şi unduitori ca nişte alge de Akrotiri, l-a înţepat cu electrozi fini, precum dinţii lucioşi de piranha de Fonteboa, i-a aşezat pe cap casca de cupru, ca cea purtată de Achille la Marele Asediu – pentru Maah, realitatea imediată s-a estompat. Deja era hrănit cu incantaţiile tânguitoare de la poalele Kandaharului, cu vălătucii de praf stârniţi de caravanele de cămile la Tamanrasset, cu stropii răcoroşi ai mării din Gibraltar – noţiuni de care nu auzise, pe care nu le văzuse, de care nu fusese învăţat, pentru că (şi asta o ştia foarte bine) pe Pământ nu mai era de stat, era un calvar nenorocit, toată planeta aia era un calvar nenorocit de pe care emigraseră femei ca Marha şi bărbaţi ca împuţiţii ăia de care te tot împiedicai prin localuri.

A mai apucat să audă vocea lui Leonard:

"De acum, eşti cuplat la Mabinogion. Eşti în legătură nemijlocită cu sistemul. În numele Mabinogionului, te ung Jandarm Ales al Energiei Subtile! Primeşte acolada asta!"

Apoi, vocea lui Leonard s-a dizolvat.

enoch era sistemul şi sugea lucşi, decibeli şi jouli şi urca la cer, doamne, urca în primul cer şi alchedama îi părea cât o corabie şi dădea comenzi motorii, doamne, ştia să dea comenzi motorii care îl îndreptau prin toate colţurile mabinogionului deşi, ştia, doamne, că se deplasează doar în interiorul sinelui

ce să facă? s-a strecurat ca un şarpe edenic printre molecule, structuri cristaline, şiruri de răspunsuri reflexe, şiruri de răspunsuri raţionale – s-a strecurat printre toţi indivizii pe care îi strânseseşi la tine, doamne, neîmpărţiţi în răi şi buni, pentru că aflase deja că tu eşti un dumnezeu pragmatic, chiar te intitulai administraţie din cauza asta, te intitulai servicii publice, doamne, drept pentru care enoch a învăţat să le sugă memoriile, să le segmenteze ca pe motoare cu ardere internă, să le recompună în persoane inventate de el

vreau să spun că enoch se învăţa să mixeze indivizi, să facă din ei cocktailuri plăcute ţie, doamne, plăcute administraţiei, era chiar în stare să obţină un singur personaj din miile de inşi care trebuiau să-şi expieze faptele, ba mai mult, ar fi putut, dacă mabinogionul îl primea, să trimită golemii ăştia în alchedama, în moab, în ur şi ţoar sau unde mai vroia administraţia

pe urmă a urcat în al doilea cer şi a văzut alchedama ca o nucă şi în cerul ăsta, doamne, în mabinogionul ăsta a învăţat să creeze carcasele, deci – a analizat apa sărată, a extras din ea cópii spectrale şi a construit oase, muşchi, nervi, intestine care şerpuiau gata s-o ademenească pe marha, utere care se dilatau, gata să-l nască pe joaqin şi plămâni buretoşi care acumulau aerul, doamne, aerul pe care ni l-ai lăsat pe alchedama

enoch a urcat în al treilea cer, doamne, şi s-a cuplat la ordinatoarele tale publice şi l-ai învăţat să catalogheze cu dezinvoltură valoarea actelor umane şi l-ai mai învăţat să pună totul în tabele care exprimau gradul de ordonare socială – asta ai făcut, doamne, şi cred că a fost un lucru bun, şi chiar şi tu ai fost mulţumit de lucrarea ta şi l-ai lăsat pe enoch să se odihnească

să privească alchedama de la înălţimea celui de-al treilea cer, s-o vadă cât era de mare – cât un bob de piper de malabar

deci: oamenii puteau fi catalogaţi, contabilizaţi, cuantificaţi, născuţi şi retraşi de pe piaţă, puteau fi scoşi din cartierele sărace unde ascultau rythm & blues şi trimişi în ariile de lux, uitând de ei înşişi, să asculte vivaldi şi ravel, soţii retrase, copii construiţi, taţi falşi şi mame oedipiene: totul era posibil, în numele eticului, al moralei şi al sfintei ordini! amin!

"Vino înapoi!" l-a auzit pe Leonard, dar Enoch a coborât prin Mabinogion în Alchedama şi s-a uitat la toţi oamenii care se grăbeau prin nacele, pe culoare şi prin birouri.

"Retrage-te, Enoch! Rişti să nu mai poţi să ieşi."

"Mă retrag." a semnalizat Maah din Mabino-

gion. A culisat din sistem şi s-a refugiat în domeniul finit şi strâmt al corpului său. O secundă de sufocare. Apoi, oasele şi muşchii l-au reprimit, iar inima l-a răspândit de-a lungul trupului său.

"Spune-mi! Există şi în prezent vreo răsplată pentru *aleşi?*" s-a interesat Enoch.

Leonard a pufnit în râs:

"Te-a cam măcinat problema asta, nu-i aşa? Bineînţeles că există o răsplată... de fapt, asta ne ţine laolaltă pe noi, *aleşii*. Sistemul de plăţi perpetue ne asigură coeziunea. Dar eşti chiar caraghios, Enoch! Credeai că am făcut din Judecata de Apoi ceva actual, fără să mutăm şi plăţile şi bonificaţiile în prezent? Ţi-am spus doar: suntem dinamici." – l-a privit dintr-o parte şi a întrebat brusc – "Dar ia spune-mi! Ce te făceai dacă-ţi ziceam că nu există favoruri pentru *aleşi?*"

"N-aş fi făcut nimic. Pentru că, oricum, mi-am acordat deja favorul de care vorbeai."

Râzând, a semnat contractul şi a ieşit din clădirea serviciilor publice. S-a oprit pe trotuar, s-a răsucit şi a privit arhitectura austeră a cubului. De mâine, va intra în clădire ca orice alt angajat obişnuit.

După o jumătate de oră, urca în fugă scările care duceau la apartamentul său din periferie. Uşa a glisat, fâşâind încet, iar Enoch a intrat în hol. A văzut cele trei scaune din bucătărie, dispuse ordonat în jurul mesei.

"Buum! Buum!" a ţâşnit Caleb dintr-un colţ, cu degetele închipuind un pistol. "Te-am împuşcat! Te-am împuşcat!" a strigat el spre Enoch.

Caleb era exact aşa cum şi-l dorise. Avea din nou şase ani, numai că acum ochii îi erau limpezi şi râdea deschis, cu gura uşor strâmbă într-o parte.

Abia atunci, Enoch a simţit mirosul de mâncare gătită. Cel pe care apartamentul său îl uitase de mult.

Mda. Putea fi fericit. Se uita la simulacrele create pentru propriul uz în Mabinogion şi tot îşi spunea: Sunt pe deplin fericit. E bine. E chiar perfect. Familia falsă e o treabă magnifică.

Şi-a aprins o ţigară şi a decis că lucrurile funcţionale sunt minunate. Marha şi Caleb erau funcţionali. Aşa că, ce importanţă avea că acum zece ani, nici capul nu l-ar fi întors după ei?

BusRomCon '95

Spre sfârşitul lunii august 1995, fandomul SF va pleca şi cu căţel şi cu purcel, să cucerească **INTERSECTION**-ul de la Glasgow (acolo unde, sper eu, vom arăta americanilor – WorldCon-ul – că Europa – EuroCon-ul există!)

Şatra fandomului va trece prin **Viena** (vom vizita Muzeul Ştiinţei şi ce se va mai putea), **München** (Muzeul Tehnicii), **Yverdon** (Muzeul Science-Fiction-ului), **Strasbourg** (capitala viitoarelor State Unite ale Europei), **Paris** (Cite des Sciences et de l'Industrie), **Nantes** (casa-muzeu în care a locuit Jules Verne), Centrala mareomotrice de la **Rance** şi **Carnac** (pe coasta normandă), vom trece prin **Eurotunel** (pe sub Marea Mânecii), vom vizita **Stonehenge** (megaliţii) şi **Londra** (Muzeul Ştiinţei şi Tehnicii), vom sta 5 zile la **Glasgow** (WorldCon-ul) şi în împrejurimi (poate îl vom vizita, acasă la el, pe monstrul din Loch Ness).

Şi iată ce vă propun (science fiction curat!):

— propun ca în timpul voiajului (18 – 20 zile), ca să nu ne plictisim, să desfăşurăm lucrările **RomCon**-ului! În plen (la locurile de cazare, căci vom face o deplasare civilizată) sau pe ateliere (în autocare specializate pe: politică editorială, audiovizual, concursuri literar-artistice-ştiinţifice, laborator de creaţie, costume, jocuri logice, clasicele dezbateri tematice etc.) – tot ce vă trece prin minte, vă rog propuneţi responsabililor FNTSF – organizatori principali, ProConSF, ARSFan.

Cu sponsorizările pe care le vom atrage, sper să fim capabili să ducem către Glasgow – şi deci să participe la **BusRomCon** – între 100 - 200 de persoane, adică şi scriitori din diverse generaţii (nici nu pot să-mi închipui WorldCon-ul şi BusRomCon-ul fără Ion Hobana, Romulus Bărbulescu şi George Anania, Mircea Şerbănescu, Adrian Rogoz şi Alexandru Săsărman – pe care îi vom "pescui" în drum – scriitori din generaţia de mijloc, a lui Mircea Opriţă, cei din generaţia mai-puţin-de-mijloc, a lui Mihai Grămescu etc.), ziarişti SF, editori, artişti, BD-işti şi, mai ales, cenaclişti şi clubişti cât cuprinde.

Dacă sunteţi de acord, vă rog să ne scrieţi, fie pe adresa **CPSF(A)**, **Jurnalului SF** sau a **Helionului**, fie direct **Federaţiei Naţionale de Tineret pentru Science Fiction**.

Cu aceeaşi prietenie hariseldon-ian picard-escă,
Alexandru Mironov

SF SAU IPOTEZE

Considerați că guvernul american ascunde anumite informații despre structurile marțiene? Credeți că acestea au fost construite de ființe extraterestre? Dacă da, sunați la (900)-285-5483 și declarați-vă opiniile. Acestea pot apărea într-n număr viitor al binecunoscutei reviste americane Omni.

Chipul de pe Marte (II)

Hoagland aduce în sprijinul lui unele afirmații ale savantului Carl Sagan, care a încercat să identifice anumite șabloane de activitate inteligentă pe Pământ - și Marte - folosindu-se de imagini din satelit. Deși studiile lui n-au descoperit urme de viață inteligentă pe Marte, ele au stabilit criterii de identificare a unor asemenea urme, care se relevă prin regularitatea geometrică a construcțiilor. Hogland susține că fotografiile făcute de sonda *Viking* arată tocmai obiecte construite în mod inteligent, cu regularitate geometrică.

Astfel, el consideră că piramida cea mare deține unghiuri interne identice cu cele ce pot fi măsurate între chip, oraș și alte forme-cheie din apropiere. În opinia sa, dacă piramida are o geometrie specifică, iar aceasta se regăsește la o scară mult mai mare, acoperind o suprafață de mulți kilometri pătrați, este clar că nu poate fi vorba de un fenomen natural.

Mark Carlotto, expert în analiza imaginilor luate de sateliți, folosind tehnici de creare a unei imagini tridimensionale pornind de la date bidimensionale, a concluzionat că aspectul de chip nu se datorează unei particularități anume de iluminare, așa cum susțineau experții NASA.

Deși chipul a atras cea mai mare atenție, Carlotto este de părere că un alt obiect, descoperit de Hoagland în 1983 și botezat "fortul", reprezintă imaginea cea mai interesantă din fotografiile *Viking*. "Fortul" este un obiect poliedric cu fețe extrem de netede și semne, sau zgârieturi, de forme regulate. Utilizând tehnica amintită anterior, expertul a afirmat că obiectul pare o structură căreia i s-a retezat vârful. Alte teste efectuate de el par a indica faptul că, atât chipul, cât și alte obiecte Cydoniene sunt non-fractale, deci nu au apărut în mod natural, și nici nu au caracteristici comune cu terenul înconjurător.

Opinia generală a fost însă că doar fotografiile de înaltă rezoluție, de genul celor pe care urma să le facă *Mars Observer*, puteau aduce o dezlegare a enigmei. Însă aparatele de pe *Observer*, deși capabile să obțină imagini de 30 de ori mai clare decât cele luate de *Viking*, aveau anumite limitări de țintire, datorită cărora era posibil să nu se fi fotografiat structurile cu pricina (iar sonda care se pregătește acum este dotată cu același tip de instrumente). Există posibilitatea ca nici la zborul viitor să nu se obțină mare lucru, dacă NASA, ori altă organizație capabilă să trimită o navă spre Marte, nu consideră fotografierea Cydoniei o misiune prioritară.

În momentul actual, NASA intenționează trimiterea spre "planeta roșie" a două sonde orbitale, care să fie lansate în 1996 și 1998, împărțind între ele echipamentul ce a existat la bordul lui *Observer*. Se preconizează ca în 1997, pe suprafața lui Marte să fie coborît *Mars Pathfinder*, care să conțină și un vehicul de teren. Camera de înaltă rezoluție va fi probabil la bordul primei sonde, pentru a efectua fotografii pe baza cărora să se aleagă locul de asolizare. Deși aceasta va fi prioritatea aparaturii foto, în secundar se dorește duplicarea misiunii lui *Observer*, fotografiind întreaga suprafață a planetei. O altă etapă preconizată este de testare a unor ipoteze privind geologia lui Marte, dar structurile Cydoniene nu figurează printre formele geologice de cel mai înalt interes.

Complicațiile reale sunt cauzate de limitările destul de severe ale transmiterii de date prin spațiu. Camera va fotografia mai puțin de unu la sută din suprafața planetei în înaltă rezoluție, din cauză că în transmițătorul sondei nu există loc pentru date suplimentare. Iar mecanismul de țintire de la bord nu este foarte precis. Există posibilitatea instalării unor echipamente mai precise, dar acestea costă mai mult și este aproape sigur că Congresul nu va accepta nici un fel de suplimentări peste cele 150 milioane $ aprobate.

Se afirmă că NASA ar putea forța mâna Congresului, inițiind o campanie publică bazată tocmai pe misterul chipului din Cydonia, dar oficialii și investigatorii NASA consideră că n-ar fi o acțiune onestă din punct de vedere intelectual, întrucât ei nu cred că structurile respective sunt artificiale.

Ei susțin că reconstrucțiile tridimensionale făcute de Carlotto pornind de la umbrele bidimensionale nu sunt concludente, că "străzile" nu sunt decât simple crevase sau fisuri ale solului și că formele piramidale naturale pot fi întâlnite și pe Pământ. "În Antarctida", afirmă unul din purtătorii de cuvânt ai NASA, "există lucruri mult mai stranii decât cele văzute pe Marte."

Stan McDaniel, profesor la Sonoma State University, a făcut un studiu de 2 ani asupra politicii oficiale a NASA în privința chipului, precum și asupra metodologiei de analizare utilizate de NASA și de cercetătorii independenți. Opinia lui a fost că concluziile primilor prezintă erori majore atât în privința metodologiei cât și a logicii, în vreme ce "independenții" se bazează pe criterii științifice, recunoscute ca atare și moderne.

Este însă posibil ca prima sondă care va lua imagini de înaltă rezoluție ale ciudatelor structuri să nu fie una americană. În 1996, rușii intenționează să lanseze o sondă marțiană, echipată cu o cameră germană de luat vederi.

Indiferent cine anume va reuși cel dintâi să fotografieze zona respectivă, mai mult ca sigur, înainte de sfârșitul secolului, vom putea afla adevărul - oricare ar fi acesta - despre misterioasele monumente marțiene.

Traducerea și adaptarea:
Mihai-Dan Pavelescu

POŞTA REDACŢIEI

EMIL OLTEANU. Un text foarte promiţător (mai ales în prima jumătate). Sfârşitul este - poate - cam previzibil. Îl reţin şi aştept şi altceva.

SZABO GABRIEL. Am expediat răspunsurile "Planetary". "Lumea roboţilor" este prea schematică; o idee precum cea sugerată este greu de acoperit în doar 2 pagini. Probabil că mai trebuie făcute nişte acumulări, mai ales pe plan literar.

VASILESCU ALEXANDRU. Am primit scrisoarea şi vom studia ideea.

CRISTIAN N. Pentru almanahul şi numerele solicitate ar trebui să revii cu o scrisoare în care să-ţi menţionezi şi adresa.

ENE ADRIAN, comuna Brăneşti, jud. Dîmboviţa, cod 0278, doreşte să cumpere CPSF numerele : 467, 469, 476, 478, 479, 481, 484-486, 488, 490-497, 499, 503, 506, 514

TEODORU SOREL, str.Ardealului, nr.26, bl.12, apt.28, Brăila, doreşte să facă rost de următoarele numere din CPSF: 3, 4, 11, 57, 144, 151, 192, 219, 226, 306, 320, 387-389, 392-395, 400, 401, 403, 416, 418, 421, 450, 451, 457, iar din JSF: 29, 30, 32, 34, 35. Le cumpără sau oferă la schimb următoarele: din CPSF: 23, 43, 47, 48, 54, 60, 62, 63, 74-77, 79, 81, 85, 88-94, 102, 107, 117, 124, 167, 168, 172-175, 181, 183, 184, 186, 222, 224, 244, 286, 289, 295, 299, 314-316, 329, 398, 402, 423, 453, 455, iar din JSF: 28, 66, 72-75.

CĂTĂLINOIU EMIL, str.A.Vlaicu, nr.58, bl.A4, sc.1, et.3, apt.14, Cluj, doreşte să facă rost de următoarele numere din CPSF: 158, 217, 218, 222, 223, 226-243, 245, 247, 248, 250, 271, 272, 299, 378, 382, 399, 421, 466, 487, 488, 513, 514.

LAZĂR EUGEN. Mulţumiri pentru urări. "Timpul..." este o tipică povestire SF cu poantă. Deşi pentru mine (şi probabil că nu numai pentru mine) are o notă afectivă aparte, nu pot trece cu vederea construcţia schematică şi stilul învechit.

CLUBUL "NOI" Str.Proletarilor, nr.42, bl.C6, sc.C, apt.2, Braşov, 2200 ne trimite acest SOS la adresa tuturor sefiştilor izolaţi: "Toţi SF-iştii din ţară care doresc să facă parte dintr-un cenaclu sau club SF sunt rugaţi să ne scrie, pentru a constitui o filială a clubului SF "NOI" din Focşani la Braşov."

Începând cu acest număr, "Anticipaţia" îşi propune să răspundă şi celor ce trimit creaţii grafice; mulţumindu-le, nutrim speranţa unui dialog fructuos şi a consacrării cât mai multor ilustratori de SF.

CRISTIAN HRISCU, Iaşi - Desene bune; e de dorit să folosiţi contrastul în desenele în tuş; ordonaţi haşura; definiţi tematica, fiindcă altfel alunecaţi în fantastic.

NICULIŢĂ P. - Dorim o evoluţie mai clară în SF; şi un centru de interes în cadrul compoziţiei.

ILIE MARIN - Navele au o geometrie interesantă; plasaţi-le într-un context şi desenaţi-le în tuş; trimiteţi-ne rezultatul.

BOTA MUGUREL MARCIAN - Sunteţi clar pe un drum bun; prea abstract, totuşi; micşorările şi tiparul cer o explicitare-contrast a centrului de interes; încercaţi totodată să nu vă blocaţi în propria tehnică.

Pe viitor, în interesul dv., trimiteţi-ne desenele însoţite de: • un plic timbrat, cu adresa specificată pe el, dacă doriţi răspuns personal; • specificaţia dacă doriţi desenele cu adnotări sau nu.

Desenele nepublicate pot fi ridicate de la sediul redacţiei, Bucureşti.

Mihai-Dan Pavelescu & Walter Riess

VITRINA LITERARĂ

Probabil că aşa va fi /este/a fost din toate timpurile: titlurile cele mai multe (şi de data aceasta şi ceva mai bune) apar în preajma Crăciunului. De data aceasta, înşiruirea lor este însoţită de uşoara mea nedumerire legată de o oarecare vechime a apariţiei originale a acestor cărţi. Nimic de zis în privinţa anumitor valori care bla-bla-bla nu se permează, dar mă întreb dacă cititorul român este pregătit pentru sf-ul "actual". Titlurile cele mai recente care au apărut în România se opresc la nivelul anilor '80, iar de atunci ....

Editura **Loreley**

Frank Herbert - *Steaua şi biciul;* 220 pag., 2500 lei. Unii dintre voi poate au citit *Experimentul Dosadi,* apărut prin '93 la editura Baricada. Acela era volumul doi (exact, aţi citit bine - aşa se fac lucrurile pe-aici) dintr-o trilogie al cărui prim volum este cel de faţă. (Simt totuşi o undă de regret că după II nu s-a tipărit III şi abia apoi I; ar fi fost cu adevărat original.) Recomandat.

Editura **Nemira**

Philippe Curval - *Toţi spre extaz;* 232 pag., 2500 lei. Atât.

Philip K.Dick - *Ubik*; 222 pag., 3000 lei. Un alt "Filip", după cum se vede (şi se poate de altfel şi citi). Un roman de referinţă. Recomandat.

Editura **Pygmalion**

Alfred Bester - *Omul demolat*; 235 pag., 2500 lei. Primul premiu Hugo din toate timpurile; un roman al cărui erou trebuie să găsească soluţia la întrebarea: "Într-o lume unde poliţiştii citesc gândurile, cum poţi comite o crimă şi să scapi nepedepsit?" Recomandat.

Roger Zelazny - *Nemuritorul*; 195 pag., 2500 lei. Un alt Hugo (editura de faţă are unul din cele mai ambiţioase programe editoriale). Recomandat.

Editura **Vremea**

Theodore Sturgeon - *Mai mult decât oameni*; 219 pag., 2300 lei. Iată că plângerea mea de-acum multe numere s-a făcut auzită. Sturgeon este publicat în România şi, încă de la început, cu una din cele mai valoroase cărţi. Recomandată.

A.E.Van Vogt - *Stăpânii timpului*; 1800 lei. Ştiţi şi voi...

TOMA RITNER

- ALEXANDRU MIRONOV
- CRISTIAN LĂZĂRESCU
- GREG EGAN
- ANA-VERONICA MIRCEA
- WALTER RIESS
- MIKE RESNICK
- PAVEL D. CONSTANTIN
- SEBASTIAN A. CORN
- MIHAI-DAN PAVELESCU
- TOMA RITNER

I.S.S.N. 1220 - 8620